

∞Trilogija HITRA FREKVENCA∞

JANJA SREČKAR

V SOJU
REFLEKTORJEV

Naslov izvirnika: V SOJU REFLEKTORJEV

© Janja Srečkar, 2010. Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9(0.034.2)

SREČKAR, Janja

V soju reflektorjev [Elektronski vir] / Janja Srečkar. - 1. izd.
- El. knjiga. - Ljubljana : samozal. J. Srečkar, 2011

Način dostopa (URL): <http://www.janja-sreckar.com/>

ISBN 978-961-276-257-5 (pdf)

ISBN 978-961-276-258-2 (ePUB)

258156032

Besedilo je zaščiteno v skladu z določili 174. člena zakona o avtorskih in sorodnih pravicah. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pogodbah.

JANJA SREČKAR
V SOJU REFLEKTORJEV

PRVI DEL - JESSE

PREDGOVOR

Tekel sem, dokler jih nisem pustil za seboj. Izgledalo je tako resnično pa hkrati tako... Nemogoče. Sopihal sem v hrib in se čudil svoji šibkosti. Ko sem prišel do roba, sem tam znova zagledal njo. Čeprav se na prestrašim kar tako, sem na glas kriknil.

»Zgini, nakaza!« Moje grožnje je niso odgnale. Mirno je stala na robu pečine in me gledala v oči. Ko sem naredil korak naprej, se je prestavila proti meni, bila je oddaljena le kakšen meter. Znova sem se pričel tresti. Stegnila je roko proti meni, jaz pa sem jo hitro obšel, tekel naprej in se znašel pred robom pečine. *Očitno so se prividi vrnili*, sem pomislil. *Zdaj je vseeno, ali je ta svet resničen ali ne*. Želel sem se pognati naprej.

»Nočeš narediti tega,« je nadaljevala.

»Poberi se, sem rekel,« sem zatulil in gledal v skale. Res, zagotovo me bo zdrobilo, ko bom skočil. Začutil sem njen pogled na svojem tilniku in se znova obrnil proti njej. Jokal sem v jezi in strahu.

»Ni potrebno, da je tako... Prosim, razumi...« počasi se je približevala. Njen blede obraz je izgledal še bolj božanski in še bolj grozljiv. Vedel sem, česa je sposobna. Naredila je nov korak, jaz pa sem se nagonsko umaknil nazaj. Naenkrat sem ugotovil, da sem v resnici stopil v prazno.

Zajela me je panika, ker še nisem bil pripravljen. *Nočem še zapustiti sveta*, sem tulil v sebi, *pa čeprav je tako grozljiv...*

Bilo je prepozno. Črnina me je vlekla vase in občutil sem pritisk v trebuhu – takšnega, kot ga doživiš na vlaku smrti. Le da tokrat ni šlo več za igro... Šlo je zares.

1. VELEBLAGOVNICA

Stal sem v vrsti in prešteval svoje možnosti. Gledal sem v denarnico in se potil. *Preveč sem pošten, to je tisto*, sem preklinjal v sebi. Če bi v življenju ukradel vsaj eno stvar, bi moja vest bila bolj pripravljena na ta svet. Tako pa.. Na tekoči trak sem položil konzervo s hrano in čakal, kaj se bo zgodilo... Še enkrat sem odprl denarnico. Tri kreditne kartice in niti centa gotovine. Ko bi vsaj lahko preveril stanje! Pred mano je bila samo še starejša ženska – domneval sem, da je nakupovala zalogo za praznike. Heh, tudi jaz sem naredil enako. Samo da so moje zaloge bile ... bistveno manjše.

»Boste še kaj, ali samo obaro?«

Naenkrat me je zbudil glas prodajalke in me prisilil, da sem se spet začel potiti.

»Em, ja, samo tole.«

Stara gospa pred mano je še vedno zlagala stvari v svoje neumne vrečke; roke je premikala počasi in okorno. Imelo me je, da bi šel do nje, ji sam zložil stvari v vreče in jo pospremil do vrat. Nato pa bi se šele pogovarjal s prodajalko o svoji obari.

»Dva dolarja in trideset centov, prosim,« je rutinsko rekla.

»Trenutno nimam gotovine, bom kar s kartico plačal,« sem se izgovarjal.

Nasmehnil sem se – ta nasmeh mi je že dostikrat pomagal – in rutinsko izvlekel kartico. Vzela jo je in potegnila skozi terminal. Čeprav sem v sebi čutil strah, sem navzven skušal delovati čimbolj »cool«. Tudi to sem že par krat na skrivaj vadil pred ogledalom. Naprava je zapisakala in nisem vedel, ali je to dobro ali slabo. Prodajalkin pogled mi je razkril, da kartica nima kritja.

»Ne bo šlo,« je rekla. Starka z vrečkami je dvignila pogled. V sebi sem gorel od sramu in čutil sem, da ga dolgo ne bom več mogel skrivati.

»Aja, saj res,« sem se znova živčno nasmehnil. Izvlekel sem naslednjo kartico in ji jo pomolil. Ko le stara ne bi tako buljila vame.

Ko je potegnila skozi terminal moj Mastercard, sem se v obupu spomnil, kako mi je pred enim letom oče posodil 10 tisočakov, ko sem mu podrobno opisal, kako bom uspel. Takrat sem *vedel*, da mi bo uspelo. Čutil sem, da bi zares lahko postal slaven glasbenik. Tudi Rodney je žarel, ko sva skoraj podpisala pogodbo s producentom. Ja, *skoraj*. Sovražim to besedo. Zaradi nje nisem videl doma že eno leto, zaradi nje si ne upam nikomur pogledati v oči, zaradi nje lažem vsakomur, ki ga srečam. In zaradi nje nimam denarja za prekleto obaro!

»Ravno tako zavrnjeno,« me je pogledala prodajalka. Tokrat je njen glas bil mehkejši, starka poleg mene pa je že zdavnaj zložila svoje stvari in se ukvarjala samo še z mano. Gledala me je, kot najbolj pomilovanja vrednega klošarja na cesti. Sovražim usmiljenje.

»Ah, ni problema,« sem se izmotaval. Zdaj me je gledala že vsa vrsta, ki je čakala za mano. Izvlekel sem še *zadnjo* kartico.

»Poskusite tole,« sem skoraj zajecjljal. Skušal sem čimbolj sprostiti roko, s katero sem ji podal American Express, da se ne bi videlo, kako se tresem. Od gnusa, da sem reven. Od jeze, da trpim takšno ponižanje. In od mojega ... Ravnokar dokončno uničenega moškega ponosa.

Terminal je zapiskal enako kot dvakrat prej. Vsa vrsta za mano je završala. Nekateri od nestrpnosti, nekateri od usmiljenja, zaslišal pa sem tudi pridušeno šepetanje... Bil sem tako besen, da bi z lahkoto koga udaril. Odločil sem se, da bom kar najhitreje odšel od tu.

»Veste kaj, je že v redu,« sem hitro rekel in vzel še zadnjo kartico. Preklete, vse so že neuporabne! Doma bom izbiral, iz katere si bom izdelal trzalico za kitaro.

»In obdržite konzervo. Hvala za vaš čas.« sem poskušal biti vljudno prijazen, da bi prikriil svojo jezo.

»Ne bo potrebe.«

Starka, ki se še vedno ni pobrala domov, je v roki držala bankovec za pet dolarjev.
»Vzemite. Pa vesele praznike.«

Tokrat se je prvič nasmehnila, da sem videl njeno protezo. Na obrazu ji je počivala zamaknjena vera v praznike, pomoč tujcem v stiski in vse to. *Jaz pa nočem njene pomoči!!!*

Zdaj je končno odšla. V dlani mi je počival bankovec. Prodajalka mi je pomignila.

»Boste še kaj?«

»Ne, hvala,« sem hitro rekel in pomislil, da je tako ali tako dovolj ljudi videlo to sramoto.

Vzel sem konzervo, ki mi je povzročila toliko bolečine in se zaklel, da gre naslednjih desetkrat Rodney nakupovat. Pogledal sem v tla in se hitro odpravil ven. Tresel sem se po vsem telesu. Hitro sem odprl vrata in zavil desno ter se ob zidu sprehodil proti zadnjemu delu zgradbe. Tja, kjer je prostor za dostavo. Tja, kjer po navadi ni nikogar.

Moje mokre oči so iskale kraj, kjer se bom končno lahko rešil besa. Zadnja stena veleblagovnice je bila prazna, avtomobili pa so bili parkirani v ograjenem parkirišču, tako da me ni nihče videl, ko sem se izmuznil mimo manjšega kontejnerja v prazno uličico za dostavo. Izpustil sem vrečko s konzervo in pričel brcati v steno. Solze, ki sem jih uspel dolgo skrivati, so se usule iz oči in iz ust mi je brizgala slina. Zdajle bi se me zagotovo kdo ustrašil, če bi me videl. Kar naj kdo pride. Njegov strah bi bil upravičen!

Brcal sem v zid in preklinjal. Postajal sem vedno bolj divji, ko sem videl, kako so se mi slike, ki sem jih še pred enim letom tako jasno videl v glavi, meglile pred očmi in

se spreminjale v to nagnusno realnost, ki jo živim. Iz razkošne vile – v luknjo, ki ji z Rodneyem praviva najeto stanovanje. Iz tega, da je mogoče uspeti samo z eno genialno pesmijo – v dejstvo, da lahko tisočkrat poskusiš, pa boš vedno pristal na dnu! Iz tega, da ljudje masovno žurajo pod mojim odrom in tulijo moje ime – do navadnega klošarja, ki nima za obaro! Življenje ne more biti tako nevzdržno!

V navalu besa sem z desnico močno boksnil v zid. Roka se je z značilnim pokom sunkovito ustavila na opečnati ploskvi in šele ko je bilo prepozno, sem se zavedel, kaj sem storil. Počasi sem iz šoka dobil tudi občutek za bolečino in zares je skelelo. Naglas sem zarjul.

Pesek ometa, ki se je na moji roki mešal s krvjo, je ustvarjal tako močno in rezko bolečino, da sem vsaj za trenutek uspel pozabiti na to, kdo sem in kakšna je moja bedna realnost. Zrušil sem se na tla in ihtel. Ob preštevanju kapljic krvi, ki so kapljale na asfalt, sem se počasi umiril. Zvonenje mobilca me je znova prestavilo v sedanjost.

Ker sem imel na voljo samo levo roko, sem se oglasil, še preden sem uspel pogledati, kdo je. Bil sem prepričan, da je Rodney. Seveda, rekel sem mu, da me ne bo pet minut, zdaj pa je gotovo že preteklo pol ure.

»Oprosti, stari, težave pri blagajni,« sem na hitro povzel. Skrbni glas na drugi strani me je presenetil.

»Jesse, je vse v redu s tabo?« sem slišal zaskrbljen ženski glas, v francoščini. Po parih sekundah sem dojel, da me v bistvu kliče mama in da bi bilo pametno, da si hitro izmislim nekaj čimbolj verodostojnega, zakaj sem se tako oglasil.

»Ja, em, živjo, mami,« sem ji nerodno odgovoril. »Nisem vedel, da si ti. Vse je super,« sem neprepričljivo zdrdral.

»Si prepričan?«

»Ja, ja, samo z Rodneyem sva šla v trgovino, kjer je bila vrsta, pa sem mislil, da si on. Zunaj me že čaka, veš, moram iti..« sem skušal čim hitreje zaključiti pogovor. Hkrati sem testiral svoj glas in sproščal glasilke, da ne bi čutila, da sem še pred minuto cmeral kot ženska.

»Oče sprašuje, če prideš domov za praznike,« se ni pustila odgnati s svojo skrbnostjo. Seveda, ko sva se nazadnje videla, sem mu obljubil, da pridem na obisk za naslednje praznike. Pa ne z avtom. Z osebnim letalom.

»Ja, ja, seveda sprašuje,« sem hitro rekel. Premišljal sem o svojih možnostih. Tukaj imam tako ali tako dve možnosti: ali pustim, da me požrejo ščurki v tisti bogu pozabljeni luknji ali pa udarim neprosto voljno gladovno stavko. Ali pa oboje. V obeh primerih pa ne dočakam novega leta.

»Em, v redu mami, pridem,« sem hitro povzel – ne zavedajoč se posledic, »Ampak zdaj ne morem govoriti, moram iti. Te pokličem. Pozdravi vse.«

Ko sem prekinil, sem spustil telefon na tla. Z glavo sem se naslonil ob zid. Počasi sem skušal premakniti desno roko, ko sem ugotovil, da sem si najbrž zlomil kak členek, kajti bolelo je ko hudič. Še bolj pa je bolelo dejstvo, da se odpravljam domov. Če bi oni vedeli, da se iz prestižnega L.A.ja, mesta sanj, vračam domov, v Quebec, kot klošar... Če bi vedeli, da nimam niti za konzervo, kaj šele za pot domov... Če bi ljudem povedal resnico... Bi življenje bilo – milo rečeno – še bolj nevzdržno, kot tako ali tako že je.

Čutil sem, da moram igrati naprej. Bom že našel način, da pridem domov. In da nekje najdem spodobna oblačila. Z levico sem otipal v žepu preostala dva dolarja in pol in občutil tiho zadovoljstvo nad premoženjem, ki mi je še ostalo. Rodney bo pač praznike preživel pri Jessici, ne bo mu hudega. Sam pa se moram pripraviti na bitko, ki mi bo mogoče omogočila še tisoč prvi poizkus, da mogoče uspem...

2. PRIPRAVE IN POTOVANJE

Ogledoval sem se v ogledalu in ugotovil, da človek, ki naj bi predstavljal moj odsev, zelo dobro izgleda. Obleka, ki mi je bila skoraj prav, je dajala vtis nekoga, ki mu ni težko odšteti nekaj drobiža za novo Armanijevo obleko. Svetli lasje srednje dolžine, z rahlimi kodri na koncu, so dajali vtis fantovske razposajenosti. Modre oči, raven nos in simetrične, polne ustnice pa so bile primerne za marsikatero naslovnico glasbenih revij.

Dostikrat sem že stal pred ogledalom in vadil, posebno pred avdicijami in srečanji producentov. Tokrat je bila vaja še bolj intenzivna: moral bom prepričati očeta, da je z mano vse v najlepšem redu, da gre vse po planu, in... Najti bom moral izgovor za novih deset tisočakov. Mogoče je usklajevanje pogodbe trajalo dlje, kot sem mislil, da bo. In da mu konec leta vse dvakratno vrnem. Ali pa da moram založiti za nov videospot. Ne, za to bi potreboval singel, ki bi bil že izdan in na policah, da bi ga lahko oče videl in tudi kupil. Moral bi se vrteti po radiu. In sploh, profesionalni videi stanejo veliko, veliko več.

Iz mojega razmišljanja me je zbudilo trkanje.

»Lahko vstopimo?« je vprašala Jessica.

»Khm, ja, seveda,« sem hitro rekel in pomislil, da sem najbrž kar precej časa porabil za oblačenje.

Rodney, Jessica in njen mlajši brat Jonathan so vstopili v sobo.

»Ej, če bi vedel, da ta obleka tako dobro izgleda, ti je pa ne bi posodil,« je rekel Jonathan.

Jessica je dregnila svojega 13-letnega brata.

»Kaj sva se zmenila? Ta obleka tebi tako ali tako ni prav. Lahko pa ostane tukaj, jaz pa grem staršem povedat, kdo je na sosedovi mački zadnjič testiral očetov brivnik...«

»Ne, ne, je že v redu, Jesse, odlično ti paše,« se je izgovoril Jonathan, »Jaz tako ali tako ne maram nositi stvari, ki mi jih kupi teta.«

Obrnil sem se k obema.

»Hvala vama. Jonathan, ne bi ti bilo treba... Ko pridem nazaj, te naučim nekaj norih Quebeških hokejskih fint.«

»Kul, stari, itak,« je bil navdušen. Hkrati pa sem čutil, da bi pred mano rad naredil nekakšen vtis. Nisem imel občutka, da sem tega vreden. Jaz bi se moral zgledovati po njem in bi moral lepo ostati doma, ubogati starše in mogoče prevzeti družinsko trgovino s spominki. Tako mi nikoli ne bi bilo potrebno lagati. Res pa je, da bi med tem ves čas vedel, da je svet lahko veliko bolj razburljiv, kot je tisto malo mesto in bi sčasoma umrl od dolgega časa.

»Si pripravljen?« je vprašal Rodney. Živčno si je popravil črni čop las in svoj podolgovati obraz vprašujoče usmeril vame.

Pogledal sem ga in nisem vedel, kaj naj mu rečem.

»Uspelo nam bo, stari, pa čeprav še ne vem, kako,« z roko sem ga potrepal po ramenu, »Ti samo pazi na stvari, prav? Jaz se pa vrnem z denarjem.«

»Hvala tudi tebi, Jess, ne bi bilo treba, da še ti lažeš za naju,« sem se obrnil tudi k njej. Nikoli ne bi zbral dovolj denarja za na letalo in za pot, če si ne bi izmislila, da potrebuje 600 dolarjev za šolski projekt.

»To sem naredila zase,« se je nasmehnila, »Moj fant in njegov prijatelj bosta najbolj znana rokerja na svetu in takrat hočem biti zraven!«

Občudoval sem njen optimizem. Po enem letu neuspeha je bila Jessica še edina, ki je verjela v naju. Nisem pa bil prepričan ali je to zaradi njene ljubezni do Rodneya, ali pa zato, ker ji je dejansko všeč najina glasba.

S pestjo sem narahlo udaril tudi malega, ki je komaj čakal, da še njemu posvetim nekaj svojega časa.

»Midva sva pa zmenjena, a ne,« sem mu pokroviteljsko rekel. Imel sem občutek, kot da bi spet imel mlajšega brata. Z mešanimi občutki sem se obrnil stran od njega, da ne bi videl moje zmedenosti.

Vzel sem torbo s stvarmi in vstopnico za letalo. Ko smo hodili po stopnicah do vrat, sem se odločil, da se bom poslovil hitro in nasmejano; ne smem jim dati vedeti, da me skrbi, ali se bom sploh lahko vrnil.

»Te pokličem, stari,« sem na hitro rekel in se nasmehnil.

»Držite se, družba, uspeli bomo!« sem zaklical vsem, ko sem se še zadnjič obrnil na ulici. Tudi taxi je prispel in sedel sem vanj, da me pelje do letališča. K sreči je Rodney našel na internetu zelo poceni taxi storitev in do dolarja natančno smo izračunali, koliko me bo stala pot. Ko sva prispela do letališča in ko sem mu plačal vožnjo, je moje edino premoženje bila še vstopnica za letalo, nekaj oblačil in hrana (tudi tukaj naju je Jessica vzpodbujala, da smo izropali hladilnik njenih staršev), ki sem jo imel za pot.

Ko sem sedel na svoj sedež v letalu (znova smo našli super last-minute ponudbo), sem še zadnjič pogledal nazaj in se spomnil svojega garanja čez leto. Ne vem, če je še kdo šel čez vse te žaljivke, sumljive ponudbe za delo in nesporazume pri iskanju producenta. Vseeno sem čutil, da ne smem odnehati.

Letalo se je premaknilo. Kot da bi mi radijski program bral misli, sem iz majhnih zvočnikov nad svojim sedežem slišal hit izpred nekaj let: »Adijo, Hollywood Hills, pogrešal vas bom...«. In vedel sem, da bom moral imeti presneto srečo, da bom še kdaj videl West Hollywood. In L.A. Oče mi je že prvič posodil denar le s težavo, zdaj pa... Naslonil sem se na sedež in premišljeval, kaj mu bom rekel tokrat...

3. POT V QUEBEC

Pojedel sem ostanke pizze, ki so jih imeli pri Jessici doma v hladilniku, odprl pločevinko brezalkoholnega piva, ki sem ga imel s seboj (moral sem zelo paziti, da se pena ni razlila po tleh) in razmišljal. Okusa stare pizze in piva sploh nisem zaznal, ker sem v glavi neprestano premišljeval, kaj bom rekel očetu. Kako se bom obnašal doma. Udobno sem se namestil, nastavil svojo karto stevardesi, ki je prišla mimo, malo pokramljal z njo, da sem namenjen domov ter se pripravil na vožnjo. Po hrani sem občutil utrujenost... in še enkrat pomislil na očeta, preden sem zaspal.

*

Okoli sebe sem videl jamo, ki jo je osvetljevala slaba luč, ugotovil sem, da gre za nekakšno starinsko leščerbo. Ko sem odprl oči, je jama bila prazna, zunaj pa je močno bril sneg. Ko sem vstal, sem občutil, da sem oblečen v mokre stvari. Pogledal sem navzdol. Ugotovil sem, da so moja oblačila močno umazana z rdeče rjavo barvo, kot da bi bila umazana od krvi. Ustrašil sem se in dvignil majico. Pod njo je bilo moje nepoškodovano telo. Zunaj je veter še močnejše zavil, del njega pa se je zavrtinčil tudi v jamo. Veter se je uprl v moj goli trebuh in spustil sem majico. Ugotovil sem, da sem bistveno premalo oblečen za ta mraz, čeprav zaenkrat še nisem občutil, da me zebe. Se je pa močno pokadilo iz mojih ust, ko sem izdihnil zrak.

»Kje za vraga sem?« sem si potihoma rekel.

Ko sem se približal izhodu, sem povsod, kamor mi je seglo oko, videl samo gore in sneg.

Nisem se spomnil, da bi v kratkem načrtoval smučanje ali plezanje po gorah. Posebno ne v takem vremenu. Za sabo sem zaslišal kotaljenje kamenčkov in obrnil sem se. Dva metra za menoj je stala ženska postava. Imela je svetle, kodraste lase, ki so ji segali do ramen, neverjetno simetričen obraz, noro rdeče ustnice in modre oči. Lepšega bitja še nisem videl.

»Lepo te je končno videti, Jesse,« mi je rekla.

»Kdo si ti?« sem vprašal. Bila je kot vila.

»To zdaj ni važno. Pomembno je, da si končno prispel...«

Potopil sem se v njene oči in nisem več čutil strahu.

*

»Prispeli ste, hej, gospodič, prispeli ste!!!« se je oglasil glas stevardese poleg mene.

Čutil sem, kako me nekdo trese in gospodična s svetlimi lasmi je izginila. Spet sem sedel na letalu, ki je znova počivalo na tleh, sam pa sem imel čuden občutek v levem ušesu. Očitno se med spanjem ni prilagodilo spremembam pritiska. Na sedežu sem bil sam.

»Zaspali ste. Prišel je čas, da zapustite letalo. Je vse v redu z vami?«

»Ja, vse, ja. Smo že tu, kaj?«

»Že zdavnaj. Vam pomaga pri prtljagi?«

»Ne, je že v redu.« sem zmedeno odgovoril.

To je bil eden tistih trenutkov, ko naenkrat prideš v iz enega sveta v drugo, čisto drugačno stvarnost. V tem trenutku bi mi lahko nekdo rekel karkoli, pa bi mu verjel. Zmedeno sem pograbil torbo in se hitro pognal ven. Ko sem na Quebeškem letališču živčno pogledoval okrog sebe, sem ugotovil, da sem res doma. Večne Losangeleške palme in sonce je nadomestil meter snega, kamorkoli sem pogledal. Še bolj sem se zavil v bundo. Zdaj ni več poti nazaj. Globoko sem zajel mrzli zimski zrak, da sem se umiril. Znova sem se počasi spomnil, kdo sem, po kaj sem prišel in da nimam časa za bedaste občutke zmedenosti. Na izhodu sem pobral svoj kovček in se hitro odpravil proti domu.

Ko sem hodil ob plaži vzdolž ulice Boulevard Champlain, sem pomislil, kolikokrat sem že prehodil te kilometre in sanjaril, da sem v bistvu v eni izmed najbolj prestižnih con Los Angelesa. Namesto starinskih hiš na levi sem si predstavljal prestižne vile in namesto francoščine sem si predstavljal sproščeno amerikanščino. Namesto turističnih kočij, ki so peljale mimo mene, sem si predstavljal zloščene nove porscheje.

In s temi mislimi sem dostikrat šel domov vadit kitaro. Glasbena šola mi sicer ni preveč dišala, res pa je, da sem obrabil čisto vsako stran knjižice »Naučite se igrati akorde na kitari«, ki sem jo dobil za štirinajsti rojstni dan. Zdaj, pet let kasneje, se mi je zdelo, kot da se je to odvijalo v prejšnjem življenju. Sploh si nisem mogel misliti, da je svoboda lahko hkrati tako sladka - ko ti nihče več ne visi za vratom, in hkrati tako težka – ko moraš dejansko ugotoviti, kaj boš storil s svojim življenjem, da boš sploh preživel.

Ker sem vedel, da sem že zelo blizu domu, hkrati pa sem bil še zgođen, sem sedel na klopcu ob morju. Ob šumenju vode sem močno pogrešal kitaro, ki sem jo pustil v Los Angelesu. *Vrnil se bom, pa tudi če samo po kitaro*, sem pomislil. Končno sem si uspel zbistriti um po spancu na vlaku. Pretegnil sem telo in pomislil, da bom z očetom najbrž govoril v čimbolj zborni francoščini. Precej je sovražil angleški jezik – bil je ponosen na svoje korenine in na svoje rodno mesto. Torej: nič ne bo pljuvanja čez Quebeške turiste. In veliko vprašanj v zvezi s tem, kako mu gre prodaja. Hja, mogoče me pa ravno ta prijaznost izda!

Počasi sem vstal in se s težkimi koraki odpravil proti domu. Od daleč sem že videl hišo opečnate barve, z modrimi garažnimi vrati v pritličju. Pred njo sta bila parkirana dva avtomobila. Torej je tudi teta Monique že prišla. Zavite stopnice ob strani pa so še vedno vodile do palačinkarije, ki jo je vodila soseda Françoise, ki je ob praznikih hvala bogu zaprta.

Potrkal sem na vhodna vrata in kmalu sem zagledal materin obraz.

»Mon Dieu,« je vzkliknila navdušeno, »Prišel si, moj Jesse-pikec!« Vedno mi je rada dajala ljubkovalne vzdevke, ki so se mi zdeli vedno manj primerni. Tokrat sem moral spustiti svoj ego in sem se ji nasmehnil.

»Živjo, mama,« sem ji odgovoril po francosko. Čeprav je nisem govoril že pet let (štiri leta sem bil v New Yorku, eno pa v Los Angelesu, kjer je definitivno nisem potreboval), sem ugotovil, da se jezika, ki se ga naučiš kot otrok, ne znebiš kar tako. Gladko je stekel tudi med pogovorom, kako sem potoval.

»Naš mali lepotec je prišel!« sem slišal glas tete. Očitno se navade izpred desetih let niso preveč spremenile. Poslušal sem bližajoče korake in iskreno upal, da me teta Monique ne bo začela ščipati v lica. Bog me je uslišal – kakšen meter pred menoj se je ustavila.

»O, Mon Dieu, pa saj se je razrasel v pravega velikega lepotca,« je komentirala moja postavo. Njena postava pa je ostala natančno takšna, kot je bila: precej okrogla s črnimi lasmi in močnim podbradkom. Tudi roza obleka z belimi pikami je pričala o tem, da se njen okus za modo ravno tako ni spremenil.

»Kje pa je ... Papa?« sem previdno vprašal.

»Oh, v garaži popravlja neko vzmet na avtu, tvoja mama ga gre iskat. Pridi, boš kaj pojedel!« me je ukazovalno povabila teta. Ne rečem, res sem bil lačen. Vendar pa sem ob pogledu nanjo lakoto čutil vedno manj.

Posedla me je za mizo in mi prinesla hišno specialiteto: šunko in jajčno omleto v javorjevem sirupu. Ob pogledu na vso to maščobo, ki je nisem videl že nekaj let, se mi je obrnil želodec. Hrana na zahodni obali je bila tako bolj... Priročna in manj mastna. Po ulicah se je sprehajalo ogromno lepih deklet – večinoma so bile ali pa želele biti igralke – ki najbrž sploh niti vedele niso, kaj je to mast!

Da ne bi razočaral tete, sem se najprej previdno lotil omlete. Z vilico sem jo razdril v majhne koščke, kot da se pripravljam na pojedino. Izbral sem najmanjšega in se zavedal, da me bodo ostali tako ali tako počakali na krožniku. Dal sem ga v usta in na hitro spremenil temo.

»In kako kaj pri vas? Je stric Pierre zdrav?« sem vprašal brez zanimanja.

»Oh, saj veš,« je resno začela, hkrati navdušena da sem jo vprašal, hkrati pa se je čutila tudi pomembno, ker nekoga zanima njeno življenje, »Njegovo zdravje je vedno bilo bolj tako-tako. Še to poletje je s harpuno lovil ribe, zdaj pozimi pa je znova začutil, kako ga trga v križu...« govorila je z veliko resnostjo in zagnanostjo, jaz pa sem jo žal kmalu nehal poslušati. Gledal sem jo nekam med obe očesi in občasno rekel: »Aha«. Poslušal sem samo zadnje besede stavkov, da sem lahko kdaj pa kdaj vmes vprašal kaj, kar bi ji dalo vedeti, da sem zbran. V resnici pa sem ves čas razmišljal o očetu.

»No, poglej, kdo je prišel! Najin mali Jesse!« je napovedala mama. Bilo bi jo nesmiselno popravljati, da sem od nje višji za dve glavi.

»Moj sin.« je med vrati resno rekel oče. Prišel je do mene in me objel. Ni se dosti spremenil. Še vedno je imel resen obraz, ki se je znal v sekundi spremeniti v veder otroški nasmeh nato pa znova v resnost, ki ni dala nikomur vedeti, kaj se skriva za obzidjem. Brki so mu poplesavali pod nosom in ga dodatno prekrivali, da nisem mogel razbrati, ali je dejansko vesel, da me vidi, ali pa je pričakoval od najinega srečanja kaj več. Na primer... Vsaj delček od tega, kar sem mu pred enim letom napovedoval.

»Zdaj pa končno lahko povečerjamo!« je rekla mama.

Posedli smo se za mizo in prinesla je jedi. Kot včasih, je oče zmolil, mi pa smo se mu pridružili v medklicih. Tega nisem počel že celo večnost. Pa vendar je ostalo v meni, vstalo je iz otroštva in čutil sem, da bom ta zapis nosil do konca življenja.

Večerja je skoraj prehitro minila. Tako ali tako je imela Monique dovolj tem za pogovor, da bi ostala pri nas ves teden, pa ji nikoli ne bi zmanjkalo besed. Po sladici je oče vstal.

»Sine, bi mi pomagal spodaj pri avtu?« je rekel resno in čutil sem, da se ne bova pogovarjala o tem, kar je ravnokar napovedal.

»Pojdi se gor preobleč, da si ne umažeš nove obleke,« je rekel s poudarkom.

»Se bova družila še malo po moško,« se je prvič nasmehnil, tokrat moji mami in teti.

»Ja, ja, seveda, papa,« sem zmedeno prikimal. Čutil sem, da se mi je pritisk dvignil na dvojno hitrost. Vedel sem, da zdaj prihaja pogovor, ki lahko vse spremeni. Lahko me porine v pekel, ali pa me pusti v vicah, kjer bom znova lahko iskal pot do uspeha.

Hitro sem stekel v svojo sobo – ki je po šestih letih iz neznanega razloga ostala popolnoma nedotaknjena – odprl torbo in se preoblekel v majico in kavbojke. Zmedeno sem pogledal v ogledalo in ugotovil, da v celoti nisem pripravljen na to, kar me čaka...

4. POGOVOR

Kljub temu, da sem imel na sebi svežo majico, sem jo na poti po stopnicah že uspel preznojiti. Kaj mu bom rekel? Kaj - mu bom - rekel? Prehitro sem po notranji strani prispel do garažnih vrat in deske pred vrati so rahlo zaškripale, tako da me je slišal.

»Kar pridi,« me je povabil glas iz notranjosti.

Presneto, niti sekunde časa nisem imel, da bi se pripravil. Da bi zajel zrak ali kaj podobnega. Pozabil sem že na izdajalske deske pred vrati v klet, ki so zaškripale vedno, ko je kdo stopil nanje. Zdaj je bilo prepozno. Vstopil sem.

Papa se je mirno sklanjal nad odprtim pokrovom avta in sprva je zares izgledalo, da me je dol povabil izključno zaradi potrebe po pomočniku.

»Mi podaš klešče, prosim?« je rutinsko rekel in namignil proti mizi s priborom, medtem ko je svoje roke zakopal globoko v vezje. Molče sem mu dal, kar me je prosil in se skušal obnašati normalno.

»In,« sem začel, da bi prebil led, »Kako kaj prodaja?«

»Še vedno gre, se nimam za pritoževati,« je rekel, kot da ne bi čutil napetosti v zraku, »Turisti točno vedo, zakaj so prišli v pravljlični Quebec. Februarja bo pa tako ali tako spet sezona,« se je nasmehnil; zares rad je imel zimski mestni festival, ko je bilo mesto najbolj obiskano v letu. Takrat se mu je zdelo, kot da si je ves svet prišel ogledat njegovo mesto. Kot da vsi utripajo z njim in z njegovo umetnostjo kot eno; zares je oboževal turiste in kraj, kjer je živel. Ko sem tako gledal njegov radoživi izraz, sem pomislil, da z vprašanjem, kako gre služba, sploh nisem tako zelo udaril mimo. Mogoče mi celo uspe.

V trenutku se je zresnil.

»Kako gre pa kaj tebi..?« je vprašal, kot da je popolnoma pozabil o čem sva govorila pred petimi sekundami.

»Se nimam kaj pritoževati,« sem citiral njegove besede. Živčno sem se nasmehnil in pomislil, kako bi bilo, če bi mi res šlo kot po maslu. Moj singel bi izšel, producenti bi se topli zame, jaz pa bi najel odvetnike, ki bi vsako pogodbo podrobno prečesali in jo obračali meni v prid. Na koncu pa bi tako ali tako sam odprl svoje podjetje, svojo producentsko hišo, ki bi podpirala mlade umetnike, kot sem jaz... V stotinki sekunde se mi je posvetilo. Seveda, ustanovil bom svojo producentsko hišo! *Zato* potrebujem denar! *Zato* moj singel še ni izdan! Na hitro sem v glavi izdelal načrt predstavitve novo nastalega projekta.

»V bistvu,« sem se nasmehnil, »Morda ne izgleda, ampak gre celo bolje, kot sem mislil.«

»Kako pa to? Nikjer nisem videl osebnega letala...« se je pošalil oče.

»Ne še,« sem hitro rekel. »Ko sem bil nekaj časa v teh vodah, sem namreč ugotovil, da te stvari sicer trajajo malo dlje, kot sem mislil, ampak se pa kasneje bistveno bolj splačajo.« Postal sem, ker nisem želel lagati. Vse, kar sem do sedaj povedal, je bilo res. Želel sem tudi nadaljevati tako.

»Ko sem svoj singel začel predstavljati producentom, so se zanimanja kar vrstila,« sem rekel. To je načeloma sicer bilo resnično. Zanimalo jih je, potem pa so premislili in se odločili, da izberejo nekoga drugega. Ampak na začetku *pa jih je zanimalo*.

»Prebral sem kar nekaj pogodb o sodelovanju.« Tudi to je bilo res. Na internetu sem našel nekaj pogodb, ki jih producenti dajejo svojim izbrancem. Čeprav pa sem vedel, da je kombinacija mojih prvih dveh izjav dajala *drugačen vtis*, kot je bilo resnično dejstvo: da mi v resnici nihče ni ponudil pogodbe.

»In na koncu sem se odločil.«

Papa je privzdignil obrv. Pogledal sem ga in naredil premor. Malo zaradi tega, da bi lažje oblikoval stavek, ki prihaja in malo zato, da ustvarim dramatični efekt, preden mu predstavim svojo idejo. Navsezadnje bi enkrat v prihodnosti zares lahko ustanovil svojo produkcijsko hišo, torej moja laž potemtakem sploh ne bo laž. Morda kar takoj po izidu singla. Če mi oče dovoli in če mi Bog dovoli, bom tokrat raje umrl, kot da se vrnem domov brez rezultatov! Resnično, bil sem pripravljen umreti za svoje sanje!

»Papa, ustanovil bom svojo produkcijsko hišo!« sem počasi in s ponosom napovedal.

»Kako boš pa to izvedel?« me je nejeverno vprašal. Njegove izjave so vedno bile kratke, a še kako jedrnate. Vedno je znal zadeti v srčiko problema, da se je ves moj svet – naj bo resnični ali zlagani – zatresel do temeljev.

Počasi sem nadaljeval. »Se spomniš, ko si mi pred enim letom posodil prihranke?« sem ga počasi vprašal. »No, seveda se spomniš.« sem hitro odgovoril, da me ne bi znova presenetil s kakšno bistro pripombo, da bi znova moral prilagajati svoj načrt, kaj mu bom rekel, ki je že tako ali tako bil majav.

»Ta denar je bil zares investicija! Zdaj me poznajo praktično vse producentske hiše v L.A.ju!« sem ponosno rekel, kar je bilo znova v bistvu res. Zares sem poslal svoj demo čisto vsem. Res, da so me na koncu vsi zavrnili, ampak so me pa *poznali*.

»In zdaj grem lahko eno stopničko više. In če mi tukaj ti pomagaš, se ti ne bo le dvakratno povrnilo, ampak stoterno!« sem nadaljeval. Zanalašč ga nisem gledal v oči, ko sem mu razlagal o svojih podvigih. Bilo me je sram, ker nisem imel otiplivejšega rezultata, hkrati pa nisem želel dajati videza negotovosti, kar bi se zagotovo zgodilo, če bi se moje oči srečale z njegovimi.

Počasi je odložil orodje. »In kako natančno ti lahko pri tem pomagam? Finančno sem ti že, zdaj pa lahko samo še sedem za bobne,« se je nerodno pošalil. Čutil sem, da prihaja čas, ko bom moral zbrati vso svojo moč, če bom želel preživeti. Kljub temu, da sem se že tresel po celem telesu, sem hkrati skušal dajati miren vtis.

»No, mogoče se mi pa res kdaj pridružiš na odru, papa,« sem se nasmehnil nazaj, »ampak v mislih sem imel bolj tisto... ta prvo.« sem po ovinkih skušal priti do bistva. Ker me je še vedno gledal, kot da ne razume, kaj mu želim reči, sem se izjasnil z besedami, ki so bile precej bolj konkretne in ga pogledal v oči: »Papa, potrebujem denar.«

»Aha, to je torej razlog,« je zamišljeno rekel, bolj sebi, kot meni.

»Razlog za kaj?«

»Ah, nič, nič.« me je ošinil s pogledom.

»Koliko?« je padlo tiho vprašanje.

»Eh, saj veš. Ustanovitev podjetja je velika stvar, pa hkrati še vedno ne tako velika.« sem se izmotaval, »moja firma bo na začetku majhna, ampak se bo razrasla, posebno po uspehu prvega singla. In v tem letu sem se o tem res ogromno naučil.« Tudi to je bilo v bistvu res.

»Za opremo, računalnik, printer, pisarno, prvi plog najema prostora,« sem učeno našteval, »in za odprtje podjetja, sva z Rodneyem računala, da bi zneslo nekje... Hja, ravno nekje deset tisoč.« Spomnil sem se, da Rodney pojma nima o mojem izgovoru in da zares ne bi bilo prijetno, če bi se oče spomnil, da želi po telefonu govoriti z še njim. K sreči mi je preveč zaupal, da bi se spomnil kaj takega. Vendar pa je obstajala druga ovira.

»Sine moj,« je počasi spregovoril, »Ali se zavedaš, da si z enakimi – ali pa precej podobnimi - besedami o naložbi predstavil svoj lanski projekt, ki pa še ni uresničen? Ravno zadnjič sem bral, da s pretirano podporo lahko otroka razvadiš in počasi uničiš. Žal mi je, ampak tudi moji prihranki niso večni. Sploh pa jih čuvam za hude čase, za zavarovanje, za družino...«

»Ampak papa,« sem ga hitro prekinil, preden bi navrgel še več smiselnih argumentov, »Ali se ti ne zdi, da je tisto kar v življenju ustvariš, tudi tvoj sin? Ali ne verjameš, da je tudi tvoj sin neke vrste – naložba? Podjeten sem, mlad sem; ali verjameš vame ali ne?« sem stopil stopničko nižje na svoji lestevici morale. *Potreboval* sem ta denar, bolj kot karkoli. Ta trenutek mi je bilo vseeno za družinsko zavarovanje.

»To si mi že lani rekel.« je tiho rekel oče. Kot da je pričakoval mojo ognjevitost. »Seveda verjamem vate. Zato tudi verjamem, da ti bo uspelo tudi brez moje pomoči.«

Bil sem popolnoma razorožen. Čutil sem, kako odlagam čisto ves ponos, ki sem ga še imel. Bilo je huje, kot pred tednom dni, v veleblagovnici. Takrat prodajalka ni vedela ničesar o meni. Oče pa je poznal vso mojo preteklost in vedel sem, da je čutil, da so moje besede zgolj na meji z resnico, čeprav si je želel verjeti v njih. Oči so se mi orosile od jeze in ponižanja. Na debelo sem požrl slino. Ne, tega res nisem potreboval. Tukaj vendar ne morem boksniti v steno. Molil sem k Bogu, da bi se umiril. Ne spomnim se, da bi se v življenju kdaj tolikokrat obrnil nanj, kot ravno v teh

dneh. Delovalo je: oče se je omeščal, znova odložil pribor, ki ga je pred minuto še mislil uporabiti, ter vprašal:

»Imaš jasno določen načrt, kako boš vse skupaj izvedel?«

»Seveda.« sem prepričljivo odgovoril.

»In dokumenti, kako je z njimi? Ali je ovira, da nisi njihov državljan, če tamkaj odpreš podjetje? Si se pozanimal na njihovi občini, upravni ustanovi ali karkoli pač že imajo?«

»Seveda, papa,« sem nadaljeval in skušal biti čimbolj prepričljiv, »Te stvari so tam veliko bolj preproste, kot pri nas. Potrebuješ le nekaj potrdil in pravih priporočil. Teh pa bo – po izidu mojega singla – čisto dovolj.« Zagotovo jih bo dovolj. Po izidu singla.

Sledil je daljši premor. Oče se je naslonil na avto in preučeval vezje. Zdelo se je, kot da ga je naenkrat začelo strašansko zanimati, kaj je narobe z avtom. Z obema rokama je segel proti motorju in odvil vijak. Nastavil je dve žički, ju pritisnil in pritrdil skupaj (uporabil je še svoj stari varilni stroj ki je po čudežu še vedno delal) ter zatresel vezje, da bi preveril, kako trdno sta spojeni. Vijak, ki ga je prej odvil, je znova privil.

Nestrpno sem opazoval vsak njegov gib in upal. Nerodno sem premikal orodje v njegovem kovčku, kot da tudi mene zanima popraviljanje njegovega avtomobila. Nenadoma je dvignil pogled in ga usmeril vame.

»Mislim, da sem se odločil.«

»Ja?« sem skušal biti čimbolj neprizadet.

»Zares te želim podpreti, hkrati pa čutim, da bi ti dajal potuho, če bi ti dal vse, za kar me prosiš. Veš, Jesse moj, čas je, da odrasteš in se sam spopadeš s problemi. Misliš, da sem dobil svojo trgovino za darilo? Nikakor ne, odločil sem se zanjo in vsako opeko postavil sam. Zato jo tudi tako spoštujem, čeprav se ti to nemara zdi majhno in nepomembno.«

»Ne, sploh ne.«

»No, pusti, da končam,« je strogo nadaljeval. »Dal ti bom... pet tisočakov.«

Ni bilo dovolj. S tem denarjem se sicer lahko vrnem domov, ampak moral bom imeti presneto srečo in takoj prodati demo. Takoj. »Ampak papa...«

»Ostalih pet pa najdi tako, kot sem jih sam moral najti, ko sem ustanavljal svojo trgovino. Boš videl, kasneje mi boš hvaležen.« je podkrepil svojo odločitev.

»Tudi Terry bo ponosen nate.« je dodal. Ne vem, zakaj je v takih trenutkih vedno znova moral omenjati mojega brata dvojčka, ki ga že več kot petnajst let ni na svetu. Že kot najstnika me je s temi besedami vedno uspel utišati. Enostavno nikoli nisem

vedel, kaj naj odgovorim na tako bedast stavek. Kako naj bo človek, ki je mrtev, ponosen name?

»V redu, papa, mi pač nočeš v celoti pomagati.« sem hitro bleknil. Prvič v življenju sem odgovoril na trditve o Terryu, pa čeprav z izjavo, ki ni sodila nikamor. Čutil sem se ogroženega: kot da bi mi vedno, ko mi ne gre v redu, želel pokazati kriv prst ali kaj podobnega. Zdaj mi je bilo tega dovolj.

Oče se je znova obrnil stran.

»Kaj ti pomenim?« je naenkrat vprašal.

»Kaj?«

»Slišal si me: kaj ti pomenim v življenju, kot oseba?« je še enkrat vprašal. Zdelo se mi je zelo... poženščeno vprašanje. Kaj takega bi pričakoval od mame in bi ji rekel, da mi pomeni vse na svetu ali kaj podobnega in bi bil mir. Z očetom pa... nisem vedel, kaj je mislil s tem.

Še vedno sem slonel na njegovem kovčku z orodjem. Pomislil sem na njegovo podporo in na to, kaj mi lahko denar, ki ga morda dobim, prinese. Pogledal sem v kovček in pomislil na kolesje glasbene industrije. Če bi mi uspelo, bi me posrkalo v ta ustroj, v to industrijo in kolesja bi me gnala naprej in navzgor, vse do vrha. Ta denar bi bil moje orodje. Moje klešče do mehanizma slave.

»Pomeniš mi... Čudovito orodje, da izpolnim svoje sanje.« sem poskušal tehnično razložiti svoje misli.

»A tako...« je rekel rahlo hripavo. Nisem pomislil, da bi lahko te besede izpadle tudi drugače. Tudi tako, da mi ne pomeni nič drugega, kot navaden bankomat.

»Ne, nisem mislil *tako*,« sem se skušal hitro popraviti, ampak bilo je prepozno.

»No, kako pa si mislil?« je rekel hitro.

»Mislil sem samo na denar.«

»Točno to.«

Trenutek mučne tišine.

»Saj veš, da te... mislim, da te imam rad, pa to. Kot očeta.« sem nerodno rekel, in vsaka beseda se mi je zagostila v grlu.

»Aha.« še vedno je gledal stran, meni pa je bilo vedno bolj žal. Kako sem lahko bil tako nepremišljen?

»Kar pojdi gor, Jesse, ne potrebujem več pomočnika.« je hitro rekel. Nisem vedel, kaj naj naredim. Čutil sem, da bi mu rad povedal še veliko stvari, pa vendar nisem zmožal reči niti besede.

»Prav.« to je bilo edino, kar sem uspel izdaviati. Hitro sem odložil orodje in prijel za kljuko. Ko sem stopil skozi vrata in jih počasi zaprl za sabo, sem globoko vdihnil zrak. Deske pod mano so znova zaškripale. Ni bilo več važno, kaj sem mu rekel: ne glede na to, koliko denarja bom dobil, bom uspel. In takrat bo ponosen name. Končno mu bom pokazal, da so moje sanje resnične! In da je tole danes bil samo... Nesporazum. Se mu bom že opravičil. Jutri.

5. VRNITEV

Na železniški postaji sta se pred mojim oknom gnetli mama in Monique in kar tekmovali, katera mi bo bolj izrazito in lepše mahala. Gledal sem ven in zbiral še zadnje atome moči da bi bil do njiju čimbolj vljuden. Papa je zadnje dni bil zelo odsoten; vse dni med prazniki je bil v trgovini zaradi povečanega števila turistov. Še ob novem letu je prišel gor k nam samo voščiti in nazdravit. Mama pa je bila vesela, da sem spet z njimi, tako da ga tudi ni preveč pogrešala. Se bosta že pogovorila, ko jaz grem.

Ko se je vlak začel premikati, sem pomislil na to, kako preprosto sem dobil denar. Vse praznike sem se spraševal, kako se bo zadeva razpletla, tik pred mojim odhodom pa je mama prišla v mojo sobo, mi dala v roke ovojnico in rekla, da je tole božično darilo od očeta. Hitro se je poslovila, da sem spakiral še ostale stvari, ko pa sem odprl kuverto, je bilo notri ... deset tisočakov. Seveda sem ji kasneje rekel, naj se mu lepo zahvali.

Še zadnjič sem jima pomahal in že sem ju pustil za seboj. Gledal sem stare hiše, ki so drvele mimo mene in si mislil, da se tokrat zares ne vrnem nazaj brez osebnega letala. Srce mi je hitro bilo ob misli, da mi je Bog dal možnost, da znova poskusim. Bil sem hvaležen. Zares zelo hvaležen. Naslonil sem se nazaj in poslušal brnenje vlaka. Vsake toliko je ob novi postaji zapiskalo obvestilo, kje se bomo ustavili. Malice sem tokrat imel zvrhano dovolj in bila je sveža. Polnega in kaloričnega okusa prazničnih Quebeških dobrot sem se tekom tedna že zdavnaj navadil in komaj sem čakal, da jih prinesem še nekaj v sončni L.A. Avtomatsko sem slekel bundo, zdaj je kmalu ne bom več potreboval. Življenje je znova dobilo smisel, znova sem lahko zadihal. Nasmeljal sem se ob misli, da bom zdaj še nekaj časa imel za konzervo juhe, pa čeprav bom še vedno moral biti previden z denarjem...

Zdelo se mi je tudi zanimivo, kako težko mi je bilo zapustiti Quebec, ko sem šel prvič. Imel sem občutek, da zapuščam edino mesto na svetu, ki ga poznam in ki mi nekaj pomeni. Kot da bo del mene umrl. Ko pa sem okusil New York in L.A., sem le s težavo prišel nazaj. Tokrat sem se še z večjo lahkoto pognal od doma; občutek, da mi lahko uspe, sem vedno bolj prizemljeval, pa čeprav še nisem natančno vedel, kako mi bo uspelo.

Na letališču sem hitro vrgel kovčke na trak za prtljago in kupil vstopnico. Seveda sem poskrbel, da sem kupil najcenejšo: moral sem si zagotoviti, da bo denarja absolutno dovolj, ko se vrnem in ga zares nekako... spoštovati. Ja, odkar sem okušal »samostojnost«, sem denar začel zares spoštovati. Prvih deset jurjev sem zagonil z neverjetno lahkotnostjo in evforijo, v smislu: tako ali tako mi bo uspelo... Zdaj, po mnogih bojih, ki so me skoraj pokopali pod sabo, pa sem spoštoval vsak cent. In se Bogu zahvaljeval, da imam dovolj, da si kupim konzervo hitre hrane.

Na letalu sem hitro poslal sporočilo Rodneyju, preden sem ugasnil telefon: »Stari, ne vem kako, ampak uspelo nam je!!! Vračam se domov, z denarjem. Upam, da si dobro pazil na mojo malo, hehe.«. Svojo kitaro sem res imel rad in Rodney me je dostikrat dražil, da ženske sploh ne potrebujem, ker bi bil ta kos lesa zanj prevelika konkurenca. In zaenkrat je imel prav. Punce so mi sicer bile všeč, res pa je, da se nobena ni name odzvala tako, kot sem si želel. Vedno so hotele, da se v njih

zaljubim, ali pa da jim igram, hotele so romantiko,... Kitara pa ni od mene zahtevala ničesar, nikoli. Očitno bi lahko enostavno rekel, da še nisem našel prave. Ali kaj.

Ko sem se dvignil od tal, sem bil z mislimi že zdavnaj drugje... Koval sem načrte, prave načrte. Tokrat bo drugače. Mora biti. Nekje moram najti vrzel, vrata, kako pridem notri. Mora obstajati rešitev. Še enkrat sem preveril, kje imam kuverto. Vedel sem: ta denar lahko uporabim pravilno, lahko pa umrem. Samo ti dve možnosti sta. Kako naj ga uporabim? Imam demo posnetek, ki očitno nikogar ni preveč prepričal. Kaj mu manjka? Večji aranžma? Več instrumentov?

Kako naj pritegnem pozornost producentov? Ali naj se spravim na nivo zasledovalcev in zrežiram situacijo, kot da sem enemu izmed njih rešil življenje..? Mogoče bi še enkrat poskusil na avdiciji za glasbene talente, pa čeprav je moja glasba preveč vredna, da bi se spuščal na tak nivo. Mora obstajati rešitev, enostavno mora.

Pomislil sem, da bi res rad vedel, kaj je na tem svetu resnica. Zakaj me tako žene, da bi bil slaven in uspešen. Zaradi denarja? Res, denar sem imel rad, ampak čutil sem, da to ni to. Mora obstajati nekaj več. Kot da bi čutil, da mi je usojeno, da sem velik. Da sem *nekdo*. In da je majhna stvarnost malega mesta, male države, malega telesa, preveč nedopustna zame. Čutil sem, da moram imeti ves svet, čeprav nisem vedel zakaj. In kdo vse to poganja. In kdo mi daje vsa ta hotenja, vse te želje in hrepenenje. Zdelo se mi je dobra snov za pesem. Zraven sem dodal še melodijo, ki sem si jo prepeval še od jutra in ni mi bilo znano, da bi jo že kje prej slišal.

Vzel sem svinčnik in začel kracati na zadnji del kuverte...

Am I poor enough to see, that I'm sitting on the hill of gold,
Am I blind enough to find the path, that will never make me fold,
Am I dumb enough to be the bravest on the world,
Am I good enough for you, to show me what's the plan for me?

I'm young, yeah, and I'm wild,
Like the wild bird in a cage,
Please give me one more chance to fly,
Please give me the sky and I'll show you why
I'm the right man for you and you're the one for me.

Tako vneto sem si prepeval nastali komad, da sem komaj čakal, da ga pokažem Rodneyju. Če bom pristopil z novim demom, ga bodo *moral* vzeti, ker je nov. In ta bo fantastičen. Naenkrat sem slišal, da se spuščamo in da smo že nad Los Angelesom.

Ne spomnim se, kdaj sem bil bolj srečen, kot sedaj, ko sem znova videl morje in palme. Ko smo se še malo bolj približali, sem znova videl stebre v obliki kupole in dobro poznano letališče Toma Mayorya, za katerega sem mislil, da ga še dolgo ne bom. Imelo me je, da bi si razpel varnostni pas in skočil dol s padalom.

Po mučnih in neskončno dolgih dvajsetih minutah smo končno dobili navodila, da lahko zapustimo avion ker se je polet končal in vse to, kar pač povedo, preden greš. *Hvala, ker ste leteli z nami...*

Rodney me je seveda že čakal v prostoru za sprejem – takoj, ko sem vzel kovček, sem ga že videl, kako mi maha – in dišalo je po novih začetkih. Šla sva na pijačo in obnovila, do koga sva že šla in pri katerih producentih lahko obisk ponoviva z novim demo posnetkom. Odločila sva se, da bo zares dober, z enkratnim uvodom, presenetljivimi premori vmes in s kančkom norosti – naj bo nekaj posebnega. Zapel sem mu uvod in bil je navdušen.

Ko sem znova srečal Jessico in Jonathana, sem se obema iskreno zahvalil in vrnil obleko ter 600 dolarjev. Zares nisem maral biti komurkoli karkoli dolžen. Niti nisem bil tega nikoli navajen. Pravzaprav so mi prav presedali tisti, ki so si neprestano sposojali denar, vrniti pa ga niso mogli. Nikoli ni nisem mislil, da bom kdaj eden izmed njih.

Končno sem šel razpakirat stvari... V svoji sobi sem spet našel kitaro in hitro sem odprl torbo, kjer je čakala name... Takoj sem začel improvizirat začetek in konec komada. Vmes sem tudi označil, kje bo most in del za solo. Začel sem sestavljati najbolj težek in hkrati najbolj v uho zalezujoč solo, kar sem jih kdaj slišal... Tokrat gre zares... Ta demo – bo božanski. Nihče se mu ne bo mogel upreti.

5. PRIPRAVE NA PONOVI ZAGON!

Rodney je dostikrat rekel, da bi že s pravim pristopom mogoče uspela. Da bi se na vratih našemila v popisovalce števcov ali pa v dve čistilki. Zagotovo bi naju pustili noter, in ne bi samo brezdušno vzeli demo posnetka in zaprli vrat pred nama. Saj je vseeno, na kakšen način prideš noter. Ko si enkrat tam, si tam. Lahko govoriš s šefom osebno in ne z njegovimi posredniki, ki jih je veliko preveč, da bi producent sploh izvedel, da si bil na vratih. Začel sem se spraševati: ali so sploh poslušali moj prejšnji demo, so ga sploh zares poslušali?

Že na melodiji in na spremljavi sva delala dva tedna. Tukaj govorimo o resnem delu; vsakršno zabušavanje ali pohajkovanje enostavno ni prišlo v poštev. Kjerkoli sva bila, karkoli sva delala, neprestano sva razmišljala ali govorila o tem posnetku. Kje bodo premori, kateri dur bo pravi... Ni bilo trenutka, da ne bi prepeval dela komada, med jedjo sem razmišljal o besedilu, ponoči sem sanjal, kako pojem in igram na kitaro pred množicami,... Vse skupaj sva vzela resnično zares.

Da sva naredila in izpopolnila demo, nama je pomagal Rodneyev kolega Richy, ki ga spoznal med prazniki pri Jessici. Bil je njen daljni bratranec. Kot prijatelj mi sicer ni bil preveč všeč – rad je imel tiste klasične debate o ženskah in avtomobilih, ki me niso preveč zanimale, kajti v glavi sem neprestano pazil na scenarij, ki ga želim doseči. Res pa je, da je na računalniku bil mojster. Naredil nama je mastering in posnetek opremil z dodatnimi zvoki, zgolj s pomočjo prenosnega hard diska, usb ključa in Abletone programa. Ko je računalniško obdeloval zvoke in nama jih vedno dal za poslušati, sem vedel, da nama bo uspelo. Komad je enostavno bil preveč dober, da bi ga kdo zavrnil. Še Richyju je bil všeč.

Še prekmalu je prišlo do tega, da se je bilo treba odločiti za akcijo. Posnetek je bil narejen, čeprav sem neprestano iskal načine, kako bi ga lahko še izboljšali. Poslušal sem ga približno petstokrat, preden sem se odločil za to, da se bom usmilil tako Richieya kot Rodneya, ki sta me že precej postrani gledala. Sicer sta si oba želela, da projekt uspe, to je res. Ampak jaz sem bil pa... Naravnost obseden. Hkrati pa je ustvarjanje bilo moj dom; nekaj kjer sem bil zelo domač. Trkanje na vrata, managment in posel pa ... Spodletelo mi je že prevečkrat, da bi se lahko v tem počutil tako zelo domače.

Po zelo delovnih treh tednih, sva z Rodneyem sedela na pijači. Na mizi je počivala najnovejša različica demo posnetka. Čutil sem, da bi to lahko bilo to, namen sestanka pa je bil, da določiva, kdo gre kam, da bova »obdelala« čim več producentov, v čimkrajšem času in to s čim večjim efektom. Čutil sem, da tradicionalni način ne pride več v poštev, potrebno bo izvesti nekaj bolj drastičnega. Ampak kaj?

»Stari, ampak ti bi res bil seksi snažilka,« me je spet podražil Rodney.

»Nehaj s temi zafrkancijami,« sem ga hitro zavrnil. Imel sem pomembnejše skrbi.

»Resno mislim.« je prepričano rekel. »Nikjer ne piše, da se ne smeš oblačiti tako, kot ti paše. Če imaš pač stil snažilke, ni tvoja stvar, če te kdo po nesreči spusti v stavbo... S tem ne kršiš nobenega zakona...«

Pomislil sem na to možnost in se zdrznil.

»Mogoče bi lahko prišel čisto do studia...« sem se zavedel in ideja se mi sploh ni več zdela tako zelo slaba. Rodney je prijel škatlico s cdjem.

»Na tale ovitek pa napiševa: 'Nujno poslušaj, super demo!' in še tvoje ime. Nihče ne bo vedel, kdo ga je nastavil...« je dodal in prasnil v smeh. »Povem ti, Jesse, to je briliantna ideja! Ko nama uspe, ti jo bom še dodatno zaračunal, kot začetno promocijsko aktivnost!«

Tokrat sem se tudi jaz začel smejati. Če bi res uspelo, bom najsrečnejši človek na svetu. Moja naslednja misel je bila, kje naj najdem primeren kostum.

»Zagotovo obstaja v tem mestu kakšna štacuna s takšnimi rekviziti,« je prepričano rekel Rodney, »Jessica zagotovo koga pozna.«. V tem času nama je že tolikokrat rešila kožo, da sem se tako ali tako že vnaprej odločil, da bo zagotovo dobila nekaj procentov od prodaje, ko nama uspe.

Odpravila sva se proti domu. North Ogden Drive je cvetel kot še nikoli prej. Mogoče pa samo jaz tega prej nisem opazil. Ko sem mami poslal sliko ulice, kjer živim, sem se v priloženem pismu raje izognil opisu prave stavbe. Bled in star nizek blok iz katerega je že pošteno odpadal omet, v kateri sva živela, je namreč bil med redkimi, ki ni sodil v prestižno solesko.

Nekaj minut hoje pa sva bila pri Jessici. Po burnem hihitanju, ko sta mi lase spela v čop in temu videzu dodala še šminko in nekaj senčil za oči, je Jessica predlagala nekaj mest, kjer bi lahko našla takšno uniformo. Morala pa sva paziti, da je bila zares avtentična.

Nakupovanje je sicer bilo zabavno, nismo pa nikjer našli primerne obleke. Vse so bile več kot očitno mišljene kot pustno opravilo, ali pa enostavno niso izgledale dovolj profesionalno.

»Ne morem verjeti, da dejansko to delam,« sem vzdihnil, ko sem se stlačil že v petnajsto garderobo za pomerjanje oblačil – z ženskimi oblačili!

Rodney in Jessica pa sta mi stala ob strani, kot dve poročni družici, sam pa sem se počutil kot nekakšna nevesta, ki izbira poročno obleko. Ko tudi z dvajseto nisem bil zadovoljen, je Rodney predlagal, da bi lahko preverili še ponudbo na internetu. Ker se nobenemu izmed nas ni več dalo stati in hoditi po trgovinah, smo šli domov. Bil sem izmučen kot še nikoli in ugotovil sem, da ima »nakupovalna terapija«, ki naj bi mnoge spravila v dobro voljo, name ravno obratni učinek. Sploh pa tudi zato, ker sem ves dan pomerjal babje cote.

Šli smo k Jessici in pripravila nama je pijačo. Imeli smo mir, celo Jonathan je bil zunaj s prijatelji, njena starša pa sta se odpravila v kino. Sedli smo pred računalnik in odprli čips. Tudi pri nas je izgledalo, kot da smo ravno pred ogledom filma. Ja, pred ogledom komedije, ko si bosta znova predstavljala mene v vseh mogočih čistilnih kostumih.

Začuda smo tokrat pravega našli zelo hitro. Jessica je to vrsto nakupovanja zares obvladala – zgledalo je, kot da si novodobne ženske večino oblačil kupijo kar na spletu. Očitno je tu večja izbira. Parkrat smo kliknili in kostum je bil naš. Na koncu večera sva ji še založila za naročeni material in se ji zahvalila za vso pomoč.

Ko sva odhajala proti domu, sem čutil, kako se moji načrti počasi uresničujejo. Razmišljal sem o tem, kako bi jaz reagiral na to, da se mi obetavni mladi glasbenik našemi v čistilko, samo zato, da bi poslušal njegov demo. »Tale pa ima 'jajca',« bi si mislil. Najbrž bi ga vzel že samo zaradi domiselnega pristopa. Ampak, ne smem si preveč domišljati. V največjih primerih takšne vsiljivce vržejo ven z navodilom: »Pa ne vračaj se več!«. Tega pa res nisem želel.

Moje razmišljanje je prekinil Rodney z besedami, da nam bo zares uspelo in da sem moram že končno sprostiti in se nehati sekirati. Čez dva dni dobiva kostum in to je to. Ja, to je bilo to. Demo je bil posnet, kostum naročen, ... Zdelo se mi je, kot da z visoke pečine zrem v morje.

Pripravljen sem. Treba je samo še skočiti.

6. TRKANJE NA VRATA

»Vsaj enkrat mi bo moj simetrični obraz prišel prav,« sem si rekel, ko sem se ogledoval v ženskem ogledalcu, ki nama ga je posodila Jessica. Če ji ne bi šminkanje predstavljalo takega veselja, bi sicer poskusil sam, pa čeprav ne bi bilo tako lepo. Jessica pa je moj make-up vzela čisto zares. Ni smel biti preveč glamurozen, hkrati pa je moral biti dovolj ženstven, da sem bil prepričljiv. Ko sem se ogledoval v ogledalu, sem ugotovil, da sploh se zgledam tako slabo. Takšno 'bejbo' bi tudi sam z veseljem povabil naprej.

Stal sem pred vrati in čakal, da kdo vstopi. S seboj sem imel vedro, rokavice za čiščenje in nekaj ostalih pripomočkov, med katere sem skrnil tudi svoj posnetek. Pretekla dva dni sta minila, kot bi pihnil. Zapekla sva kar nekaj cdjev, hkrati sva morala paziti, da naslovnica ni bila preveč vpadljiva in niti preveč povprečna. Na vsako naslovnico pa sva nalepila bel papirček, na katerega sva napisala čimbolj čitljivo, a še vedno tako, kot da je napisano v naglici:

»Glasbenik: Jesse Roy, super demo, NUJNO POSLUŠAJ!!!«.

Po ulici se mi je približalo par glasbenikov, ki je bil namenjen v studio.

»Super,« sem si mislil. »Več kot nas je, manj opazen bom.«

Odprla sta vrata in stopila skoznje. Malo sem počakal, da sta šla mimo, podržal vrata, ter se jima še sam pridružil. Že na vhodu me je presenetil receptor.

»O, nova delovna moč, lepo, lepo,« si me je ogledoval. Še preden bi mu zabrusil nazaj, da naj se briga zase, sem se spomnil, da sem oblečen v žensko in je najbrž zato tako prijazen. Ko sem videl njegov poželjivi pogled, sem ugotovil, da sploh ni tako preprosto biti ženska. Počutil sem se šibkega, kot nekakšna žrtev in bilo je grozno. Med tem, ko bi ga najraje nalepil na zid, sem zbral vse svoje moči in se nebogljen nasmehnil. Postal je še bolj navdušen nad mano in me vprašal: »Kam pa vas lahko usmerim, gospodična?«

Pomislil sem, da bi tole spogledovanje mogoče lahko celo obrodilo sadove. V ne-vulgarnem smislu.

»V studio prosim,« sem pisknil v čim lepšem visokem falsetu. Ni ugotovil prevare.

»Aha, v studio,« se je zresnil, kot da mi bo ravnokar povedal nekakšno visoko varovano skrivnost. »V katerega pa?«

»Jaa, v največjega,« sem hitro bleknil.

»To bo pa studio A. Kar tule po hodniku, naprej po stopnicah, nato pa levo do konca. Tam boste na desni zagledali sobo s prosojnim vrhnjim delom vrat.« Čimbolj budno sem spremljal, kar sem slišal, ker sem želel čim prej oditi.

»Aha, odlično, hvala,« sem rekel, znova oktavo višje, kot po navadi.

»Če pa bi še kaj potrebovali, pa mi kar povejte,« je bil uslužen vratar. Sem bil res tako privlačen?

Ko sem hodil po stopnicah, sem se trudil izgledati čimbolj mirno, hkrati pa sem nalahno pozibaval z boki, kot sem to videl početi pri Los Angeleskih ženskah. Nisem se želel izdati. Na hrbtu sem čutil vratarjev pogled in bil sem preblizu svojim sanjam, da bi zdivjal po stopnicah in vse pokvaril. Ves prepoten sem prišel do vrat studia A. Kaj pa sedaj?

Pogledal sem skozi steklen zgornji del vrat in videl scenarij, ki sem ga že nešteto krat podoživel v svoji glavi: kakih deset metrov od vrat profil ogromne mešalne mize, ter približno tri ljudi, ki so sedeli pred njo in se pogovarjali z izvajalci na drugi strani. Teh nisem videl, sem si pa predstavljal, da je studio najbrž veličasten.

Tisti, ki je sedel najbližje proti izhodu, je naenkrat pogledal levo proti vratom. Očitno je začutil, da jih nekdo gleda. Prav po žensko sem se umaknil in čakal na posledice. Ko po kakšni minuti ni bilo nič, sem se znova opogumil in počasi spet pogledal noter. Tonski mojstri so začeli vstajati in nisem bil prepričan, ali grede kar vsi pogledat, kdo je pred vrati, ali pa imajo nekakšno pavzo za malico ali kaj podobnega. Imel sem srečo: bilo je slednje.

Hitro sem se umaknil v prehod na hodniku, ki je bil poleg sosednjih vrat. Slišal sem, kako so se vrata odprla.

»Zdajle bi pa umrl za sendvič s pivom,« je rekel prvi.

»Toliko pa nismo garali vse od prihoda Britney,« se je zarežal drugi.

»Hja, danes le pride Sam.I.am osebno; bolje, da ga ne razočaramo! In sploh, komad je tako na psu, da so izboljšave nujno potrebne!«

Tako so klepetali, da niso opazili sence, ki si je ob njihovem odhodu pridržala vrata. Vstopil sem in ugotovil, da so naprave pustili kar vklopljene. Ko sem prišel do mešalne mize, sem na sredino postavil svoj demo posnetek. Na tako veliki mizi je izgledal še lepše: kot da so ga že sprejeli. In kot da je zares neki producent na roko napisal obvestilce za ostale, kako je ta demo posnetek zares nekaj posebnega...

Pogledal sem čez mizo in se zazrl v studio... Pred mano so počivale moje sanje. Za steklom sta stala dva različna koncertna klavirja, za njima pa so bile na steni obešene kitare. Aktualna glasbila, ki so bila uporabljena v posnetku, ki so ga snemali, so bila na stojalih na tleh. Prostor je krasilo tudi več različnih setov bobnov, različni pripomočki za boljši zvok, vrtoglavo dragi profesionalni mikrofoni, o katerih sem sam lahko le sanjal... Bilo je kot v sanjah. Na desni sem našel vrata, ki so vodila v glasbeni del studia. *Moral* sem jih odpreti.

Ko sem enkrat stal sredi tistega kupa noro kvalitetnih glasbil, sem popolnoma odrevenel. Gledal sem okoli sebe in bil v celoti prevzet. *Sem spadam, tukaj je moj dom*, mi je kluvalo v glavi. Na hitro sem prijel prvo kitaro, ki mi je prišla pod roke in si rekel: zdaj ali nikoli. Tako ali tako še nekaj časa ne bo nikogar. Odigral sem komad, ki so ga tako ali tako že imeli na demo posnetku ter še nekaj mojih najljubših. V

bistvu sem imel kar srečo: ko sem končal s približno petim komadom, sem v tišini zaslišal bližajoče se korake. Žal nisem imel dovolj časa, da bi pobegnil iz studia, sem ga pa imel dovolj, da sem odložil kitaro, vzel krpo in v razburjenju začel čistiti klavir. Pogovor je bil vedno glasnejši in ugotovil sem, da tokrat tonski mojstri niso sami.

Skozi vrata je vstopil namreč tudi malo močnejši možakar. Nosil je ponošene kavbojke, ki so na njem izgledale kot zadnji krik mode, zgornji del trenirke pa je dopolnil s kravato in sončnimi očali. Takoj sem ga prepoznal.

7. SRAMOTA

»Gospod Sam.I.am, kar semle sedite,« je bil prijazen prvi tonski mojster in tudi ostali niso zaostajali za njim. Drugi je že nosil kavico za njim, tretji pa je držal odprta vrata.

Tudi glasbeniki so začeli prihajati skozi drugi vhod in kmalu niti nisem bil več tako vpadljiv. V studiu je nastala gneča in nisem več vedel, na katero stran naj grem – k producentu ali naj ostanem kar v glasbeni kabini. Ko sem opazil, da je poleg producentske kabine še en manjši prostor za počitek, sem se s svojimi vedri nerodno spravil tja. Seveda sem s krpo marljivo brisal, karkoli se je pač dalo. Čeprav pa bi tisti, ki bi me podrobno opazoval, takoj opazil, da sem čiščenje blefiral.

»Pustimo 'smalltalk', nisem prišel zaradi tega,« je hitro rekel, »zavrtite mi 'štiklc'.« Vedno je imel svoj način izražanja. Ko sem ga gledal po televiziji, se mi je vedno zdel velika osebnost. In tudi v mali sobici studia ni bil nič manjši. Bil je veličasten.

»Seveda, seveda, takoj.« se je potrudil srednji moški in videlo se je, da so vsi trije zelo živčni.

Sam.I.am si je nadel slušalke in poslušal par sekund. Nato je jih je snel, se začel smejati in rekel:

»Lahko kar nehate s tem kosom smeti.«

Po prvih, upanja polnih pogledih so utihnili tako glasbena skupina na drugi strani, kot njihovi tonski mojstri. Ko sem podrobneje pogledal v glasbeni studio, sem ugotovil, da jih ne poznam. Torej so zagotovo med novimi obrazi, ki bi radi prodrli na glasbeni trg. In to nikakor ni preprosto.

»A ste prepričani, da sem jaz odobril tole skupino..?« je pogledal izpod sončnih očal.

Sklonil se je h gumbu, ki je omogočal pogovor z glasbenimi izvajalci.

»Kako se že imenujete?«

»Neustrašeni,« je plašno rekel pevec.

»Igrate pa ravno obratno,« se je posmehnil Sam.I.Am. »Pa brez zamere.« Globoko je zavzdihnil.

»Dam vam en dan.«

»A-ampak v pogodbi pa piše...« je začel jecljati pevec z mokrimi očmi, pa ga je producent prekinil.

»Me nič ne briga pogodba. Očitno ste takrat bili malo preveč evforični, da bi si prebrali drobni tisk, kaj?«

Spustil je gumb. Medtem, ko so si »Neustrašeni« celili rane v glasbeni sobi, se je producent obrnil h tonskih mojstrom.

»Naslednjič pa me kličite, ko boste imeli kakšen res hud komad. Da ne bom prihajal zaradi nekega natolcevanja za brez veze. Hočem pesem, ki bo dvignila ljudi, ki bo šla v uho, ki bo...« nato je sledil kratek premor, nato pa je nadaljeval z začudenim glasom: »... že na samem začetku 'super demo'! Čigavo je to?«

Ker sem uspel samo prisluškovati, nisem opazil, da je v roke prijel ovitek, ki sem ga pustil tam. Pogledal sem v smer mešalne mize in zmrazilo me je po telesu. Zares, Sam.I.Am je v rokah držal moj demo!

»No, pa mi zavrti še tole, ko sem že tu. Mogoče pa le nisem prišel zaman.«

Tonski mojstri so se spogledovali, rekli pa niso ničesar. Nihče ni imel pojma, kako se je cd znašel v sobi, vedeli pa so, da bi naredili vse, da bi Sam.I.Am-a znova spravili v boljšo voljo.

In ponujeni cd je bil za njih darilo z neba. Zame pa tudi.

Zdelo se mi je, da je trajalo celo večnost, ko so vstavili nosilec zvoka v predvajalnik. Ko so se vratca za cd-jem zaprla, sem slišal samo rahli »škljoc«, in čeprav je najbrž bilo naokoli polno različnih dnevnih zvokov, sem zaznal le tega. Slišal sem celo, kako se je plošček začel vrteti.

Sam.I.Am je ostal tiho. Bil je smrtno resen. Natanko tri minute in devetinštirideset sekund. Torej je poslušal cel posnetek, do konca. Kostum čistilke je bil že popolnoma moker od mojega potenja.

Ko je komad izzvenel, je ostal še nekaj časa tiho z zaprtimi očmi. Počasi je snel slušalke.

»No, tole je pa druga pesem,« je spoštljivo rekel.

»Kdo je predlagal ta posnetek?«

Zaposleni okoli njega so po eni strani želeli narediti vtis, hkrati pa nihče, zares nihče ni imel odgovora. Obstali so v tišini.

»No, kdo bi rad napredoval? Ali se je plošček kar sam znašel tukaj, ali kaj?« se je začel posmehovati Sam.I.Am.

»Jesse Roy.« je še enkrat počasi rekel in vrtel ovitek v rokah. Šele zdaj sem se spomnil bistva: ne glede na to, kako presenečeno vzhičen sem bil nad dejstvom, da mu je pesem všeč, on še vedno ni imel mojega kontakta! Oddal sem demo posnetek brez vsakršne telefonske številke, naslova, maila,... *Bravo, Jesse, res si rojen manager*, sem jezno pomislil. *Kaj pa zdaj?*

Sam.I.Am je še vedno zrl v svoje podrejene in jih premerjal s pogledom, če ne gre mogoče za potegavščino.

»Torej,« je začel tonski mojster, »Mi, v bistvu...«

»V bistvu zares ne vemo, kako se je posnetek znašel tu.«

»Nima niti oznake našega studia...«

Koliko malenkosti, na katere bi moral biti pozoren! Seveda, če ne bom hitro ukrepal, bo priložnost splavala mimo, ne glede na to, ali je bil Sam.I.Am navdušen ali ne. Ocenil sem svoje zmožnosti: iz nedrčka sem snel podložke, hitro sem odstranil lasuljo in slekel zgornji del kostuma, pod katerim sem imel še kar spodobno fantovsko majico. Pošteno sem zdrgnil ustnice, da sem zbrisal vsaj roza šminko. Če me kdo vpraša zakaj imam naličene in osenčene oči, bom pač rekel, da je to moj imidž. Spustil sem lase in se pogledal v steklo na levi. Bil sem... no ja, še kar spodoben. Kot nekakšen malo bolj devianten rock zvezdnik.

»No, če pa nihče ne ve, kdo je Jesse Roy, potem pa na žalost posnetek nima osnove za...«

»Jaz sem Jesse Roy,« sem rekel naglas. Vsi so se obrnili proti meni in iskreno sem upal, da izgledam vsaj približno cool.

»A tako,« se je tudi producent obrnil proti meni.

»In kaj počneš tukaj? Menda ti je jasno, da ti vstop sem – razen v primeru, da si eden izmed naših izvajalcev - ni dovoljen..?«

Na to nisem imel ravno poštenega odgovora. Zasačili so me pri vlamu. Vseeno sem imel v žepu vsaj to dejstvo, da mu je bila pesem všeč; zdaj jo lahko ponudim še komu, s še več poguma. Naslednjič se lahko preoblečeva oba z Rodneyem. Naenkrat mi ni bilo več tako zelo mar, kaj si bo Sam.I.Am mislil o meni. Postal sem celo drzen.

»Tukaj sem zato, da sem vam predstavil svojo glasbo. Če želite, lahko zdaj grem – samo hotel sem na lastne oči videti, kakšen bo vaš odziv.«

Z vedrom, krpami in rokavicami za čiščenje sem se odpravil proti izhodu.

»Počakaj, počakaj, kam pa kam.« sem slišal producentov glas. Začutil sem veliko spremembo v položaju. Šele sedaj, ko sem sam prepoznal vrednost svoje glasbe, zares notranje prepoznal, sem se lahko pogajal z njim. Prej nisem imel te moči.

»Ja?«

»Zanimiv videz.« je rekel. Upal sem, da bo tako izpadlo.

»Hvala.« sem hitro odgovoril.

»In vedro je del tvoje točke, domnevam..?«

Zdaj pa nisem imel več orožja. Moral mu bom priznati, kako sem prišel noter. Pogledal sem vedro v roki in pogoltnil cmok sramote, ker sem bil napravljen v žensko.

»V bistvu... Je tole bila moja vstopnica, da sem prišel noter.« začel sem se smejati, da bi ublažil napetost. »Tudi vratar se ni mogel upreti mojim čarom...«

Sam.I.Am je nekaj časa gledal, nato pa prasnil v dolg krohot. »Ga vidite, mulca? Hehe, všeč mi je!« obrnil se je k meni: »Ti pa si nekaj posebnega!«

Na to sem odgovoril z nasmehom, ker sem sicer ostal brez besed.

»Zdaj pa je počasi čas za resne stvari,« je hitro rekel. »Koliko štiklcev imaš še na zalogi in do kdaj jih lahko posnameš, če ti damo priložnost?«

Na takšno neposrednost pa nisem računal.

»Hja, kar nekaj jih je še,« sem si izmislil.

»Prej kot začnemo, boljše bo.« sem še zblefiral.

»Ok. Podjeten si, to mi je všeč. Moji odvetniki ti bodo poslali začasno pogodbo. Začeli bomo z naslednjim tednom. Ampak saj veš, če ti ne bo šlo... Lahko končaš kot – 'Neustrašeni'.« je znova komentiral band pred mano. Vsa stvar se mi je zdela sicer malo kruta – ampak to je tako ali tako boj za preživetje. Če si dober, si notri. Če nisi, te pač ni.

»Zmenjeno.«

»Na recepciji lahko oddaš podatke.« mi je rekel producent in mi nakazal, da je pogovor končan. »Tole bom pa kar obdržal.« je še podržal posnetek v rokah.

Odšel sem skozi vrata in čutil, kako mi je z ramen padel tristokilski kamen. Uspelo mi je, zares mi je uspelo! Snemal bom, glasbenik bom, v Hollywoodu sem in uresničile se mi bodo sanje! Nisem vedel, kako naj se brzdam, da bi bil približno normalen vsaj na poti do doma. Vratarju sem dal podatke in bil je zelo zmeden ob najinem ponovnem srečanju. Najbrž me je že mislil povabiti na večerjo ali kaj podobnega, nato pa je ugotovil, da sem v bistvu moški.

Ko sem prišel ven, me je imelo, da bi se režal na ves glas, skakal sem in s tem stresal vedro in stvari, ki sem jih imel v rokah, šel sem naprej po ulici in ploskal, kmalu pa sem k ušesu prislonek telefon in poklical še mojo desno roko banda.

8. PADEC

»Hej, stari, uganeš, kdo ima v rokah pogodbo s Sam.I.Am-om?« sem kar neposredno bleknil.

»Ne me... A je uspelo, je res uspelo?!« sem slišal krike na drugi strani.

»Naslednji teden začnemo s snemanjem!« sem prepričano nadaljeval.

Nadaljevanja pogovora se bolj malo spomnim, ker je večinoma šlo za brezpomensko režanje, Rodney je dal par pripomb na moj privlačen videz čistilke, hkrati pa nisva rekla ničesar, kar bi imelo smisel. Na koncu sva se dogovorila, da se dobiva zvečer na pijači. Tokrat sva šla v pravi klub, ne v tiste majhne luknje, kot prej, ki jim samo rečejo bar.

Šel sem si kupit par novih cunj – kot Sam.I.Am-ov novi glasbeni izvajalec moram navsezadnje dati tudi na videz. Nove kavbojke so bile na meni videti kot iz reklame za Levis in po dolgem času sem opazil, da sploh nimam slabe postave. Če se ne bi zadnje čase toliko ukvarjal z glasbo, bi si zagotovo lahko našel službo fotomodela, ali kaj podobnega. Res pa je, da se mi to ni zdelo preveč izvirno: vsak človek, ki je hodil po ulicah L.A.-ja, je bil fotomodel ali pa igralec. Res ne bi ravno izstopal.

Ko smo se z Rodneyem in Jessico postavili v vrsto pred klubom, sem opazil dve mladi, zelo privlačno oblečeni dekletki, ki sta bili namenjeni mimo vrste, naravnost proti vratom.

»Pazi to,« sem rekel Rodneyu. »Hej, punce!« sem zavpil proti njima.

Ena se je obrnila in pomahal sem ji. Pocukala je še svojo prijateljico in obe sta prišli do vrste.

»Pozdravljeni, dekletki, se opravičujem, če motim,« sem kavalirsko rekel, »Ampak danes sem ravnokar podpisal pogodbo s Sam.I.Am-om, ki je postal moj producent in s kolegoma iz banda smo šli proslavit. Obstaja kakšna možnost, da nam pomagata priti noter, pa vaju, mladi damici, povabim na pijačo?« sem rekel in jima podaril nasmeh.

Nekaj časa sta resno gledali in pomislil sem, da sem mogoče izbral napačen pristop. Tukaj je svet veliko bolj sproščen, kot pri nas, v starinskem Quebecu. Najbrž nista dojeli, da ju prosim za uslugo. Mogoče bi moral samo pristopiti zraven k vratarju in reči: »Mi smo skupaj«. Ko pa sta se jima ustnice razlezle v nasmeh, sem z olajšanjem ugotovil, da srednjeveški šarm očitno tudi tukaj deluje. Čeprav sta se razlikovali po videzu (ena je bila bolj svetlolasa, in tudi svetle polti, druga pa črne polti z dolgimi temnimi lasmi, spetimi v čop), sta bili obe videti, kot bi pobegnili z naslovnice.

Spogledali sta se. »Seveda, zakaj pa ne,« je rekla blondinka.

»Kar za nama,« je rekla njena temnejša prijateljica.

Nismo si pustili dvakrat reči. Vratar je spustil rdečo vrv in ko jo je želel znova pripeti, ko smo se približali mi trije, sta ga ustavili z besedami: »Je že v redu, tile so z nama.«.

Ko smo vstopili, sem pomislil, da najbrž sanjam. Pred mano se je razprl ogromen prostor, ravno prav zatemnjenih postav, ki so utripale v ritmu glasbe. Vse skupaj je še bolj podžigala svetloba in surround-sound glasbeni sistem, ki je vrtel nore mikse, sestavljene iz vseh mogočih uspešnic. Ker sem damama obljubil pijačo, sem bil seveda previden, da ne bi začutili mojega otroškega veselja ob pogledu na množico. Zares, svet tukaj je bil tako živ, da se mi je zdelo, kot da sem prvič zunaj.

Rodney in Jessica sta se umaknila proti plesišču, da se gresta razgledat, sam pa sem tako ali tako imel drugo delo. S puncama smo odšli do bara, kjer sta naročili pijačo, nato pa smo se nekaj časa pogovarjali o nepomembnih rečeh – od kod sta, s čim se ukvarjata, povedali sta, da jima je ime Melanie in Naomi. Enako je bilo, ko sta me spraševali o meni. Nasploh sem si predstavljal, da je druženje v takem klubu veliko bolj glamurozno, kot je bilo v resnici. Prvo občutje veličine prostora me je kmalu minilo in kmalu smo bili samo nekakšna skupina ljudi, ki se pač družijo v veliki barviti in zatemnjeni hali, posamezniki pa skušajo ugajati drug drugemu. Kot na tržnici, kjer ponujajo stvari. Samo da so ljudje tukaj na nek način ponujali sebe. Očitno sta dami opazili, da nisem več tako razpoložen za zabavo in začeli sta si šepetati. Naročili sta dva kozarca vode. Zahihitali sta se in Melanie je iz torbice vzela škatlico bonbončkov TicTac. Bili so malo bolj barviti, očitno sadni. Spogledali sta se in vsaka je vzela enega. Hecno je bilo to, da jih nista le dali v usta, ampak sta jih tudi poplaknili z vodo.

»Boš ti tudi?« mi je ponudila Melanie.

Pomislil sem, kaj je v tem tako slabega. Tudi če bonbončki niso ravno to, kar piše na škatlici, zagotovo ne more biti nič močnejšega. Spominjali so na ecstazy, kateremu sem bil že priča v New Yorku na parih žurih, ampak takrat ga nisem poskusil. Sploh pa sem videl, da je stvar pri puncah poštena. Vzeli sta jih obe, in to pred menoj. Zagotovo ne more biti nič hujšega. *Mogoče bo pa večer vseeno zabaven*, sem pomislil. Sploh pa nisem smel zaostajati za dvema ženskama.

»Prav, seveda,« sem želel ostati 'cool'. Vzel sem ponujeno in tudi sam naredil požirek vode. Prav nič posebnega se ni zgodilo. Zaenkrat.

»Gremo plesat?« je rekla Naomi.

»Ok.« Pijača nam je tako ali tako že pošla.

Plesišč je bilo več: večinoma so bila okroglih oblik, vse skupaj pa se je stilsko zelo dobro ujemalo. Tudi svoj ples sem že dostikrat vadil pred ogledalom, seveda takrat, ko sem bil popolnoma sam. Želel sem se naučiti nekaj gibov, ki bi zares bili videti sproščeno in privlačno, hkrati pa se niti nisem želel preveč izpostavljati, niti nisem želel biti vpadljiv. Tako - ravno prav, da se bodo dame ob meni počutile sproščeno.

To tehniko sem uporabil tudi tukaj in dobro sem se vključil v stil plesa ostalih. Tako ali tako je šlo za skupinski ples. Melanie in Naomi sta bili sicer privlačni – vizualno. In ko

sta plesali, je bilo vse skupaj videti kot iz videospota. Ampak imel sem občutek, da se tukaj stvar konča. Radi nakupujeta (kot 99,9 procentov ostalih losangeleških deklet), hodita na zabave in zaenkrat skrbita, da se doma lepo obnašata, kajti od tega je odvisna njuna svoboda med vikendi. Obe sta fotomodela, zaradi česar imata dovoljen vstop v klube, kamor radi zahajata. In to je to. Ničesar več.

Med plesom sem pogledoval okoli sebe, ker sem želel najti nekaj zanimivega. Začuden sem bil, kako hitro sem se lahko naveličal prostora, ki je še pred kratkim naredil tak vtis. Zdaj pa se mi je naenkrat vse zdelo enako. Utripajoče luči, gneča ljudi, dim,...

Naenkrat sem začutil, da mi srce bije hitreje, kot prej. Je to zaradi plesa? Čutil sem, da je moje telo pripravljeno plesati še dolgo v noč pa čeprav nisem nekakšen profesionalni plesalec. Kmalu je glasba postala glasnejša in bolj jasna. Imel sem občutek, kot da jo bolj razločno slišim. Tudi svetloba se je pridružila temu občutju in zdelo se mi je, da sem zaznaval vsak laserski žarek, za katere sem bil prej slep.

DJ je zares začel vrteti nore hite in ritem glasbe sem začutil kot ritem bitja mojega srca. Dvignil sem roke in začutil, kako z glasbo delujeva kot eno. Ritem me je v celoti prevzel in zdelo se mi je, kot da *jaz* ustvarjam glasbo, po kateri plešem. Kot da sem *jaz* stvaritelj vsega dogodka. Nasmehnil sem se in pogledal po prostoru. Melanie in Naomi sta plesali v soju luči in me od časa do časa pogledali. V njunih pogledih sem občutil spoštovanje – očitno sem ju impresioniral s svojo glasbo, plesom? Kmalu sem pogledal po prostoru, ki je naenkrat bil veliko bolj smiseln, kot pred pol ure. Velika dvorana je utripala v barvah, v *mojih* barvah. Vsi laserji so projecirali točno takšne barve, kot sem si jih želel.

Tempo ritma se je še bolj stopnjevalo in začel sem zares noreti. Užival sem v občutku ustvarjanja in čisto vsak moj gib je imel popoln smisel. Tako se res še nisem zabaval. Je mogoče, da se je prostor spremenil v raj? V proslavljanje mojega uspeha? Pomislil sem na mojo pogodbo s Sam.I.Am-om in znova me je prevzelo noro veselje. Ne vem točno, kako dolgo sem plesal, ampak bilo je nepozabno. Imel sem dovolj energije, da bi plesal vso noč in še dlje. V glavi pa mi je skupaj z glasbo utripala misel: uspešen sem, glasbenik sem, ustvarjam to zabavo in ti ljudje me poznajo in me spoštujejo. Še enkrat sem se ozrl po prostoru in videl, da se vsi veselijo z mano. Zares mi privoščijo uspeh. Saj je bil že čas.

Končno se je glasba prelevila v stanje zamaknjenosti, kjer sem poslušal razmake med dolgimi basi in norimi prehodi glasov. Umirili smo se in se pozibavali kot v nekakšnem transu. Bilo je zares lepo.

Sredi plesišča sem opazil svetlolaso dekle s kodri, ki je plesala drugače, kot vsi ostali. Kot da bi imela nekakšen starinski slog plesa. Hkrati je bilo malo smešno in hkrati drugačno, eksotično. Sklenil sem, da jo pozdravim na svoji zabavi.

Počasi sem se približeval, saj je bila tudi glasba počasna. Ko sem bil od nje oddaljen kakšnih deset metrov, me je opazila. Nasmehnila se mi je in zdelo se mi je, da tako lepega nasmeha še nisem videl nikoli. Bila je drugačna kot ostale punce. Bolj divja,

veliko bolj svobodna. Nasmehnil sem se nazaj. Zdelo se mi je, kot da mi je pokimala ali nekaj takega. Nisem točno vedel, kaj misli s tem.

Ko se je obrnila in začela plesati proti izhodu, sem pomislil, da je najbrž želela, da ji sledim. Mogoče me želi pobližje spoznati. Dojel sem namig in ji sledil. Skozi množico plešočih ljudi jo je bilo kar težko dohajati. Na koncu množice se je obrnila in me počakala. Ko sem se ji dovolj približal, je znova nadaljevala svoj skrivnostni ples proti izhodnim vratom. Ignorantsko je šla mimo vratarjev in obstala na cesti.

»Počakaj!« sem vpil za njo. Vzel sem svoj suknjič in stekel ven. Zunaj je bilo mrzleje, kot prej. Očitno je bila že nekaj časa noč. Čakala me je pri pločniku in me gledala v oči.

»Kdo si?« sem jo hitro vprašal. Nisem želel izgubiti priložnosti. Želel sem, da mi da vsaj svojo številko, preden odide.

»Pomembno je, kdo si *ti*, Jesse,« mi je rekla. Nato se je zgodila naravnost osupljiva stvar: pogreznila se je v tla. Izginila je skozi asfalt. Kar tako.

Sledil sem ji in se sam znašel na tleh. Čemu takemu še nikoli nisem bil priča. Nikoli. Bil sem šokiran.

Ležal sem na pločniku in občutil sem močno žejo. Želel sem iti nazaj v klub, da bi dobil vsaj kozarec vode. Stopil sem do vhoda, kjer me je pozdravil vratar. Bil je podoben mišičastim črncem, kakršne vidiš v filmih: vsaj meter višji in tudi veliko močnejši od mene.

»Kam pa, kam?«

»Nujno moram noter,« sem ga prosil.

»Pa ne bo šlo,« mi je odvrnil, »Vsa mesta so polna.«

»Če pa sem bil pred kratkim še notri!« sem se začel jeziti.

»Pa kaj potem,« mi je nasprotoval, »Zdaj nisi tam. Sploh se pa ne spomnim, da bi te videl.«

Spomnil sem se na Rodneya in Jessico. Lahko bi se izgovoril na puncu, ki sta nas spustili naprej. »Notri me čakata Melanie in Naomi,« sem pomembno nadaljeval.

»Vsak ju je lahko videl, ko sta šli noter.« je bil vratar še vedno nepremičen.

Jaz pa sem bil tako žejen. Zares žejen.

»L... Lahko potem dobim vsaj kozarec vode..?« sem izjecljal.

»Ha, ha, ha, kako ti pa izgledam? Kot točaj? Poberi se, drugače boš nosil posledice že samo zaradi žalitev. Tukaj je moje ozemlje, torej veljajo moja pravila.«

Nisem imel več moči, da bi mu nasprotoval. Umaknil sem se deset metrov stran in se znova zrušil na pločnik. Kako je lahko pozabil, kdo sem? Še pred kratkim so me poznali vsi. Vsi so praznovali z mano. Spomnil sem se čudeža, kateremu sem bil priča.

Je mogoče, da se nekdo začne pogrezati, pred tvojimi očmi? In da kar tako izgine? Imam privide? Ne, saj je izginila prav tukaj, sredi pločnika. In natančno se spomnim, kako je izgledala.

Znova me je zapeklo v grlu. Neznanski žeji se je pridružila bolečina v nogah, ko sem želel vstati. Šel bi si po vodo, če bi le lahko vstal. Občutil sem težo in utrujenost svojega telesa. Naenkrat so se tudi moji občutki spremenili. Nisem bil več pomemben glasbenik. Po besedah mimoidočih sem slišal, da sem »klošar«, »džanki« in »pijanček«. Tudi sam sem se počutil majhnega in nepomembnega. Nikjer ni bilo več sledu o mojih sanjah. Pa kaj potem, če mi je nekdo ponudil pogodbo.

Je tisto sploh bil pravi Sam.I.Am? Ali je bil le nekdo, ki mu je podoben? V tem mestu tako ali tako nikoli ne veš, kaj je res. Zgodi se ti lahko karkoli. Kaj pa, če obstaja producentna hiša, kamor hodijo samo ljudje, ki so jih slavni najeli, da izgledajo tako, kot oni – in to zato, da bi pregnali vsiljivce, kot sem jaz? Slišal sem že, da imajo tudi filmski zvezdniki svoje 'dvojnike', ki jih nadomeščajo tam, kamor se pravim zvezdam enostavno ne da iti – na raznih prireditvah, sprejemih,... Kaj če ima tudi Sam.I.Am dvojnika?

Ob teh mislih me je stisnilo pri srcu. Kolikokrat se bom moral še našemiti v snažilko, da me bodo ljudje jemali resno. Me bodo sploh kdaj? Terry me je vedno jemal resno. Čeprav je bil samo nekaj minut mlajši od mene, me je vedno postavljajl za zgled. On je bil edini, ki je podpiral vse, kar sem se spomnil. Nikoli me ni obtoževal in tudi zdaj me ne bi... Žalost, ki je prej tlela v mojem srcu, je zdaj začela goreti na vso moč. Če ga ne bi pred desetimi leti poslal po žogo čez cesto, bi Terry bil še živ. Seveda, ker me je tako zelo spoštoval, je vedno izpolnil to, za kar sem ga prosil. Ni se mi dalo iti po tisto neumno žogo, to je bilo tisto. In voznik tistega presnetega kombija je bil preveč zaposlen s svojim avtoradiem, da bi gledal na cesto.

Znova me je zagrizlo v grlu. Želel sem zarjuti od bolečine, pa nisem imel glasu. Nemočno sem odpiral usta, kot riba na suhem. Spet sem se skušal premikati, vendar brez uspeha. Moje mišice so bile popolnoma razboljene. Je to mogoče, da se počutim kot devetdesetletnik, ki leži na smrtni postelji – oziroma na pločniku – in to samo zaradi ene noči plesa..?

Začutil sem, da mi moči dokončno poenjajo in zaprl oči. Rodney, Jessica... Sprašujem se, če sta mi kaj zamerila, ko sem kar tako odšel. Ne bi smel. Še zadnjič sem pomislil na večer, ki je bil za mano. Tista svetlolaska s kodri... Kako je lahko kar tako izginila? Kdo pa misli, da je, Houdinijeva asistentka? Je to vse skupaj televizijski resničnostni šov? Glavo sem naslonil na asfalt in še vedno mi je ritem glasbe donel v glavi...

*

»Jesse! Jesse! O, moj bog, Jesse!«

Odgovoril bi, če bi imel s čim. Čutil sem močen prijem, ko me je nekdo močno potegnil za roko. Pogledal sem in ob moji rami videl Rodneya, Jessica pa se je pogovarjala z vratarjem.

»Kako dolgo je že tu?!« je v solzah vprašala.

»Kaj pa vem, par ur.« je mirno odgovoril.

»Par ur?!? In vam ni padlo na pamet, da bi poklicali vsaj rešilce?«

»Gospodična, takšne stvari se tu redno dogajajo. Če bi za vsakega, ki se malo slabo počuti, klical reševalce, bi tukaj bila še večja gneča, kot je. Vsak je odgovoren zase. Ni moja stvar, če je vaš prijatelj narkoman.«

»Ne veste, s kom se pogovarjate!« mu je jezno zabrusila. »In Jesse ni ... to, kar ste mu rekli. Je pač malo neizkušen, kar se tiče žuriranja, ampak to ni vaša stvar.«

Rodney me je počasi vlekel do avta.

»Je pa fant res nekaj govoril, ko je prišel ven.« se je spomnil vratar, ki ga je Jessicina zaskrbljenost le uspela ganiti. Očitno pomaga, če ljudje ugotovijo, da imaš prijatelje. Mogoče pa le nisem tak izmeček.

»Najprej je kazalo, kot da nekoga zasleduje – ko sem gledal, nisem videl nikjer žive duše, on pa je v zrak vpil naj nekdo počaka – najbrž je imel privide, kaj pa vem. Potem je padel po tleh z glavo naprej. Ko se je vrnil k meni – seveda se ne smem pogajati z ljudmi, ki so zadeti – me je prosil za kozarec vode. Mislil sem, da se šali. Sploh pa tako ali tako nisem smel noter, da bi mu ga lahko dal.«

»Hej, Rodney, počakaj!« je zavpila proti nama.

Hitro se je zahvalila vratarju. Po kratkem, a jasnem navodilu, naj se ji umakne, je izginila noter in se vrnila z velikim kozarcem vode.

»Pij, hitro.« je rekla. Po nekaj ne preveč uspelih poskusih – tudi obraz me ni več ubogal – sem počasi začel piti. Bilo je božansko, ta voda je imela okus prave studenčnice. Žgoči požar v mojem grlu, ki mi je požgal vsa dihala, je počasi usihal in se vsaj približno pričel umirjati.

Iz sebe sem spustil nedoločljiv vzdih olajšanja.

»Prosim, še,« sem slišal svoj zahripani glas. Priskrbela mi je še dva kozarca, ki sem jih spil na dušek. Ko sem lahko vsaj govoril, sem jima na kratko opisal, kaj se je zgodilo, nato pa sem ju skušal usmerjati do avta. Ko je Rodney opazil, da nimam pojma, kaj govorim in da se niti približno ne spomnim, kje sem, je on prevzel vodstvo. Kmalu smo ga našli. Tam pa sem znova izgubil zavest.

*

Ko sem se zbudil, je bila noč. Hotel sem vstati, ampak me je telo še vedno zelo bolelo. Moral sem nekako priti do stranišča. Zvalil sem se iz postelje in po vseh štirih prišel do školjke. Ko sem opravil, sem se počasi umil – moči so se mi povrnile vsaj do te mere – in zdrgnil zobe. Ko sem se odmajal ven, sem srečal Rodneya.

»Hej, Trnuljčica,« me je podražil. »Se mi je zdelo, da si ti.«

»Rodney, kaj se dogaja, kako dolgo sem spal?«

»En dan,« se je nasmehnil. »Sobota ponoči je, jutri je pa nedelja. Pojdi se spočit, jutri bova pa naredila snemalni načrt.«

Spomnil sem se tedna, ki me čaka, in postal boljše volje.

»Ja, ja, super,« sem se nasmehnil.

Odmajal sem se do postelje in brez težav zaspal še za naslednjih dvanajst ur.

9. KAJ PA ZDAJ?

Ko sem se zbudil, sem še vedno občutil vso bolečino, ki me je pestila že prejšnji dan, samo da je bila za odtenek znosnejša. Rodney mi je prinesel zajtrk, ki ga pri najboljših močeh nisem uspel niti pogledati. Že samo ob pogledu nanj mi je postalo slabo.

»Stari, saj bo minilo,« me je bodril. Zdelo se mi je, kot da je na tem mrzlem svetu on moj edini prijatelj. Kar je v bistvu bilo res. Brez njega bi umrl na tistem pločniku.

»Hvala za zajtrk,« sem spravljivo rekel, »Čeprav se ga bom moral lotiti pozneje.«

»Prav.«

Umaknil je pladenj.

»Jutri pa veliki dan, kaj?« je rekel in v njegovem glasu sem čutil tesnobo in pritisk.

»Ne bi te rad razburjal v tem stanju, ampak... zadeva je resna. Sam.I.Am-u bo najbrž vseeno, da sva ga žurirala ves vikend in da zato nimava dogovorjenih pesmi. Poleg tega potrebujeva še bobnarja in klaviaturista.«

Spomnil me je na realnost in na moj največji strah: da mi po enem dnevu reče, da si je premislil in da me pošlje domov – kot je predvčerajšnjim poslal »Neustrašene«.

»Ne, ne, uspelo nama bo, mora nama uspeli.« sem bil optimist. »Tako ali tako lahko za začetek naročiva njihove, studijske glasbenike.«

»Kaj pa komadi?«

»Lahko kar začneva!« sem bil vzpodbuden.

Po pol ure čečkanja na papir sem bil že malo manj. Po eni uri in po zgolj parih čačkah, ki sem jih nakracal, ker nisem imel navdiha, pa še manj. Po petih urah sem moral priznati, da niti malo ne vem, o čem naj pišem. Rodney je nerodno v rokah držal svojo bas kitaro in videlo se je, da ga jutrišnji dan zelo skrbi.

Dan pa je minil zelo hitro. Ker nisem imel niti apetita, sem lahko vso nedeljo posvetil svojim skrbem, o čem za vraga naj pišem. Ves navdih je izginil; bil sem zmeden, neodločen, vsaka misel pa je nejasno krožila nad mojo glavo, ne da bi jo lahko ujel in spremenil v nekaj otipljivega.

Ko sem že pričel obupovati, sem pomislil, da bi lahko pisal o svoji izkušnji žuriranja. Pa vendar je vse, kar sem napisal bilo brez smisla. Ob desetih zvečer sem moral priznati absoluten poraz. Tudi če bi ostal dolgo pokonci, ne bi našel rešitve.

Rodney me je pomiril, da bomo morda jutri snemali samo demo, ki ga tako ali tako že znava, sam pa sem čutil težo svoje obljube, ki sem jo dal producentu: »Komadov je kar nekaj. Prej kot začnemo, boljše bo.«

Odločila sva se, da poskusiva še jutri zgodaj zjutraj, sicer pa se bova že domislila nekega vzroka, da nimava pesmi. Mogoče bi lahko rekla, da sva jih pozabila doma. Vendar pa bi ta izgovor bil čuden; vsak glasbenik pozna svoje delo in ga zna zaigrati na pamet.

Legel sem, da bi zaspal, pa vendar nisem imel več občutka zaspanosti. Pregarjale so me sence dne, ki se je približeval s takšno hitrostjo, da me je bilo groza ob sami misli na moj neuspeh. Vsakič, ko sem zaprl oči, sem videl sebe, kako se potim pred studijskim mikrofonom, tonski mojstri pa se na drugi strani spogledujejo, kot bi hoteli reči: »Hja, še eden, ki bo odletel...«

Sedel sem v postelji in videl, kako je skozi lino, ki naj bi bila okno, sijala luna. Razsvetljevala je najino razmetano sobo, ki je bila nametana s stvarmi, ki so nama pomenile največ: moja kitaro in ojačevalec, njegova bas kitaro, kabli, nekaj papirjev za pisanje besedil, nekaj kosov oblačil – med njimi tudi kostum snažilke, škatla z demo posnetki (na katere bom nujno pripisal še svojo številko, pa če jih bom kdaj razdelil ali ne), ... Vse te stvari, ves ta trud... Ki vodi vse do jutrišnjega dne. Kot da bi vse poti, ki so se mi zdele do sedaj smiselne in edine pravilne, vodile v prepad.

Spet sem legel, ker sem vedel, da se moram spočiti. Na drugem koncu sobe je Rodney na svojem jogiju že veselo smrčal. Štel sem njegove izdihe in ni mi pomagalo. Skušal sem se spomniti česa zanimivega, da bi napisal vsaj kakšno romantično balado, pa nič.

Znova sem občutil bolečino pritiska, v katerem sem se znašel. Vsa moja prizadevanja, pogovori z mojim očetom,... Ga bom res moral razočarati..? Se bom še enkrat vrnil v Quebec, tokrat za vedno? Ob tej misli me je streslo. Ne rečem, rad sem

imel mesto, od koder sem prišel, pa vendar bi veliko raje tam nastopal, kot pa prodajal spominke...

V tej agoniji sem pričel jokati. Tega res ne delam pogosto. Vendar pa sem se v zadnjem času tolikokrat znašel v nezavidljivo brezizhodni situaciji, da sem postal že prav požensčen. Mama mi je vedno govorila, da je Bog absolutno dober, in da ima rad vse svoje otroke.

Hja, seveda, sem pomislil. Če bi to bilo res, bi jaz zdajle bil že na vrhu Billboard lestvice... Okej, sem se streznil. Mogoče ni najbolj pametno jeziti Velikega Brata. Mogoče pa jaz kaj narobe delam. Če je on popoln, jaz pa ne, očitno jaz delam nekaj narobe. V temni sobi sem se zavedel, da je On, Ona ali Ono edino, kar mi zdajle lahko pomaga...

Torej, sklenil sem roke, kot ljudje v cerkvi.

»Ej, Bog?« sem zašepetal dovolj tiho, da me Rodney ni slišal. Tudi če bi to rekel bolj naglas, ga najbrž ne bi zbudil iz njegovega trdnega spanja.

»Prosim, res te rabim.« no ja, jaz na njegovem mestu ne bi ravno prisluhnil takšni prošnji. Bolj se bom moral potruditi. Imel sem tremo, kot da se res pogovarjam z njim.

»Kaj si želiš od mene? Kaj delam narobe? Kaj naj naredim, da mi daš navdih?«

Ampak res: kaj sploh pričakuje od mene. Kaj mu pa kot en majhen človeček lahko dam?

»Če mi daš navdih samo za eno pesem, ti prisežem, da bom ravnal tako, kot boš ti hotel.«

Kaj neki sem mislil s tem? Še sam nisem vedel. Skozi lino je zapihal veter, očitno je Rodney pustil odprto okno.

Razklenil sem roke in obrisal lica. Še enkrat sem zastokal, ko sem se skušal v postelji obrniti. Telesne bolečine so bile še vedno dovolj žive, da sem se spomnil prejšnje noči.

Svetlolaska s kodri... Tokrat sem jo že drugič videl. Enkrat v sanjah, enkrat pa zares. No, vratar je govoril o prividu, ampak bila je tako resnična! Sprašujem se, kakšen bonbonček sta mi dali Melanie in Naomi. Po vseh mukah, ki sem jih med vikendom preživel, bi vseeno z veseljem vzel še enega, če bi na tak način znova videl njo. Bila je kot boginja. Oblečena v nekakšno belo obleko, ki je hkrati bila dovolj nevpadljiva, hkrati pa ni sodila v klub, kjer smo plesali. Kot da bi prijadrala iz nekega drugega sveta...

Iz drugega sveta...

Iz konca večnega...

S teme si stopila v moje srce...

Po glavi mi je začela hoditi močna misel, ki sem jo čutil močnejše, kot ostale misli. Pojavila se je tudi melodija. Brez razmisleka sem vzel papir in takoj začel pisati. Kmalu sem dodal še kitaro. Celo moje petje ni zbudilo Rodneya.

Iz drugega sveta,
Iz konca večnega
S teme si stopila v moje srce.

Pa kaj, če sem zadet,
Pa kaj, če sem že spet
sledil le sanjam in prividu,
ki je znova spomnil me, kdo sploh sem.

Bom kdaj sploh lahko s Teboj?
Bom kdaj sploh občutil,
kakšen je načrt Tvoj?
Bom kdaj sploh vedel, kako je biti velik?
Ali pa bom vedno obležal na cesti
majhen prestrašen in sam?

10. JUTRO

Zbudil sem se ob listu papirja in kitari, končno pa mi je tudi zadišal zajtrk, ki ga je Rodney ponovno pripravil zame. Počutil sem se že skoraj kot njegova ženička.

»Hej, tole pa zgleda v redu,« je bil presenečen. »Mi lahko zaigraš?«

»Seveda,« sem bil takoj buden.

Zaigral sem mu pesem in bil je zelo navdušen.

»Nič mi ni znano, pa vendar gre v uho. Veš, kaj to pomeni, stari?«

»Kaj?«

»DA SI ZAKON! Snemat greva!« je evforično zavpil Rodney, sam pa sem vedel, da se za svoj navdih nimam za zahvaliti sebi. Pač pa... Mogoče so tiste molitve včeraj le naletele na plodna tla.

Ko sva se preoblačila, nisem mogel kaj, da se ne bi tudi sam počutil rahlo evforično, ob vseh Rodneyevih izbruhih.

»Slišiš to? Si jo že mrmram,« je rekel in pričel peti refren. »Tole bo hit, ti rečem.«

Njegovo napihovanje mi ni bilo nič v pomoč. Ko sem se nazadnje predal čustvom, sem pristal v jarku. In nisem želel, da bi se to ponovilo.

»Prosim umiri se, saj je samo pesem.« sem se trudil, vendar pa me ni slišal. Očitno je bil tako prepričan, da nama ne bo uspelo, da je bila pesem, ki jo je zjutraj našel na listku, zanj pravi šok. Pomislil sem, da je evforija v bistvu čisti pokazatelj, da v uspeh niti malo ne verjameš. Sicer ne bi bil tako presenečen, ko se stvar uresniči.

Kdo pa bi ga obsojal? Pri meni je bilo enako: ali sem verjel, da je mogoče, da je zares mogoče, da bi desetisočglava množica doživljala razsvetljenje pod mojim odrom..?

Ko sva sedla v avto, sem čutil, da sem pripravljen. Bil sem miren, kot že dolgo ne. Zdelo pa se mi je, da me vsaka beseda, s katero bi pritrdil Rodney, lahko v hipu vrže iz ravnotežja. Zato sem kar njemu prepustil govorjenje, sam pa sem se skušal zbrati in se osredotočati na snemalni dan, ki prihaja.

Prispela sva celo prehitro, kar mi je bilo zelo všeč. Že na prvi dan bom izpadel profesionalno.

Že ko sem izstopil iz avta, si nisem mogel kaj, da se ne bi počutil samozavestno. Pri vhodu naju je čakala mlada punca.

»Jesse Roy in Rodney Kirk?« je zdolgočaseno vprašala. Očitno so jo sem poslali zato, da naju pripelje do studia, medtem ko je imela sama veliko več kreativnejšega dela.

»Snemali bomo v studiu D,« je nadaljevala, »Ostalo si bosta sčasoma tako ali tako lahko sama ogledala, če bosta sploh ostala tukaj.« pogledala naju je in naju premerila od nog do glave.

»Hja, v preteklih štirinajstih dnevih smo zamenjali že sedem mladih skupin. In ni nujno, da si predstavljata, da bosta tukaj dlje kot dva dni. Če šefu vajina glasba ne bo všeč...«

»Brez skrbi, lepotička,« se je opogumil Rodney, »Ostala bova, snemala bova in hodila na turneje, dokler ne dobiva boljše ponudbe.«

Boljše ponudbe kot je Sam.I.Am? Dregnil sem Rodneya, naj se obvlada. Vprašanje, s kom je punca na vezi. Njej je bilo očitno vseeno: zagotovo je takšne prepotentne izjave poslušala vsak drugi dan, od vsakega novega izvajalca.

»Tukaj,« je pokazala, ko smo po zavitih hodnikih le prispeli do omenjenega studia.

»Pa veliko vneme, fanta.« je rahlo posmehljivo rekla in nama odprla vrata. Zares se je videlo, da je videla že veliko mladih glasbenikov, kot sva midva: priti in oditi. Zato tudi ni verjela, da bo pri naju kako drugače.

V studiu so ravno zaključevali s snemanjem neke pesmi. Nisem bil preveč pozoren na izvajalce, ker sem se še vedno želel čimbolj osredotočiti na svoj komad.

Končno pa je sama pesem pritegnila mojo pozornost. Govorila je o fantu, ki ne ve, ali je dekle, o katerem neprestano sanja, samo iluzija ali ne. Spomnil sem se na svoja doživetja preteklih dni in pesem me je zares ganila. Seveda ne tako, da bi ob njej jokal. Vendar pa me je premamila do te mere, da sem bolj pozorno pogledal v sam glasbeni prostor.

»Stari, veš kdo je tole?!?« me je dregnil Rodney.

»'Tri odprta vrata', nemogoče!« je še enkrat zazijal.

Res, da imajo zanimivo ime skupine, vendar pa so Tri odprta vrata že nekaj let polnila dvorane in stadione po vsem svetu. Bili so ena izmed najbolj prepoznavnih mladih glasbenih imen tega časa.

Tonski mojster je za trenutek pogledal naju, kot da bi hotel prositi, naj utihneva. Rekel je: »Že tako smo malo pozni, zato prosim za tišino.«

Pritisnil je gumb za komunikacijo z glasbeno sobo.

»Sammy, lahko prosim znižaj distorsion v drugem verzu, ker besedilo ne pride do izraza? Tom – odlično!«

Torej je res. Resnično so bili oni. In ravno pred nama. V studiu, kjer bova midva snemala.

Počutil sem se, kot da sem že slaven. In to samo zato, ker so moji predhodniki tako imenitni. Čeprav, za steklom glasbenega studia pa niso izgledali preveč pomembni.

Obnašali so se povsem normalno. Rodney pa je bil po drugi strani že skoraj primeren za zaprti oddelek norišnice.

»Bi se umiril, prosim?« sem ga skušal spraviti v red. Bil je popolnoma evforičen. Čutil pa sem, da bi tudi jaz bil tak, če ne bi imel za seboj tako napornega tedna.

Utišal je svoj histerični smeh in ga zgolj ponotranjil. Nikoli ga še nisem videl takega; bil je kot ženska.

Končno so končali s snemanjem. Pomislil sem, da sva midva najbrž prva iz zunanjega sveta, ki slišiva njihov novi singel in znova me je prevzelo. Glasbeniki so začeli pospravljati svoje inštrumente in počasi pakirati.

»No, vidva,« se je tonski mojster ponovno obrnil k nama, tokrat za dovolj časa, da sem ga prepoznal. Tudi v petek je bil tukaj, skupaj s Sam.I.Am-om. »Zdaj smo pa mi na vrsti. Moje ime je Jim.« ponudil nama je roko in predstavili smo se. Poleg tetovaže na desnici, ki ga je naredila malo bolj grobega, ni imel nobenih posebnosti. Zgolj moški, oblečen v kavbojke in majico, z rahlo poraščenim obrazom. Nič kaj preveč glamurozno, glede na to, s kom je delal.

»Čakaj, vidva sta dva,« je hitro povzel, »A sta vidva tista, ki potrebujeta še bobnarja in klaviature?!«

»Ja, res je,« sem pritrdil.

»Zakaj mi tega nihče ne pove?« je bental. »Morali bi me spomniti!«

V hipu je pritisnil rdeč gumb za kontakt z glasbeno sobo. Tri odprta vrata so se ravno odpravljali.

»Johnny, Max, ali vaju lahko prosim za uslugo?«

Z Rodneyem sva se spogledala. Je mogoče, da bova snemala z glasbeniki iz skupine..? Ob sami misli na to mi je kri kar sama rinila v obraz. Igral bom z bobnarjem in klaviaturistom iz skupine Tri odprta vrata. Tudi mene je počasi začela gristi evforija in strah, kako se bom izkazal.

Po krajšem pogovoru so dosegli sporazum. Pevec Tom in kitarist Sammy sta se polovila od preostale ekipe. Niti sanjalo pa se mi ni, da prihajata k nam! V roku dveh sekund so se odprla vrata v prostor za mešalne mize in vstopila sta. Nisem mogel verjeti očem. Bila sta enake rasti kot midva z Rodneyem, kot navadna fanta, ki ju pobereš iz ulice.

»Živjo, jaz sem Tom,« je pogovor začel pevec skupine. »Saj vaju ne moti, če kar tukaj počakava, kaj?«

11. SNEMANJE

»Imata seznam komadov s sabo?« sem zaslišal Jima, ko sem se prebudil iz zamaknjenosti nad dejstvom, da Tom iz skupine Tri odprta vrata ve, kdo sem.

»Prosim?«

»Seznam pesmi, songov, štiklcev, kakorkoli jim že rečeš. Rekel si, da jih je veliko. Za evidenco snemanja potrebujem seznam. Da si jih razdelimo čez teden, ko pride Sam.I.Am. Potem, kasneje, jih bomo pa frizirali.«

Sem vedel, da ne bi smel biti prehitro zadovoljen. Kje naj sedaj najdem seznam pesmi, *ki jih ni?* Iz evforije sem znova padel v živčnost.

»Ja, ja, seveda, takoj. Lahko dobim list papirja, oziroma dva lista?« Odločil sem se, da si naslove kar izmislim. Spomnil pa sem se tudi, da bi bilo dobro, da še sebi napišem enak seznam, da bom vsaj vedel, na katero tematiko bom pisal domačo nalogo – torej pesmi, ki jih še nimam.

Gledal sem list papirja in se odločal. Napisal sem prvih deset besed, ki so mi padle na pamet: »Iz drugega sveta« - ta je bila lahka, »List papirja«, »Ona«, »Pogodba«, »Sonce«, »Puščava«, »Avto«, »Obleka«, »Zemljevid« in »Kitara«.

»Zaenkrat sem izbral deset najboljših,« sem se izmikal in mu pomolil list. Bil je zadovoljen.

»O, super, hvala.« Pomislil sem, da sem jih mogoče napisal celo preveč in da sem se s tem še dodatno obremenil. Zdaj bom zares moral napisati deset pesmi, v enem tednu. Od pritiska so se mi napele mišice po vsem telesu in nisem bil prepričan niti, kako bo potekal ta, prvi snemalni dan.

»Danes bomo začeli kar pri prvih dveh,« je rekel Jim. »Torej:« vzela je moj list – »'Iz drugega sveta' in pa 'List papirja'.« Na debelo sem požrl slino in se trudil, da ne bi izdal svoje nervoze.

»Torej, dve na dan, kaj? Ni to malo veliko?« sem se trudil biti miren.

»Če želimo dati šefu čim boljši vpogled v vaše delo, je to edina dobra možnost. Saj želiš ostati tukaj, a ne?«

Ja, to sem si želel bolj kot karkoli.

»No, ja, seveda, prav.« sem izmumljal. Mogoče se pa zgodi čudež. Mirno sem se trudil oditi v sobo z glasbili in opazoval, kje hodim, da se s svojo nervozo ne bi izdal. Rodney me je že na poti do tja začel cukati za rokav in ko sva prišla do prehoda, kjer naju niso videli, me je že napadel: »Kako bova pa to izvedla?!?«

»Nimam pojma,« sem mirno rekel, kot obsojenec na smrt, ki razmišlja o svojih zadnjih željah. »Vem samo to, da si želim ostati tukaj. Samo v vednost: 'List papirja' bo napisan v G-duru, kar se ostalega tiče, pa mi poskušaj slediti. Pa še to: ko bomo

snemali 'Iz drugega sveta', poskusi učiti ostale: mogoče si s tem pridobiva čas, da napišem besedilo. Mogoče se pa še izmaževa.« V roke sem mu porinil besedilo in akorde prve pesmi.

Rodney je nemo prikimal in že sva vstopila v glasbeni studio, kjer sta naju že čakala bobnar in klaviaturist.

»Torej, tole je tekst z akordi,« je rekel Rodney in skušal biti čimbolj prepričljiv. Nastavil ga je pred Johnya, za sintesizerjem, hkrati pa je usmerjal tudi bobnarja Maxa. Jim je na drugi strani že opazil, da potrebujemo nekaj časa, da se uskladimo.

»Vzemite si 15 minut, fantje,« smo slišali po mikrofonu.

Rodney je začel učiti Johnya in Maxa, sam pa sem pograbil prazen list papirja. Takoj sem načel naslov. Kaj pa zdaj? Prosimrešime, prosimrešime, prosimrešime, ... Je vpilo v moji glavi. Celo razmišljal sem z nadčloveško hitrostjo. List papirja, list papirja, list papirja... Minute so minevale kot sekunde.

Po petih minutah še vedno nisem imel ničesar. Zdelo se mi je, da se mi življenje vrti pred očmi. Čutil sem močan pritisk, roke so se mi začele tresti. Vedel pa sem, da se ne smem vdati čustvom. Ne zdaj, pred vsemi temi ljudmi.

»Super, fanta,« je bil navdušen Rodney. Seveda sta profesionalna glasbenika iz skupine Tri odprta vrata snov absorbirala takoj. Vseeno pa bi lahko bil njun učitelj malo bolj strog, da bi jaz pridobil na času. Strogo sem ga pogledal in mu namignil, naj si nekaj izmisli.

»No, čeprav, po drugi strani pa bi mogoče lahko v drugem verzu malo popustili s tempom. Johnny, si prepričan, da je v tretji vrstici d-mol?« je Rodney skušal popraviti vtis.

Jaz pa sem ostal pri 'Listu papirja' in pri treh minutah, ki so mi še ostale. Ne bo mi uspelo, mi je kljuvalo v glavi... Nemogoče je... Lahko se kar poslovim od glasbene kariere... Začel sem pisati kar tako, naključne stavke, ki so mi preleteli misli. Vedel sem, da nima več smisla.

Bel list papirja...
Grozljivi beli list.
Rad bi ti napisal pismo,
Pa očitno nisem dovolj čist.

Zakaj nimam navdiha?
Te ne ljubim dovolj?
Mogoče pa moje misli
zavirajo dotok?
Zakaj sem tako nemočen
Pred belim listom; nemočen - kot otrok?

Bel list papirja...
Grozljivi beli list.

Kdaj bom dovolj močen?
Kdaj bom dovolj čist?

Še enkrat sem prebral nakracano in tako na hitro se mi je celo zdelo, da ima smisel. Zabrenkal sem še nekaj prehodov v G-duru in začel eksperimentirati s prehajanjem levice preko prečk. Ni se mi zdelo znano, se je pa precej dobro slišalo. Če je bila prejšnja pesem bolj baladna, bi lahko ta bila malo bolj groba, surova. Kot čas, v katerem je bila napisana. Iz improviziranja me je prekinil pisk zvočnika.

»Oprostite, fantje,« sem slišal Jima na drugi strani. »Včasih ta reč malo zapiska. Ste že?«

Pogledal sem Rodneya, ki je ponosno pokazal palec. Videl me je tudi čečkati po papirju, kar je lahko pomenilo samo dober znak.

»Smo,« sem olajšano vzdihnil v mikrofon.

Posneli smo prvi komad, nato pa nam je Jim dal enako časa, da smo zvadili še drugega. To je bilo preprosteje, kot sem mislil da bo. Medtem, ko sem učil Maxa in Johnya, se je avtomatično učil tudi Rodney. S snemanjem smo končali celo prekmalu.

»Kot sem rekel, gre samo za okvirne posnetke. V naslednjem mesecu sledi podrobna obdelava in snemanja. Zaenkrat moramo samo videti, če bodo testni posnetki šefu všeč, da lahko nadaljujemo. Glede na to, kar smo danes posneli,« tu mu je ušel nasmeh, »Mislim, da se nimate česa bati.« Opazil sem njegovo iskreno zadovoljstvo.

Meni pa je adrenalin padel in občutil sem velik mir in srečo. Uspelo mi je, zares mi je uspelo!!

V glasbeno sobo je vstopil Tom. Avtomatsko sem se umaknil za korak. Nisem bil navajen družiti se z zvezdniki.

»Super glasba, fanta,« je rekel. »Sta za eno pijačo?«

Rodney je navdušeno odgovoril, ne da bi mene vprašal za mnenje: »Seveda, zakaj pa ne!«

12. ODMIK OD NAČRTA

Molče sem pospravil svojo kitaro v torbo in jo vrgel na hrbet. Ko so se fantje iz banda dovolj oddaljili, sem ga tiho vprašal:

»Kaj ti pa je? Niti sekunde časa nimava, da bi proslavljala – jutri snemava že dva nova komada, za katera nimam pojma, odkod bosta prišla!«

»Kaj se sekiraš, stari, ti si navdih banda,« je rekel Rodney narejeno. »Boš že kaj spravil skupaj. Takšne priložnosti, da greš s Tremi odprtimi vrati na pijačo in klepet pa mogoče ne dobiš nikoli več!«

»Če bi obstal tukaj, bi se zagotovo našla še kakšna,« sem hitro zabrusil. »Če pa zaradi tvoje želje po prepoznavnosti letiva na cesto, potem pa je res bolje, da zdajle užijeva vsak trenutek z njimi – ker naju tako ali tako kmalu ne bo več tu.« sem nadaljeval.

Zresnil se je. »Oprosti, stari,« mi je rekel in čutil sem, da me je razumel. »Ampak kaj pa naj bi rekel? Mislim, Tri odprta vrata te povabijo na pijačo. Ne moreš kar tako reči ne...«

»Prav,« sem hitro zaključil, ker tudi sam nisem imel odgovora na to. »Poskusiva opraviti čimbolj hitro.«

Strinjal se je. Prišli smo do bara in združili dve manjši mizici, ker nas je bilo preveč, da bi se gnetli za eno. Naročili smo – za vsak slučaj sem iskal kaj brezalkoholnega, želel sem imeti bistro glavo za popoldne – nato pa se je Tom naslonil na stolu in pričel pogovor.

»Dober občutek imam za vaju,« je resno rekel. »Vajini komadi so polni energije, teksti so izvirni, glasba je inovativna. Po moje bosta daleč prišla.«

Nisem vedel, kaj naj odgovorim na to. Zajel sem sapo, da bi rekel »Hvala,« pa me je Rodney prehitel.

»Eh, ni omembe vredno. Kakšno glasbo pa vi igrate, mislim, najina se lahko skrije.«

Spogledali smo se in nastopila je nerodna tišina. Rodney je ugotovil, da mogoče ni napravil najboljšega vtisa in ga je takoj skušal popraviti.

»Mislim, nisem ravno dober v družbi znanih ljudi, se opravičujem. Hotel sem reči, da sem vesel, da vam je všeč.«

»Hotel je reči: hvala.« sem na hitro povzel.

Tom se je smejal – očitno je v naju prepoznal sebe izpred nekaj let. Dva mlada, neizkušena in pretirano evforična fanta, z dobrimi idejami, ki bi rada zasedla svet – tako se ponavadi začne. Kmalu smo se sprostiti in pogovor je tekel veliko bolj živahno. Fantje so veliko govorili o svojih izkušnjah iz turnej, pa tudi zabavnih

zgodbic ni manjkalo. Skoraj nisem mogel določiti ali so vse bile resnične, pa vendar se mi je zdelo, da je v norem svetu rock'n'rolla vse mogoče.

Kmalu smo pili tudi pivo, kot se ob takšnih zgodbah spodobi. Bil sem zares začuden, kako so nama zaupali. Midva bi te informacije lahko prodala kateremukoli tabloidu v Los Angelesu. Nato pa sem pomislil, da najbrž dvema neznanima gumpcema najbrž tako ali tako sploh nihče ne bi verjel. Tri odprta vrata pa so očitno prav na to računali. Zdelo se mi je, da še nismo niti dobro začeli z debato, ko je ura bila že osem zvečer.

»Tole plača hiša,« je oznanil Tom.

»Si prepričan..?« sem bil vljuden.

»Itak, saj smo vaju mi povabili,« me je zavrnil. Nisem dolgo vztrajal. Če bi želel poravnati račun, bi moral imeti s seboj kar nekaj denarja.

Poslovili smo se in šele sedaj sem se ponovno spomnil, v kakšni godlji sem. Tako sem se vživel v življenje slavnih, da sem znova pozabil živeti *svoje lastno* življenje. Tako sem se veselil vseh potovanj, o katerih je govoril Tom, da sem pozabil, da me kmalu čaka le eno potovanje, če ne posnamem desetih pesmi: potovanje domov.

Čutil sem rahlo omotico od petih piv, ki sem jih spil. Nisem ravno dolgo vztrajal pri svoji plemeniti vzdržnosti. Rodney zraven mene pa je tako ali tako pozabil, da niti on niti jaz ne znava jutrišnjih pesmi. Pospremil sem ga do avta in se skušal zbrati. Preden sem odpeljal najino staro kripo, sem v žepu poiskal še listek papirja z naslovi. Na plano sem potegnil šop papirčkov in presenečeno ugotovil, da sem hkrati izvlekel tudi sto dolarjev. Očitno še od petkovega žura... Pospravil sem denar in pogledal na papir z naslovi pesmi. Naslednja dva: »Ona« in »Pogodba«. Zatlačil sem ga nazaj v žep in globoko zavzdihnil. Pred mano je še dolga noč...

13. ŠOK

Ko sem odložil Rodneya, sem parkiral avto blizu bloka. Stemnilo se je že, sam pa sem čutil močno potrebo po tem, da si zbijem glavo.

Stopil sem iz avta in pričel hoditi vzdolž North Ogden Drive-a. Same prestižne hiše, v družbi dveh nizkih blokov, ki niti malo nista sodila zraven. V enem od njih – v belem z močno načetimi nadstreški in z odpadajočim ometom - sva živela midva. Vsaj v temi sta izgledala malo bolj imenitno, ker se ni videlo tolikih grdih podrobnosti. Tako sem si lahko vsaj predstavljal, da živim v tej imenitni soseski, postavljen v bok tem prekrasnim domovom... Enkrat bom živel prestižno življenje. In mogoče ta enkrat sploh ni več tako daleč. Ko bi le našel navdih za naslednje pesmi.

Začel sem teči. Ulica je bila mirna in tiha. Slišal sem nekatere zvoke iz hiš, kjer so se ljudje pogovarjali, zabavali ali pa samo posedali in gledali televizijo. V zraku je bilo čutiti vonj sparjenega asfalta, ki se je dvigal in se mešal z vonjem rož sosednjih hiš.

Ko sem tako enakomerno poslušal topot mojih superg na cesti, sem začel razmišljati o naslednjem naslovu... »Ona«. Takoj sem vedel, o kom bom pisal, to je bilo nedvomno. Ob vonju sparjenega asfalta sem še enkrat pomislil na to, kako je izginila v tla. Spomin na to je bil tako živ, da se mi je zdelo nemogoče, da je bil samo plod moje domišljije... Ali je mogoče, da človeška pamet tako zablodi, da si ustvari sliko v očeh, ki izgleda tako resnična, in je hkrati tako izmišljena?

Še vedno sem tekel. Tokrat sem se tako zamislil v svoje privide, da sem se v nekoga zaletel.

»Ej, pazi, človek,« me je grobo odrinil.

»Oprosti, nisem te videl,« sem se izgovoril. Bil sem prepričan, da se vanj nisem zaletel namenoma. Vendar pa sem ugotovil, da je bilo ravno obratno: on je iskal priložnost, da se zaleti vame. Opazil sem tudi, da ni sam.

Iz teme se je približalo pet močnih postav. Nisem mogel verjeti svojim očem. Tako mirna soseska – pa bom priča uličnemu pretepu..? Zdaj mi je iskreno žal, da nisem v tretjem razredu vztrajal pri lekcijah karateja. Seveda, kot majhen mulec sem želel vse preizkusiti, takrat je bil karate celo moderen, za kakšne pol leta. Ko je moda minila, je tudi mene minil interes. Starša sta sicer poskušala, ampak... Nisem vztrajal. Na žalost. Zato so me zdaj očitno čakale posledice. Najino zaletavanje so začeli komentirati tudi ostali člani tolpe in vedel sem, da sodijo skupaj, da so del tima.

»Kaj je narobe, človek?«

»Ej, kaj dogaja?«

»A je tukaj kakšen problem?«

»Kaj se zaletavaš v nedolžnega človeka?«

Obkrožili so me in nobene možnosti nisem imel, da bi jim ušel. Tudi če bi se znal tepsti, jih je bilo bistveno preveč.

»Oprostite, res nisem zanalašč,« sem se skušal opravičiti. To je bilo edino, kar mi je še preostalo.

»Jaz sem ga videl,« je povzel največji med njimi, »Ni bilo videti, da bi ga tako močno sunil - po nesreči!«

»Meni se pa zdi,« ga je dopolnila še ena izmed visokih senc, »Da si ga butnil zanalašč!« ob teh besedah sem dobil nenaden udarec v trebuh, ki ga nikakor nisem pričakoval. Naenkrat sem ostal brez diha in nisem vedel, kako dolgo bom na ta način sploh še živel. V sekundi sem bil na tleh. Čez nekaj sekund sem začel plitko dihati in kazalo je, da bom nekaj časa mogoče vseeno še lahko dihal. Ko se je moje sopihanje malo umirilo, sta me dve senci prijeli za ramena in me dvignili. Največji med njimi se mi je približal in opazil sem, da niti najmanj ni skrbel za svoj videz: očitno je to bil del njegovega imidža.

»No, a si ga boksnil po nesreči ali zanalašč?« me je še enkrat vprašal od blizu, medtem, ko sem bil še vedno v primežu.

»Po nesreči, res,« sem se še enkrat opravičil. Znova nenaden udarec, tokrat v obraz.

Ko sem kdaj gledal filme, se mi je zdelo pretepanje sredi noči nekaj absolutno moškega. Bilo je tako cool, ko je glavni igralec imel nekaj krvi na koticah ust. Tudi zvok udarca je bil vedno slišati tako 'frajersko'. Zdaj pa, ko sem sam to doživel, ni bilo niti malo tako kot v filmih. Udarec ni zvenel tako, kot bi pričakoval, ampak je bil veliko trši, da sem začutil vso lobanjo. Zvenelo je bolj kot potres in trk čeljustnih kosti. Poleg vsega sem čutil curek krvi iz nosa – očitno je to bil posebni efekt, za zraven. Ko se je udarec končal, so ga moji živci prenesli v možgane in bolelo je bolj, kot sem si kdaj upal predstavljati; vsekakor je ta občutek močno prestopil moj prag bolečine. Vzdiham sem, kolikor sem še imel moči.

»Kako, prosim?« je bil moški nasilno vljuden. »Po nesreči ali zanalašč?«

Postalo mi je kristalno jasno, da sem prej očitno dvakrat odgovoril napačno. In ker nisem želel dobiti še kakšnega udarca, sem spremenil izjavo za javnost.

»Zanalašč, zanalašč.« sem izjecljal skozi curek krvi, »Definitivno sem se zaletel zanalašč. Se opravičujem za svojo nesramnost...«

Vsa skupina se je zarežala. Meni se pa nekako ni zdelo smešno. Najbrž sem zato dobil še en sunek v trebuh. Zakaj to tako hudičevo boli? Ko vsaj ne bi ostal brez diha!

»Mislim, da bo potrebno več kot samo opravičilo,« je rekel največji med njimi.

»Ali smo na jogging vzeli s seboj tudi kaj denarja?« se je pozanimal drugi.

Spomnil sem se na sto dolarjev. Če mi pustijo vsaj roke, da bom lahko jutri igral, bi teh sto dolarjev, ki jih lahko podarim pretepačem, pomenilo investicijo – zavarovanje za mojo glasbeno prihodnost...

»Seveda, fantje,« sem hitro rekel. Segel sem v žep in jim ponudil stotaka.

Bili so več kot zadovoljni.

»V teh hišah živijo sami bogatunčki,« je rekel prvi.

»Takle mali, pa ti izvleče stotaka kot drobiž,« je menil tretji.

»Kje si pa ti doma..?« se je k meni znova obrnil največji med njimi.

Presneto, spet sem naredil napako. Ker sem jim tako hitro ponudil denar, so sklepali, da sem bogat. Zdaj očitno nisem imel izbire. Ali se zlažem, jih usmerim v napačno smer in sploh ne grem domov, ali pa skušam zbežati. Najbrž pa bi me ta peterica zagotovo ujela.

»V bistvu kar daleč,« sem si izmislil.

»Sem prišel samo na obisk, k sestrični. Sicer pa nisem tako bogat, kot izgleda. Tole sem dobil od babice, za moj rojstni dan...« Upal sem, da so šege v Los Angelesu podobne, kot v Quebecu, kjer sem za vsak svoj rojstni dan dobil od sorodnikov nekaj denarja. Peterica je vzdihnila, kot da so ravnokar slišali nekaj romantičnega.

»A od babice si..? Kje pa tvoja babica živi?« so se posmehovali. Ker sem tako ali tako že bil precej polomljen, sem se odločil za diplomacijo.

»Saj sem rekel, da daleč. Denar je poslala moji sestrični in danes sem bil pri njej na obisku. Preden se vrnem domov, pa sem šel še malo teč...«

Začeli so razmišljati, kaj bodo storili z menoj. Zgodba je bila precej zapletena in upal sem, da je zvenela resnično. Vodja skupine si me je ogledoval. Hodil je okoli mene in me premerjal od glave do pete. Sam pa sem molil. *Prosim Bog, daj da tole preživim. Ni važno, ali bom sploh še kdaj v življenju posnel kakšno pesem ali ne. Če preživim, bom živel čisto drugače. Srečen bom, zares bom srečen in kreativen! Ne bo mi mar, pa če me cela glasbena srenja povabi na pijačo! Delal bom, kar imam za narediti in zares bom srečen. In pa: najbrž se bom vpisal na kakšen tečaj samoobrambe. Samo pomagaj mi, da preživim!!!*

Očitno se je vodja odločil, kajti ustavil se je naravnost pred menoj.

»Prav, potem pa se pojdi še malo razgibat,« mi je rekel, kot da govori s petletnim otrokom. Počutil sem se v celoti ponižanega, čeprav to niti ni bilo več tako pomembno. Iskreno sem upal na svetel izid.

»Pa lep večer,« je še prijazno rekel, nato pa me je sunkovito brcnil v piščal, da sem se sklonil in zatulil od bolečine. Začutil sem še močen udarec po hrbtu in padel po tleh. Po minuti se je bolečina razširila po vsem mojem pretepenem telesu in ko sem

odprl oči, sem ugotovil, da je družčina izginila. Nekaj minut sem samo nepremično ležal in se držal za predele, kjer je bolečina bila najmočnejša. Prvič sem bil priča pretepu, kjer sem jo skupil samo in edino jaz. Bilo jih je enostavno preveč. Zvijal sem se po pločniku in od časa do časa spustil vzdih. Pačil sem obraz od bolečine, hkrati pa sem bil vesel, da sem živ.

Pomisлил sem, da bi se lahko poskusil odplaziti domov, pa vendar nisem vedel, ali se je tolpa skrila nekam, kjer me lahko vidijo. Mogoče pa samo čakajo, kam bom šel. Odločil sem se, da ne grem domov, za nobeno ceno, vsaj ne, dokler je noč. Moral sem zaščititi Rodneya. In preostanek denarja. Svoje sanje.

Počasi sem se pobral in odšepal v enako smer, kot sem prej tekal. Ko sem stopil na desnico, me je vsakič tako zbolelo, kot da bi mi nekdo piščal prestrelil. Dihal sem plitvo in vedel sem, da jutri niti slučajno ne morem tak v studio. Po pol ure šepanja sem se ustavil in s težavo sedel v travo poleg asfalta. Čeprav je bila ura že dvanajst ponoči, sem upal, da lahko dobim navdih. Zvil sem se v klobčič in se stresel. Trava je na mojem obrazu nežno blažila bolečino udarca. Tako sem počasi izgubil občutek za čas in se naslonil na mehka tla.

14. JUTRO

Zbudil me je zvok mobilca iz jakne. Saj res, popolnoma sem pozabil, da sem ga vzel s seboj! Lahko bi že ponoči poklical Rodneya in prišel bi pome. Zdaj pa je bil že dan. Nisem točno vedel, ali mi bolj brni v glavi ali v napravi iz žepa. Tudi nisem se čutil čisto ... Pri sebi. Kot da bi zares včeraj izbojeval najpomembnejšo bitko v svojem življenju... Spomnil sem se svojih priseg, tik preden se je skupina senc odločila, da me pustijo pri miru. Zares: jutranje sonce je sijalo name in bil sem vesel, da sem živ. Pa čeprav še vedno na pol mrtev. Mobitel pa je še kar zvonil.

Našel sem napravo in jo prislonil k ušesu.

»Kje si, stari? Menda nisi šel brez mene še na kakšno dodatno zabavo?« se je šalil Rodney.

»V bistvu,« sem povzel s hripavim glasom in med poslušanjem glasnega šumenja v moji glavi, »So me včeraj oropali ... in pretepli.« zvenelo je zelo neboljano. Rodney je po mojem glasu čutil, da govorim resnico.

»Kaj? Kje pa si, stari? Pridem pote? Da se vsaj urediš, pred snemanjem!« Očitno je še vedno verjel, da sva brez obeh pesmi, ki bi jih morala danes posneti, sposobna priti na snemanje.

»Brez zamere,« sem rekel, »Ampak ne vem, kako bo danes s komadi.«

»Ni panike, stari. Sem jih že jaz napisal!« je prepričano odvrnil.

»Kaj? Kako?« Rodney še v življenju ni napisal pesmi, zdaj pa kar dve?

»Ja, kar zbudil sem se in si začel prepevati. Zjutraj me je presenetila tudi Jessica in skupaj sva zaključila obe. Vedel sem za naslove, ki si jih po poti tako vneto ponavljal. Prav super sta!« Tega, da sem naglas ponavljal naslove, se takrat še sam nisem zavedal.

»Ja, v redu,« sem rekel presenečeno, »Potem pa pridi pome.«

Razložil sem mu, kje sem in v nekaj minutah je bil pri meni. Ko me je zagledal, je nemudoma ustavil avto in zgroženo pritekel k meni. Očitno sem bil na videz bolj grozen, kot sem se tega zavedal.

»Si res v redu, mislim, res? Lahko igraš?«

Pomigal sem s prsti. Hja, hvala bogu so jih pustili pri miru. Nasmehnil sem se in nevede pokazal še nekaj krvave prevleke na svojih zobeh, da je Rodney kar odskočil. Znova se je vame vrnila življenjska sila in čutil sem, da bom tokrat živel zares. Kot sem si obljubil.

»Super sem, stari. Samo spravi me domov, da se uredim.«

Hitro sem se spravil v avto in Rodney kar ni mogel verjeti, da je lahko nekdo, ki mu je življenje še pred kratkim viselo na nitki, tako presneto dobre volje. Če bi bil na mojem mestu, bi me razumel. Dobil sem še eno priložnost in ravno *zato* sem bil dobre volje.

Doma sem se hitro uredil in ko mi je Rodney predstavil obe pesmi, sem bil še srečnejši. Pa ne tako, da bi skakal v zrak in tulil od veselja. Bil sem nekako ... Pomirjen sam s sabo. Čutil sem, da se nimam za ničemer pehati, ker to življenje očitno tako ali tako ni moje. Tako ali tako lahko – ne glede na to, kako se bom trudil – izza prvega ovinka pride tolpa pretepačev in me uniči. Zato moram *živeti*, ne glede na karkoli. Zato moram ustvarjati. Ne pa zato da bo množica ljudi rjula pod mojim odrom. No ja, mogoče malo tudi zato.

Pesmi sta bili res v redu.

»Greva?« sem mirno rekel.

»Greva. Se že kar mudi. Lepo ti je uspelo,« me je pohvalil, ko je opazil, da mi je uspelo odstraniti madeže krvi na obrazu. Zares sem bil videti še kar spodobno. Če ne bi šepal, ne bi nihče uganil, da sem še pred dvanajstimi urami molil svoj - skoraj zadnji - očenaš.

Odpravila sva se. Po poti mi je še nekajkrat zapel obe pesmi. Prva je govorila o Jessici in bila je zares lepa. Čutil sem, da je tisto, kar se dogaja med njima že eno leto, resnično in pristno. »Pogodba« pa je bil bolj zabaven komad: govorila je o tem, da Bog in Hudič nekje v drugi dimenziji sklepata pogodbo in upravljata z nami, malimi Zemljančki. Bil sem navdušen nad tako domiselno idejo, ki se mi je zdela zares sveža. Kmalu sva prispela do studia. Še nikoli nisem čutil takega ... Globokega miru.

15. TEDEN DNI ZA UPANJE

Po uspešnem snemalnem dnevu – Max in Johnny sta postala kar stalnica, hkrati pa sta nas tudi ostala člana banda Tri odprta vrata z veseljem poslušala med delom – sva se odpravila domov. Povabilo na pijačo sva tokrat vljudno odklonila in čutil sem, da tudi Rodney tokrat ni bilo tako hudo. Vedel je, da morava delati.

Kmalu smo z Jessico postali kar dober tim. Začeli smo skupaj pisati pesmi in zelo z lahkoto se nam je začelo odpirati. V sredo smo napisali kar štiri (»Sonce«, »Puščava«, »Avto« in »Obleka«) in vse so imele nekakšno posebno, osebno noto. Ker je Jessica v osnovni šoli obiskovala tudi ure klavirja, me je prešinilo, da bi mogoče z malo vaje lahko obvladovala tudi syntesizer.

»O, moj bog,« je bila vzhičena, »Je to vabilo? Kaj pa ti misliš Rodney, bi ti bilo to všeč?«

Rodney me je resno pogledal in rekel.

»Hja. Ena stvar pa me tukaj vseeno zelo moti!«

»In to je..?« je negotovo vprašala.

»Da se nisem JAZ tega spomnil!!!« je nasmejano rekel in jo objel. »Z veseljem, navdušen bi bil! Seveda!« objel jo je in jo poljubil. Bil sem kar malo nevoščljiv. Ampak vseeno vesel za njiju.

»No, golobčka, gremo vadit?« sem se pošalil.

Kasneje smo kupili tudi klaviature za Jessico in bila je presrečna. Seveda je imela rada to vrst glasbe in čutil sem, da bi mogoče tudi ona lahko zastavila to vprašanje, če bi si le upala. Zdelo se mi je, da je pred fantovsko družbo vseeno imela nekakšno strahospoštovanje. Mogoče je pričakovala, da bova želela povsem moško zasedbo v bandu. Meni pa je bilo na nek način vseeno. Glavno, da bomo igrali.

V četrtek se nam je pridružila na snemanju in zamenjala Johnnya. Čeprav je bil malo nejevoljen, se je ob njeni zagnanosti in dobri volji zelo hitro umiril in snemanje spremljal skupaj s Tomom in Sammyem. Igrala pa je zelo dobro in suvereno. Nisem si mislil, da po učenju Bacha in Mozarta lahko obvladaš tudi rock sceno.

Snemali smo tudi v četrtek in petek in zadnji dan je prišel na obisk celo Sam.I.Am. Po petih dneh čistega ustvarjanja sem bil precej miren, glede na to, kako sem še pred kratkim trepetal pred znanimi imeni.

»Kako, ekipa? Zdaj pa kar skupaj sodelujete, ali kaj?« je začudeno rekel, ko je videl gnečo pri mešalni mizi. »So vas prosili za koristne nasvete, da jih ne vržem ven, ali pa se samo učijo tehniko od vas?«

»Pravzaprav se mi učimo od njih,« je odgovoril Tom, »Tako svežega banda, moram priznati, že dolgo ni bilo na sceni.« Ne bi mu bilo treba tega reči. Moj ego je naenkrat

zrasel do neba in težko ga je bilo krotiti. Spomnil sem se na pretep na ulici in takoj mi je bilo lažje. *V trenutku lahko vse to izgubim*, sem pomislil. *Ohrani trezno glavo.*

»No, o tem bom jaz presojal,« se je vehementno nasmehnil producent. »Vzemite si pol ure, jaz pa bom preposlušal 'štiklce'.«

Res smo šli ven. Niti nisem vedel, o čem naj se pogovarjam. Tom je ves čas govoril, da sploh ni vprašanje, ali bomo ostali tukaj ali ne. Dobre izvajalce bo Sam.I.Am držal pri sebi, ne glede na karkoli. Celo pozorni moramo biti, kaj bo pisalo v naslednji pogodbi. Da nas ne bi preveč prilepil na svoje projekte. Bil sem počaščen, da nekdo tako razmišlja o moji glasbi. Čeprav, če bolje pomislim: glede na ves trud, da sem prišel do nje, sploh ne vem, če je *bila moja*.

Tom nas je tudi vprašal, če bi želeli igrati na njihovi naslednji turneji, kot predskupina.

»Ni to malo prezgodaj..?« sem skušal ostati trezen.

»Dobre izvajalce si moraš dovolj zgodaj rezervirati,« je zatrdil. Nekako mi ni bilo jasno, zakaj je tako prijazen. Smo res naredili tak vtis?

Pol ure je minilo neverjetno hitro in kmalu smo se znašli pred vrati studia. Zdaj gre pa zares, sem pomislil. Potrkal sem. Nekaj časa je bila tišina. Pogledali smo noter in videli Jima, ki nam je nakazoval, da je Sam.I.Am ravno pri zadnji pesmi. Čez kakšno minuto je počasi snel slušalke – to je pri njem vedno izgledalo kot nekakšen obred – in jih odložil na mizo. Pogledal je proti vratom in skozi steklo zagledal nas.

»Kar naprej, mularija,« je rekel in nisem mogel presoditi, ali je dobre ali slabe volje.

»Takole bom rekel, kar brez ovinkarjenja in napihovanja.« sledila je sekunda retorične tišine in producent je prste obeh rok sklenil skupaj v nekakšno govorniško držo.

»Štiklci so zares zelo izvirni. Če imate čas, bi vas kar rezerviral za naslednji mesec. Da se razumemo, takoj v ponedeljek se podpiše nova pogodba, brez raznih nepomembnih puhlic, ki ste jih podpisali pred štirimi dnevi. Zdaj bo šlo zares. Seveda se bo vaše delo – pa naj bo v studiu ali na terenu – tudi temu primerno plačalo. Ampak pozor: nobenega lenarjenja, nobenih zvezdniških izgovorov, zdaj bo treba močno prijeti za kitare. Oziroma bobnarske palice. Aja, saj res, imate svojega bobnarja ali vam jaz priskrbim kakšnega?«

Po polsekundnem premoru je nadaljeval: »Vam jaz pošljem enega,« in videlo se je, da je očitno tukaj takšna navada.

»Po mesecu dni damo nekaj najboljših komadov ven, enega po enega. Kot »single«. In na koncu še cel izdelek. Promocija bo ogromna, upam, da se tega zavedate. Sledijo turneje, podpisovanje cd-jev, snemanja videospotov, intervjuji. Včasih vse to ni preveč prijetno. Ste pripravljeni na takšno življenje, si to res želite?« Zvenelo je tako, kot da bi te nekdo obvestil, da potuješ na Luno in te vprašal, če si to želiš. Ne vem, nisem še poskusil. Vsekakor pa je točno to, kar nam je producent ponudil, tisto,

o čemer sem sanjal vse življenje. In sedaj nisem mogel reči ne. Preveč sem bil blizu uresničitvi svojih sanj. Pa kaj, če bo kdaj pa kdaj malo težje. Bom že preživel.

»Seveda si želimo,« sem odgovoril v imenu vseh treh.

»Dobro,« je hitro rekel producent. Upal je na tako hitro reakcijo. Ko enkrat rečeš »Ja« in stvari podpišeš, si tako ali tako ne moreš več premisliti. »Za vse, ki še niste stari 21 let, bom potreboval podpis staršev ali skrbnikov – čista formalnost.« razdelil je nekaj papirjev. Bilo je kot v šoli, ko smo morali nositi podpisovat domov povabila na roditeljski sestanek.

»No, tako. V bistvu bi vam še rad čestital, ker ste tako dobro opravili. Res, dobra glasba. Sprašujem se, kaj bi bilo, če tista snažilka takrat ne bi očarala vratarja, ki jo je usmeril prav do mojih vrat...« je rekel in se začel krohotati. Tudi mi smo se nasmejali.

»Prijeten vikend, družba,« je še dodal. »Se vidimo v ponedeljek. Poskušajte žurati zmerno.« Očitno je poznal navade mladih, ki uspejo. V evforiji takoj posežejo po vseh mogočih substancah, da bi to stanje ohranili in stopnjevali. Medtem pa si zatiskajo oči pred efekti, ki sledijo, ko kemija popusti. No, pri meni ne bo potrebno skrbeti za to. Imam že čisto dovolj izkušenj.

Olajšano smo zapustili studio in še preden smo se poslovili s Tremi odprtimi vrati, smo šli z njimi na kratko pijačo in si izmenjali kontakte. Vseeno so vztrajali, da nas želijo imeti kot predskupino.

»Saj je vseeno, da tudi vas čaka samostojna kariera, ga bomo že kako prepričali,« je govoril Tom. Poslovili smo se že ob šestih popoldne.

Kmalu sta se Rodney in Jessica začela pogovarjati o kinu in čutil sem, da bi jima bilo lepo, če bi si vzela večer zase. To se mi je po tednu neprestanega druženja zdelo razumljivo.

»Ne vem, ne vem,« je previdno rekla Jessica, »Bi ti tudi šel, Jesse?« je previdno vprašala.

»Ne, vidva kar pojdita,« sem jo hitro zavrnil. »Jaz imam svoje načrte.« In bilo je res. Zares sem imel nekaj v planu.

»Okej, stari,« me je Rodney lopnil po rami, »Potem pa samo pazi, da se na zapleteš v kakšen pretep. Bodi zgodaj doma,« mi je rekel pokroviteljsko.

»Ja, ja,« sem rekel nejevoljno in komaj čakal, da se spravita stran, »V redu, atek.« sem mu vrnil. Ko sta se uredila in se poslovila, sem končno vzel iz žepa list papirja, ki sem ga hranil že nekaj dni. Svoje skrivne raziskave sem zaenkrat še skrbno skrival pred obema članoma skupine, ker nisem točno vedel, kaj si bosta mislila o meni. Že tako je vsa situacija bila dovolj nerodna. Glede na to, da bom od zdaj naprej hodil v nekakšno redno-plačano službo, sem se opogumil, da bom na ta večer vseeno zapravil nekaj denarja in poklical taxi.

16. IZPOLNITEV OBLJUBE

Voznika sem prosil, naj me odloži čisto pred vrati. Začelo se je večeriti in čeprav so bili večeri v tem mestu topli, prijetni in večinoma mirni, nisem želel naleteti na kakšno nepričakovano presenečenje. Prosil sem ga, naj me počaka pri izhodu stavbe, čez dve uri.

Vzel sem torbo, ki sem si jo pripravil že pred dvema dnevoma in se nerodno izvalil skozi ozka vrata avta. Čeprav bi lahko za svoj prevoz zapravil več, sem še vedno bil previden. Ko enkrat doživiš takšno revščino, kot sva jo z Rodneyem grizla pred enim mesecem, enostavno postaneš previden. Sprostil sem bom šele, ko bom na računu imel milijon dolarjev, ali pa še več. Sploh si nisem nikoli predstavljal, koliko povprečni rock zvezdniki v resnici zaslužijo. Enostavno se mi je zdelo abstraktno razmišljati o velikih številkah. Eno jabolko, dve jabolki, to že še. Pet milijonov jabolk... To je bilo pa že rahlo nepredstavljivo.

Izginil sem skozi vrata temne stavbe, pred tem pa sem plačal vozniku za vožnjo in za rezervacijo, da me bo zares pričakal čez dve uri. Če se ne bi dan prej pozanimal po telefonu, bi se v temnih hodnikih stavbe zagotovo izgubil. K sreči so nekateri deli poti in zavoji bili označeni s puščicami. Od časa do časa sem pogledal nazaj, da bom kasneje našel izhod.

Kmalu sem zaslišal zvoke telovadnice, udarce usnjenih prevlek za roke ob blazine in moške vzklike. Zdaj sem bil tik pred tem, da si izpolnim še zadnjo obljubo, ki sem jo pomislil, preden so me gorile pustile pri življenju. Odprl sem vrata. Pred menoj so se odprli hodniki garderob, naravnost naprej pa je bil vhod v glavno telovadnico. Kmalu so iz vrat začeli prihajati visoki in mišičasti fantje, ki so bili očitno popolnoma premočeni od vadbe. Seveda so svoj znoj nosili kot modni dodatek – pomenil jim je ponos, kako močno so se borili.

Kmalu je skozi vrata prišel tudi človek, ki je spominjal na njihovega vodjo. Čeprav je bil malo manjši in starejši od ostalih, je vseeno izgledal žilav in zares v dobri formi. Tega pa ne spraviš kar tako na tla, sem pomislil. Hodil je uglajeno, na sebi pa je imel haljo.

Tako sem bil zaposlen z opazovanjem novega prostora, da sploh nisem opazil parih postav, ki so se mi pridružile ob vhodu in se ravno tako razgledovale naokoli. To sem ugotovil šele, ko se je eden izmed mišičnjakov obrnil k nam.

»Oooo, novinci,« se je zarežal. »Kar naprej punce, saj ne grizemo,« se je norčeval iz nas.

»To je pa tudi edino, česar ne počnemo,« se je oglasil drugi. Bil je temnejše, bolj španske polti. Medtem, ko nas je nepremično opazoval, je z eno pestjo udaril v drugo, kot bi hotel reči: 'kmalu boste na vrsti, da se spopademo'.

»Poglej jih, kako so prestrašeni,« je znova nadaljeval prvi.

Nisem imel občutka, da me je strah. Res pa je, da v svojih petih dnevih v studiu pač nisem bil navajen tolikšne količine progesterona.

»No, fantje, kaj smo rekli, malo spoštovanja, prosim.« se je mirno, a odločno oglasil vaditelj v halji. »Da slučajno ne začnem govoriti zgodbic o tem, kako ste vi izgledali na svoj prvi dan treninga.«

Vsi so takoj utihnili. Slišal sem samo še curljanje vode, ki je ostalo od uporabe tuš kabin po treningu. Moški v halji je res bil avtoriteta. Imel sem občutek, da se mu sploh ni bilo potrebno boriti z nasprotnikom. Imel je nekako ... Notranjo moč. Seveda pa je bila več kot očitna tudi zunanja.

»Torej, sveža sila, če ste se nagledali,« nas je naposled ogovoril, »bi vas povabil, da si izberete svoje mesto v garderobi.«

Pogledal sem nazaj in šele sedaj ugotovil, da je za menoj stalo približno deset mladih fantov približno enake rasti kot sem jaz. Torej nas je več, ki potrebujemo lekcijo iz samoobrambe. In večinoma se nismo prijaviли ravno zaradi krepitev mišic - to mi je bilo jasno, ampak izključno zato, da ohranimo svojo kožo.

Pohitel sem za ostalimi in se v garderobi preoblekel. Razmišljal sem o vseh mogočih izidih mojega skrivnega treniranja. Da se lepega dne znajdem z Rodneyem in Jessico v težavah in odženem zlikovce ter ju oba presenetim s svojim znanjem. Ali pa da zaščitim kakšno brhko mladenko. In ne nenazadnje, da slučajno ponovno srečam *njih*. Samo da bi jih tokrat temeljito presenetil. Kot Jean-Claude Van Damme. Ali pa Schwarzenegger. Vse te samovšečne misli so mi rojile po glavi, ko sem stopil v telovadnico. Tam nas je že čakal učitelj.

»Pozdravljeni še enkrat, moje ime je Adam in sem vaš inštruktor za samoobrambo,« je hitro rekel. »S tem, ko ste se odločili za pričujoči tečaj, ste naredili velik korak k spoštovanju sebe, drugih in sveta. Opozarjam pa vas, da to ni šola za to, kako postati Rambo,« tu mu je ušel nasmeh, sam pa sem poskušal ne biti presenečen nad tem, kako preprosto mi je prebral misli, »in vsak rezultat je plod trdega dela in treninga. Kakšno vprašanje?«

Gledali smo ga v tišini, nepripravljeni na poziv - kar se vprašanj tiče. Vsak je bil v svojih mislih in pričakovanjih. Vsak je upal, da se bo znebil svojih strahov in na nek način postal junak. Ali pa vsaj bolj varen človek.

»No, če ni vprašanj, vam bom predstavil urnik naših vsakodnevnih treningov. Za začetek bodo vedno prisotne kondicijske vaje. Kasneje bom razložil zakaj. Bodite vztrajni. Kdor bo vztrajal, se mu bo bogato izplačalo. Opreme danes ne boste potrebovali, za naslednje treninge pa jo lahko naročite pri meni. Domnevam, da nihče izmed vas nima kakšnih kroničnih bolezni, vnetij ali resnih obolenj, zaradi česar bi potreboval zdravniško potrdilo, da sme obiskovati tovrstni tečaj?«

Spogledali smo se in obsedeli v tišini.

»Odlično. Kajti kot sem že rekel, bo za začetek potrebno nabrati kar nekaj kondicije.«

Bil sem vesel, ker bomo končno začeli z resnim treningom. Niti malo pa se mi ni sanjalo, kaj točno je mislil z izrazom kondicija. Predstavljal sem si, da bomo pač

boksali v blazine ali kaj podobnega. Zgodilo pa se je čisto nekaj drugega: postavil nas je na progo, ki je obkrožala telovadni prostor in nam dal navodila, naj tečemo.

Tekli smo. Na začetku je bilo kar zanimivo, včasih je kdo tudi kaj komentiral. Po treh krogih smo bili velika večina že kar precej izmučeni. Nato so sledila nova navodila, da moramo med tekom vključiti še roke. Pred seboj naj bi jih iztegovali, kot bi želeli napasti nasprotnika.

V naslednjih treh krogih smo se trudili kar najbolj upoštevati navodila ter stisniti zobe. Želel sem narediti čim boljši vtis tako na vaditelja, kot na ostale sošolce. Bilo mi je malo nerodno, ker se mi je po šestem krogu že telo že tako treslo od pomanjkanja kondicije. Ko pa sem se ozrl po skupini, sem opazil, da se je vsak ukvarjal sam s seboj. Prepoznal sem zaigrane nasmeške: vsi smo želeli izgledati približno normalno in spočito, čeprav smo bili že na smrt utrujeni.

Ko pa nam je dal navodilo, naj tečemo še hitreje, se je nekdo uprl, da ga že vse boli. To smo s pridom izkoristili tudi ostali in krog se je ustavil. Bil sem rahlo razočaran. Pol ure mojega treninga je že preteklo, pa smo samo tekli in ničesar drugega. Vse kar je prav, ampak če bi hotel jogging, bi šel teč in ne bi dodatno zapravljal za tečaj samoobrambe. Mogoče pa je ta tečaj napeljeval na to, da samega sebe najbolje braniš tako, da pač hitro stečeš stran. Kako preprosto. Zakaj se nisem že sam tega domislil!?

Adam nas je naposled le umiril in nam dal navodila za vaje za raztezanje. To je bilo že bolj podobno nekakšni vadbi in borbi. Ko smo po naslednjih pol ure bili že povsem »raztegnjeni«, nas je ponovno nagovoril.

»Borba je v resnici zgolj preverjanje kombinacije zbranosti našega uma, telesa in duha.« Zvenelo je kot iz kakšnega dokumentarca o kung-fuju.

»V resnici si *ne želite*, da bi danes že pričeli z borbo. Ne zares. Niste še pripravljeni. Če bi vas danes že izzival z udarci, medtem, ko bi vmes sopihali in iskali zrak, to ne bi nikomur koristilo. Zato je tek pri ogrevanju tako zelo pomemben.«

To je bila njegova edina razlaga, zakaj smo preostanek vadbe znova tekli. Na koncu sem bil zares besen na cel svet, najbolj pa nanj, ki nas je gnal kot neubogljivo živino. Najraje bi se znova izpisal, a sem se spomnil, kaj me čaka naslednjič, ko se srečam s skupino ljudi, ki bi želeli moj denar. *Pomiri se, Jesse*, sem se tolažil s kančkom misli, ki so mi še lahko stekle po utrujenem živčevju, *vsaj hitro boš znal teči*.

Po končanem zaključnem delu (naredili smo vaje, ki naj bi ohladile telo), nas je pozdravil z navodili, da se vidimo v ponedeljek.

Zdaj nismo več skrivali svoje utrujenosti. Ko smo prišli do garderob, si je vsak izmed nas najprej vzel nekaj sekund, da se je kar najhitreje usedel ali pa kar ulegel na svojo klop. Tudi za pogovor nismo imeli dovolj energije.

Spomnil sem se, da me zunaj čaka taxi in bil sem prvi, ki sem zapustil garderobo. Izmomljal sem nekaj takega kot: »Se vidimo,« in –začuda – našel pot ven. Ko sem sedel v rumeni avto, sem se spraševal, ali sta Jessica in Rodney že doma. Čeprav

sem bil zares utrujen, sem bil hkrati zadovoljen, ker sem to zares naredil. Zares sem šel na tečaj. Naslonil sem se na oblazinjen sedež in užival v občutku, da lahko sedim...

17. MESEC ZA IZPOLNITEV SANJ

Ko sem tistega večera ves preznojen prišel domov, sta bila tudi Rodney in Jessica že v sobi. Ravno, ko sem odprl vrata, sta se iz ležečega položaja na postelji hitro premestila v bolj diskreten, sedeči položaj. Nasmehnil sem se.

»Se opravičujem, če sem kaj zmotil. Je bilo v redu v kinu?«

»Ja, super, hvala.« je odgovorila Jessica in me podrobneje pogledala. Očitno imajo ženske poseben občutek za to, da so pozorne na človeka tudi takrat, ko ne bi bilo treba.

»Hej, ampak kje si bil pa ti? Saj si ves moker!« je vzkliknila.

Upal sem, da bom to vsaj za nekaj časa lahko skril, pa očitno ne bo šlo.

»Da nisi tudi ti imel danes randija, kaj?« je pomenljivo vprašal Rodney. Hja, imel sem randi, ja, ampak ne tak, kot si ga je on predstavljal. Odločil sem se, da jima kar odkrito povem; tako ali tako sem vsaj kakšen mesec hotel tja hoditi na intenzivni trening. Naj vesta.

Ko sem končal z razlago, sta bila oba zelo zadovoljna in tudi vesela zame.

»Vsaj ne bo treba posebej plačevati za body-guarde,« se je zarežal Rodney.

»No ja, mogoče za kakšnega,« sem ga dopolnil.

*

Vikend, ki je sledil, je minil izjemno hitro. Vadili smo ves kup pesmi, ki je nastal med tednom in izpopolnjevali vsak svoje solistične predele. Zanimivo, kako nisem čutil potrebe po tem, da bi odšel ven ali kaj podobnega. Imel sem svojo glasbo, imel sem življenje, o katerem sem sanjal in bil sem popolnoma pomirjen. V nedeljo sem celo poklical domov – dobil sem mamo – in ji povedal, da nam gre imenitno. Tokrat sem za spremembo govoril po resnici in upal, da bo novica prišla tudi do očeta.

Preden smo v ponedeljek začeli s snemanjem, so nam dali v vpogled snemalno pogodbo, ki naj bi jo podpisali do konca tedna. Jessica se je odločila, da jo bomo dali v pregled nekim prijateljem njenih staršev, ki imajo odvetniško pisarno. Bil sem vesel in zadovoljen, ker so stvari za spremembo potekale tako gladko in brez pretiranega čustvovanja. Tistih nihajočih stanj med evforijo in depresijo sem se zares že temeljito najedel. Tokrat sem hotel samo živeti in ustvarjati. Samo to.

Snemanja so potekala brez prekinitev in tudi naš novi – sicer malo plašni, pa vendar odlični - bobnar Tim se je odlično ujel našo v družbo. Zanimivo pri njem je bilo to, da je bil med nami štirimi največji, hkrati pa še vedno malo sramežljiv. Vedno je počakal, da so ljudje okoli njega povedali do konca, preden je spregovoril. Vljudno je odpiral vrata, če je imel še koga za seboj in tudi zmeraj je vprašal, če gre lahko na stranišče, kar se je tudi meni zdelo malo hecno. Imel je kratko pristrižene rjave lase in sam ga

ne bi nikoli uvrstil med rock glasbenike. Mogoče bi mu pripel matematični faks ali pa kaj podobnega. Nikoli pa ne glasbe.

Zanimivo je bilo pa to, da se je edino za bobni uspel dokončno sprostiti. Kot da bi postal drug človek. Sprostil je telo, ki ga je prej vedno držal v ravni in skoraj preveč narejeni uglajeni drži, njegove roke so postale sproščene, ko so s palicami segale po bobnarskem kitu in kmalu sem ugotovil, da nam je Sam.I.Am dodelil enega izmed svojih boljših studijskih glasbenikov.

Ko sem mu na eni izmed pijač omenil, da nisem mogel kaj, da ne bi opazil teh zanimivosti pri njegovi osebnosti, se je začel smejati.

»Je tako zelo očitno, kaj?« je rekel, kot da je takoj vedel, kaj mu skušam povedati.

»V bistvu... Ja.«

»V bistvu gre za zanimivo zgodbo. Sam nisem dolgo tu. In tukaj sem izključno zaradi sreče v življenju. Čeprav sem bil vzgajan v Angliji, v eni izmed plemiških družin, sem vedno vedel, da sem nekako drugačen, kot vsi ostali.« Šele sedaj sem opazil, da včasih kakšno besedo malo drugače zavije, kot ostali Američani. Ampak temu nisem posvečal posebne pozornosti.

»Ko so starši želeli, naj nadaljujem družinsko tradicijo, sem se uprl. Saj vem, da zgodba zveni zelo preprosto, ampak pri nas je tradicija vse. Slediti tradiciji pomeni nekaterim več od življenja. No, meni se pa ni zdelo, da je to tako pomembno. Odrekel sem se plemiškemu nazivu, oni pa so se nekako odrekli mene. Ne razumi me napak, še vedno smo v stikih. Edino, kar me je mama prosila, ko sem odhajal, je bilo: »Dokler se oblačiš v bombažne poslikane majice in v ponošene kavbojke, se ne kaži doma.« In to je to,« je preprosto zaključil.

»Tvoji ne marajo preveč rock glasbe, kaj?«

»Začuda, jo kar podpirajo. Ampak moral bi biti res velik zvezdnik, da bi bil sprejet v njihovih vrstah. Včasih organizirajo kakšne dobrodelne koncerte in podobno. Seveda morajo takrat biti vsi povabljeni glasbeniki oblečeni zelo uglajeno, ne glede na to, kakšen imidž imajo sicer,« je rekel zamišljeno.

»No, mogoče nas pa kdaj povabijo – ampak seveda za mastno plačilo,« sem ga skušal spraviti v boljšo voljo. Ugotovil sem, kako sva si na nek način podobna. Sam sicer nisem bil nikakršen plemič – sploh nisem vedel, da te stvari še sploh kdo jemlje zares – ampak tole v zvezi s tradicijo sem pa kar razumel. Odslej mi je njegovo obnašanje bilo veliko bolj ... domače.

Tudi Jessica se je odlično ujela. Njeni soli so bili natančno tisto, kar bi naši glasbi sicer manjkalo. Imela je poseben občutek za to, kdaj je nekaj sodilo skupaj in kdaj ne. Zato se je dostikrat znašla tudi na drugi strani stekla in dajala fantom navodila.

Ko se je po štirinajstih dneh Sam.I.Am odločil, da bo kmalu izšel naš prvi singel, nas je vprašal, kako se sploh imenujemo. Tukaj pa smo ostali brez besed. Tako smo bili zaposleni z ustvarjanjem glasbe, da na to sploh nismo niti pomislili.

»Nam daš kakšen dan?« ga je prosil Rodney. Zdaj smo seveda bili že popolnoma sproščeni v njegovi družbi. Pravzaprav je to bil celo eden izmed njegovih pogojev za sodelovanje. »Od zdaj naprej nobenega onikanja več, prosim,« nam je rekel, ko smo podpisali pogodbo, ki se nam je vsem zdela precej poštena.

Vzeli smo si torej dan za razmislek. Vsak je na list papirja napisal nekaj predlogov, kasneje pa smo se dobili, da bi se o njih pogovorili in izbrali pravega. Tokrat smo se dobili kar v Timovem stanovanju, ki si ga je delil še z dvema cimroma.

Pripravil je celo prigrizke in pijačo; videlo se je, da je iskanje imena vzel smrtno resno, kot vse ostalo v življenju. Posedli smo se okoli klubske mize, ki je bila edina rahlo razmajana stvar v sicer brezhibno pospravljeni majhnem stanovanju.

»Kaj pa če bi bili... Divje duše?«

»Nori pogledi?«

»Novi udarci!«

»Skrite duše.«

»Veličastni.«

»Slavne barabe.«

»Ne, zdaj pa res. Moramo najti nekaj takega, kar gre zares v uho,« nas je po eni uri tovrstnih ugibanj prekinil Rodney.

»Kakšna ideja, Jesse Roy?« me je pogledal.

»To pa sploh ni slabo,« je rekla Jessica, kot da je ravnokar ugotovila nekaj pomembnega.

»Kaj ni slabo?« sem jo vprašal.

»Jesse Roy.« mi je razložila. Ostali so se olajšano nasmejali, sam pa nisem bil prepričan, če je to dobra ideja.

»Daj no, saj ima tudi Bon Jovi svoje umetniško ime, ki je hkrati ime skupine. Sploh pa si ti naš 'frontman',« je prepričano rekel Rodney. »Kako boš očetu dokazal, da ti je uspelo, če boš pel pod imenom Divje duše? Pa brez zamere, Tim,« se je hitro opravičil bobnarju, ki je to ime predlagal.

»Kdor se strinja s tem imenom,« je svečano rekla Jessica, »Naj dvigne svojo desnico in reče: »Jaz.««.

Vsi so dvignili svoje desnice v prisegi in istočasno izrekli, kar jim je vodja ukazala. Vsi razen mene.

»Ste prepričani..?« sem negotovo nadaljeval. »Ste res vsi za..?« Pogledal sem tudi proti Timu, ki je kazal spokojen in zadovoljen nasmeh. Očitno so zares bili vsi navdušeni nad tem predlogom. Naslednji dan smo se že dobili z oblikovalcem našega cd-ja, mu predali naše novo ime in izbrali enega izmed predlogov.

»Tole gre pa hitro, kaj, Rodney?« sem ugotovil ob koncu sestanka. Spomnil sem se, kako sva še pred mesecem dni iskala denar za letalsko karto za Quebec, zdaj pa se nam obeta že prvi 'singel'.

»Zelo hitro, kar je zelo dobro,« je umirjeno zaključil Rodney.

Mesec je začel teči z dodatno hitrostjo in ko smo zaključili s snemanjem vseh pesmi, sta izšli že dve naši samostojni pesmi: »Iz drugega sveta« in »List papirja«.

Vseeno sem skušal ostati trezen, tudi ko sem prvič slišal svoje petje po radiu. Bilo je ravno na poti do tečaja samoobrambe, ki sem ga še vedno redno obiskoval (k sreči smo po kakšnem tednu teka začeli celo z uvajanjem udarcev in blokad). Ravno sem sedel v taksi, ko je radijski voditelj napovedal novost na naših lestvicah. Ni se mi zdelo ravno vredno poslušati, bilo je kot glasba iz ozadja. Šele, ko je izgovoril moje ime, sem se zdrznil in začel poslušati. Nisem mogel verjeti svojim ušesom. Najraje bi zatulil od veselja. Ko je glas rekel, da se je mlada glasbena skupina že začela vzpenjati na Billboard lestvici, pa nisem več zdržal. Nemudoma sem poklical Rodneya. Tako je tudi taksist izvedel, kdo sem.

18. PRIPRAVE

Kmalu je sledilo tudi snemanje videospotov. Bilo je zelo abstraktno: večino časa sem moral gledati v kamero in »izgledati seksi«, medtem, ko se je za mano bohotalo živo fluorescentno zeleno platno. Ostali so se morali pretvarjati, da igrajo na svoje instrumente – ravno tako pred platnom. Vse to so »popestrili« dolgi odmori in priprave na snemanje, ki smo se jih morali počasi navaditi. Res pa je, da sem dostikrat bil izmučen samo zaradi čakanja, kdaj bodo vsi kabli in scena pripravljeni. Najbolj zanimivo je bilo na koncu, ko sem moral obleči oprijet kombinezon (ker se na koncu spota tudi sam spremenim v list). Na glavo so mi narisali nekaj pik, hkrati pa sem imel vrh glave tudi nekakšne izrastek – dodatno kamero, ki je zapisovala mojo mimiko ali nekaj podobnega. Zanimiva izkušnja.

Ko smo si nekaj dni zatem pogledali celoten izdelek, sem bil navdušen. Nisem si mislil, da bom kdaj del takšnega mini znanstveno-fantastičnega filmčka. Tudi spot je v trenutku postal uspešnica. Ko pa je Sam.I.Am udaril še s spotom pesmi »Iz drugega sveta«, smo zares postali prepoznavnejši. Tako so ljudje imeli dve pesmi, dve različici skupine Jesse Roy: bolj grobo in bolj nežno plat.

Začeli so se tudi prvi intervjuji. Producent nam je na nekaj sestankih natančno obrazložil, kako se moramo obnašati pred mediji – za začetek moramo biti »cool«, naj ne govorimo preveč o osebnih stvareh in naj se izogibamo škandalom – o čem smemo govoriti in o čem ne. Najel je oblikovalce, da smo sestavili tudi vizualno podobo banda. Na koncu smo se – po vseh mogočih preizkusih - odločili za kavbojke in majice, ki smo jih dopolnili z malo bolj uglajenimi suknjiči. To je bila sicer Timova ideja, meni pa se je zdela prav primerna. Bilo mi je všeč, da smo izstopali od ostalih.

Tudi med seboj smo se odločili za nekaj pravil, ki so veljala izključno med nami. Da nikoli nihče ne bo povedal ničesar, kar se dogaja za odrom. Nikoli nobenega govora o prepirih in krizah. To je izključno naša stvar. Kar kdo pove o sebi, ostane znotraj skupine. Nikoli se ne razburjamo v javnosti ali na cesti. Kmalu so namreč tudi na cesti že pogledali za nami, kar je lahko pomenilo sicer dober znak, ampak nismo pa mogli vedeti, če se za kakšnim grmom skriva fotograf ali novinar. Odločili smo se za složnost. In jo tudi podpisali z našo, notranjo, skrivno pogodbo.

Sam.I.Am je kmalu napovedal našo prvo turnejo in bili smo navdušeni. Tudi on je vzel delo z nami zelo zares in čeprav so Tri odprta vrata s Tomom na čelu vztrajala, da želijo na svoji turneji, ki se je bližala, imeti nas za predskupino, jih je producent zavrnil. Zdelo se je celo, kot da je zanalašč namestil termine naših nastopov istočasno. Morali smo se prilagoditi.

Dva meseca po prvem snemanju smo se že začeli pripravljati za turnejo. Sam.I.Am – ki očitno ni želel čakati, da dobra glasbena skupina, ki bi lahko prinesla veliko denarja, najde drugega producenta – nas je podrobno seznanil s potovalnim urnikom, našimi obveznostmi in pravicami. Bili smo vzhičeni in komaj smo čakali na prve nastope. Res je sicer, da smo začenjali v manjših dvoranah, pa vendar so bile večje, kot katerakoli pireditev, na kateri sem kadarkoli nastopal.

»Prvi del vaše turneje je za ogrevanje,« se je nasmehnil, »zaključni del pa bodo stadioni.«

Težko sem si predstavljal, kako lahko po treh mesecih dela nekdo napolni stadion. Očitno je tudi Sam.I.Am-u managersko delo predstavljalo izziv, ki pa se ga je z užitkom lotil. Bilo je videti, kot da se igra s številkami. Kot da enostavno ljubi svoje delo do tolikšne mere, da si je bil pripravljen zadati cilje, ki so se nekaterim zdeli nemogoči. Po dodatnem mesecu priprav – dobili smo tudi nekaj sodelavcev za posebne učinke, za nekatere pesmi pa je Sam.I.Am določil tudi plesalce in pirotehniko – smo zares bili pripravljeni.

Producent zares ni varčeval, ko se je šlo za naš izgled in ugled: znašli smo se na kar nekaj naslovnica. Seveda smo na vsakem intervjuju morali povabiti gledalce tudi na našo bližajočo se turnejo. Najel je celo psihiatra, ki nas je pripravljal na televizijske intervjuje in nam pokazal nekaj sprostitvenih tehnik. To me je spominjalo na gimnazijska leta, ko sta podoben krožek vodila dva moja sošolca... Sicer pa se nisem posebno ubadal s tem: zdelo se mi je, da bom enako dober na intervjujih – s sprostitveno tehniko ali brez. Z dihanjem v trebuh ali brez. In zaenkrat – sem imel prav. Vse do turneje.

19. TISKOVNA KONFERENCA PRED TURNEJO

Čeprav se je bližal že četrti mesec našega sodelovanja, so se datumi za turnejo začeli prestavljati. Sam.I.Am je temu rekel strategija odlašanja. Bolj kot bomo odlašali s termini, več ljudi bo spoznalo našo glasbo. In res je bilo tako. Vedno več intervjujev je kazalo k temu, da zares postajamo prepoznavni. Ravno zato nam še vedno ni dovolil, da bi bili predskupina Trem odprtih vratom.

Celo na tečaj samoobrambe sem nehal hoditi, ker se je razvedelo, da hodim tja. Čeprav je kazalo, da imam s povečanim prihodkom in z obiskovanjem luksuznih hotelov več svobode, sem je v resnici imel manj. Kmalu sem začel pogrešati samotne sprehode, kjer bi me lahko napadla tolpa roparjev. Ker takšni izhodi enostavno niso bili več dovoljeni.

Sicer pa sem v pozornosti kar užival. Priredil sem nekaj zgodbic, ki sem jih pripravil za javnost in sicer o tem, kako so pesmi nastale. Nekako sem – zaradi tega, da ostanem zgled mladim- izpustil nekatere podrobnosti, kot je jemanje ecstasy-a, pa tudi tisti pretep, ko so me oropali, sem želel zadržati zase. Nisem želel dajati videza narkomana ali strahopetca. Sicer pa sem imel zaščito – dva moža v črnem sta pazila name. Nikoli nisem pričakoval, da bo moja koža kdaj tako zaščiten. Pa tudi, če bi ju že kdo uspel prelisičiti, sem imel osnovno znanje samoobrambe, ki sem ga dobil pri Adamu.

Sicer pa je bilo tudi z ostalimi člani banda podobno. Ko so sprevideli, kakšna odgovornost je biti slaven, so vedno kar nagonsko porinili mene naprej, češ da sem jaz glava banda. Kot da bi uživali v svoji zasebnosti. Jaz pa sem na nek način bil njihovo žrtveno jagnje. Ne morem reči, ali je to bilo dobro ali slabo. Vsekakor je imelo enako število prednosti kot slabosti. Najbolj smešno mi je bilo, ko sem se videl na naslovnici raznih dekliških revij, ki so me razglasovale za najbolj zaželenega fanta v Hollywoodu. Najstnice sicer niso bile moja poglavitna ciljna skupina, pa vendar... Sam.I.Am se je res potrudil pri publiciteti. Vabili so nas na vse mogoče prireditve.

Ves čas pa mi je za ovratnik dihal zasebni psihiater Ian Keller, ki ga je producent najel za nas. Da sem dovolj »prizemljen«, da imam dovolj energije za zahtevne intervjuje,... Seveda sem je imel, saj sem točno zaradi tega prišel v Los Angeles!

Začela so prihajati tudi prva pisma oboževalk. Na začetku se nam je zdelo zabavno, kasneje pa smo se zaradi podobnosti vsebin začeli dolgočasiti. Kmalu je producent najel nekaj ljudi, ki so pošiljali ljudem nazaj našo sliko s podpisi.

Zamenjati sem moral tudi svojo številko telefona. Seveda nam je producent rekel, da poleg uporabe javnega spletnega portala »JesseRoy.com«, ki so ga strokovnjaki pripravili posebej za nas, lahko pozabimo na uporabo ostalih socialnih omrežij. Torej: adijo Facebook, Twitter, Badoo,... Bil sem zaščiten, kot v foliji. Nihče se me ni smel dotakniti – to se mi je zdelo že smešno. Sam.I.Am pa je postajal vedno bolj strog: »Saj sem rekel, da ne bo vedno lahko. Zdaj se vzpenjate na vrh in treba je spoštovati pravila! Takoj ste lahko na tleh!«. In tako smo ga upoštevali. Vsak dan.

Končno je v maju prišel čas za turnejo. Množice so bile že zelo razgrete, mi pa tudi. Na dan, ko smo začeli s potovanjem, je naš producent organiziral tudi dogodek, kjer

se je dalo kupiti vstopnice za to, da nas oboževalci pospremi iz tiskovne konference na avtobus. Počutil sem se kot paradna opica. Zdelo se mi je absurdno, da je nekdo plačal vstopnico, samo zato, da bi me *pospremil* na avtobus. Ampak naš producent je dobro vedel, kaj dela. Skoraj čisto vsak naš korak se je dalo videti - za primerno plačilo, seveda.

Tiskovna konferenca, ki se je zgodila šestega maja 2013, je potekala popolnoma rutinsko. Prav nič posebnega se mi zdelo, razen tega, da naj bi nas takoj po njej oboževalci pospremili na turnejo. Po eni strani sem kar užival, ker je bila še bolj nabita z novinarji. Večino med njimi sem že poznal; v preteklih mesecih sem tako ali tako bil samo v njihovi družbi. Ali pa v družbi psihiatra. Še celo člane lastne skupine sem videl manj.

Po približno desetih vprašanjih, ki so bila namenjena zgolj meni – ostali člani banda so toliko časa vztrajali, da vse odgovore vem jaz, da so jih sčasoma pustili pri miru in se osredotočali zgolj name – se je zgodilo nekaj zelo zanimivega.

V zadnji vrsti sem opazil svetlolaso novinarko. Njeni kodri so ji segali do ramen, imela je simetričen obraz ter zanimivo belo obleko. Znova je bila videti bolj arhaična, pa čeprav je s svojim izgledom še kar sodila med novinarje. Točno takšno obleko je imela, kot takrat, ko sem jo videl nazadnje... Na plesišču. V diskoteki. Pred meseci. Bil sem presenečen: torej zares obstaja. Zaposlena je kot novinarka. Nisem se zmotil. Mogoče jo lahko celo povabim na večerjo; tako ali tako sem imel čisto dovolj povabil deklet, ki so me imele za boga. To sem zares sovražil.

Nikoli si nisem mislil, da je ta posel tako zelo osamljen. Zdelo se mi je, da imajo zvezde vedno nešteto prijateljev. V resnici pa imajo zgolj *oboževalce*, pravi prijatelji pa so redki. Zares pogovarjal sem se lahko samo še s člani svoje skupine, če sem jih sploh uspel videti med premori intervjujev in prireditvev.

Kakorkoli, stala je tam. Nisem vedel niti, kako naj jo ogovorim pred vso to množico. Ker je konec tiskovne konference bil mišljen kot spremstvo na avtobus, je po končani konferenci ne bi uspel ustaviti, naj mi da številko, ali kaj podobnega.

K sreči me je odrešila ugibanj in dvignila roko. Odlično, vprašanje ima. Z veseljem ji bom odgovoril. Čeprav je več novinarjev istočasno dvignilo roke, ko sem končal z odgovorom na prejšnje vprašanje, sem s prstom pokazal proti njej.

»Gospodiča zadaj, v beli obleki.« Nekateri so pogledali nazaj, večina pa je zgolj čakala na vprašanje.

Svetlolaska je pogledala navzdol in zdelo se mi je, da ji je malo nerodno.

»No, kar pogumno,« sem jo nežno vzpodbudil. Zares sem želel, da bi se počutila čimbolj sproščeno, kolikor se je v tej gneči sploh dalo. Ljudje so začeli pogledovati proti zadnji vrsti in ni me motilo. Naj jo vidi, morda bodočo gospo Roy. Nasmehnila se je in jaz sem naredil enako. Zdelo se mi je, da je teh nekaj sekund trajalo celo večnost. Užival sem v njeni prisotnosti in zdelo se mi je, da me nekako razume. Notranje razume. Svet je spet postal smiseln.

»Jesse?« me je pogledal Rodney.

»Jesse, s kom se pogovarjaš..?« je rekel še Sam.I.Am na moji desni. Pogledal sem ga. Mar ni opazil čedne svetlolaske?

»S kom neki...« znova sem pogledal proti njej. Ni je bilo tam. Iskal sem po dvorani in nisem je našel nikjer.

Vsula so se vprašanja, ki jih je prekinil Sam.I.Am.

»Kot ste videli, so člani banda že pošteno utrujeni, pa še niti nismo začeli s turnejo,« množica se je nasmejala in opazil sem, da producent tudi v kriznih trenutkih takoj najde besede, s katerimi pomiri navzoče ter jim postreže s kančkom humorja. Očitno dolgoletna praksa v svetu glasbe.

Dal nam je znak, da smo vstali, hkrati pa nas je skrivaj začel usmerjati in skoraj porivati proti izhodu. Seveda smo se ves čas morali smejati in se obnašati »normalno«. Moj nasmeh je visel na obrazu, kot da ga je nekdo na silo prilepil tja. Niti malo mi ni bilo do smeha. Še pred kratkim sem na lastne oči videl dekle. Zares, bila je tam in nihče me ne more prepričati obratno. Kaj potem, če je ženska hologram ali pa Houdini. Pač obvlada izginjanje. Ali pa se mi zares meša. Mogoče sem trčen že od samega začetka, pa tega nisem vedel. Hecno, prav nobenih prepovedanih substanc nisem vzel pred intervjujem. Sploh že vse te mesece skrbim za zdravo življenje, kot nam je ukazal producent.

Z mešanimi občutki sem stopil v avtobus. Na znamenje, naj bomo sproščeni in naj mahamo, sem pomahal z rokami. Čista farsa.

Zdelo se mi je, da je pol življenja za mano, ko so se vrata avtobusa končno zaprla. Seveda na avtobusu nismo bili sami. Zraven je potovala tudi naša ekipa: dva bodyguarda, psihiater ter Sam.I.Am, ki nas na prvi turneji ni želel pustiti izpred oči. V drugem, manj pisanem avtobusu, ki se je peljal za nami, pa so bili tudi tehniki, lučkarji ter plesalci.

Producent je k sebi poklical psihiatra Kellerja. Tokrat sta sedla za rdečo zaveso, nekje v ozadju, kjer sem slišal nekakšno jezno šepetanje. Čeprav sta šepetala, je zvenelo kot resen prepir. Ostali so se namestili na sedeže, jaz pa sem se približal zadnji vrsti.

»Zakaj te pa plačujem? Zato, da mali potem halucinira, ali kaj? On je vendar frontman skupine – ali se sploh zavedaš, koliko je to vredno? S čim ga sploh zdraviš?«

»Prav ničesar mu nisem predpisal, večinoma se samo pogovarjava...« se je branil Keller.

»Pogovarjata?! In ti mu nisi dal še nobenih pomirjeval ali česa podobnega? Se ti sploh sanja, kako stresno je lahko življenje rock zvezdnika? Ti pa se z njim 'samo pogovarjaš'. Če bi to vedel, bi že zdavnaj najel koga drugega...«

»Prav, prav, pogovoril se bom z njim...«

»Nočem, da se pogovarjaš, kolikor ti moram še to reči!! Želim, da ga *pozdraviš*, razumeš? Turneja se še začela ni, fant pa že halucinira. Si se kdaj vprašal, če mogoče jemlje kaj, česar ti ne vidiš? Ne, ker se z njim samo pogovarjaš. Si preveril njegovo kri? Ne, ker se z njim samo pogovarjaš. Mogoče veš, kaj počne na stranišču? Ne, ker se z njim samo pogovarjaš. Zmenila sva se, da mu slediš na vsakem koraku, ampak ne. Ti se z njim SAMO MALO POGOVARJAŠ!«

Sam.I.Am je bil tako jezen, da se je lan še meni pričel smiliti. Zdaj sem vsaj vedel, zakaj mi ves čas sledi.

»Prav, začel bom z zdravili,« je potihoma rekel psihiater.

»Bolje zate,« mu je zagrozil producent. »Začnita že danes.«

»Ampak to ne gre tako hitro. Ugotoviti moram, za kakšno obliko halucinacij gre. Ne morem mu predpisovati kar vsega po vrsti...«

»Rekel sem: DANES! PIKA.« je končal pogovor Sam.I.Am. Čutil sem, da je vstal in hitro sem se umaknil. Nisem želel, da me zasačita čisto blizu zavese, ki ju je prikrivala. Sedel sem nekam na sredino avtobusa in izvlekel mobilca. Ko je producent šel mimo mene, me je s kotičkom očesa pogledal in videl, da surfam po internetu. Upal sem, da bo odšel mimo. Ustavil se je in me pogledal.

»Si v redu?«

»Ja, ja, super sem.« sem se zlagal.

»Danes imaš na urniku malo več pogovorov z lanom. Čista formalnost.«

»Aha, v redu, prav.« torej me bodo začeli pitati še s tabletami. *Odlično, Jesse*. Tega si zares, ampak zares nisem tako predstavljal. Nisem si mislil, da so moje sanje tako ... podobne zaporu. Ali pa norišnici. Ali pa obojemu.

Naslonil sem se nazaj in opazoval pokrajino. Vsake toliko je na avtocesti peljal mimo kakšen avto in trobil, ljudje znotraj njega pa so nam mahali. Seveda, ves avtobus je bil poslikan z napisi in slikami, kdo se vozi v njem, hkrati pa so vsi vedeli, da smo na turneji in kam se peljemo. Našo pot so lahko spremljali celo prek satelitov. Meni pa je počasi postajalo vseeno. Veselil sem se samo tega, da bom znova lahko igral. Sit sem bil že intervjujev, tv-showov, kjer sem moral biti celo duhovit, tiskovnih konferenc,... Želel sem samo igrati svojo glasbo. In to je vse.

20. ZAUPANJE

Tisti dan se ni dogajalo več veliko. Pogovarjal sem se z lanom, ki je šel še globlje: spraševal me je o otroštvu, starših,... Zares nisem imel občutka, da potrebujem terapijo, hkrati pa sem vedel, da so navodila Sam.I.Am-a dokončna. Če smo želeli uspeti, smo ga morali upoštevati, ne glede na to, kakšna so bila navodila. Če bom pač moral jesti zdravila, jih bom pač jedel. Mogoče sem pa res zmešan.

Na koncu večera me je prosil, da naj mu po resnici povem, ali jemljem kakšno stvar, za katero on ne ve. Pogledal sem ga.

»Veš, lan,« že zdavnaj sva se tikala, »Moje sanje so – biti slaven. Ti izgledam kot človek, ki bi svoje sanje zapravljal za nekaj namišljenih iluzij pod vplivom nedovoljenih substanc..?«

»Ne, seveda ne.«

»Potem pa mi, prosim, zaupaj. Zares je resnično vse, o čemer ti govorim.«

Zavzdihnil je in videl sem, da mi je verjel. Nisem mu želel povedati, da sem slišal njun pogovor, sem pa razumel, pod kakšnim pritiskom je. Saj smo bili vsi. Tudi meni se je mešalo – še nikoli nisem nastopil pred tako veliko količino ljudi, ki od mene pričakujejo, da bom popoln. Pogovarjala sva se tudi o tem in zdelo se mi je, da začenjam dobivati pravega prijatelja.

Rodney je bil veliko preveč zaposlen z Jessico, s katero sta zdaj bila zares ves čas skupaj. Zdelo se mi je nenaravno. Biti ves čas skupaj s svojo punco, se sliši sicer romantično, ko si zaljubljen. Ko pa imaš probleme, da bi se najraje naglas zadržal, pa si ves čas obkrožen s posadko, ki se je vozila z nami... Takrat pa stvari postanejo malo manj romantične. Včasih sem ju videl, kako sta potihem stiskala ustnice in nista vedela, kam naj se gresta v miru skregat. Tudi to sem omenil lanu in prešerno se je nasmejal.

»Tudi jaz sem to opazil, ja,« je rekel. »To so zelo močne preizkušnje za mlade ljudi. Dostikrat si ljudje želijo marsikaj, ne vedo pa, kakšni so stranski učinki njihovih želja. A zato nimaš punce?« me je previdno vprašal.

»Sebe poglej,« sem mu v smehu vrnil. Po tišini sodeč se mi je zdelo, da sem mogoče s svojim zbadanjem šel predaleč.

»Ashley je... Moja žena je umrla pred letom dni. Nekako še nisem bil pripravljen... Ampak mogoče pa imaš prav. Mogoče bi res moral znova iti na kakšen zmenek.« je mirno odgovoril, sam pa bi se najraje pogreznil v tla.

»Oprosti, nisem vedel...« sem hitro rekel. Zdelo se mi je čudno, da ima ves ljubi čas na svetu, da hodi z nami, medtem, ko bi pri svojih tridesetih letih lahko imel normalno službo in normalno družino. Niti sanjalo se mi ni, zakaj je tak deloholik. Nekako sem imel zares talent, da sem znal v pogovoru vedno najti trenutek, ko so me ljudje popolnoma narobe razumeli. Hkrati pa sem tudi sam znal blekniti popolne neumnosti

ob niti malo pravem času. Ko mi bo predpisoval zdravila, naj doda še kaj proti govorjenju bedarij.

»Je že v redu,« je zamahnil z roko. Videl sem, da ga tovrstna tema obremenjuje in zato je želel pogovor obrniti v veselejšo smer. »Še vedno mi nisi odgovoril na svoje vprašanje. In ker sem ti odgovoril na tvoje, imam prednost, da izvem še tvoj odgovor.«

»Ja, seveda.« sem mu rekel. »Očitno... Še nisem našel prave.«

»To so pa zelo dekliški izgovori,« me je dregnil. »Saj veš, po navadi to govorijo ženske: 'nisem še našla pravega'. Star si dovolj, da bi lahko o tem razmišljal. Nekaj drugega je, a ne?«

Kot vedno, je tudi tokrat imel prav. »No, saj sem bil že z dekleti,« sem se hitro popravil, »V gimnaziji sem tudi veliko hodil na zmenke in to. Ampak vedno me je nekaj motilo: zdelo se mi je, da sem jim všeč zaradi stvari, ki niso moje. Recimo: znam igrati kitaro. In sem jim bil privlačen. Kaj pa, če je ne bi znal? Kaj, če bi mi nekdo odrezal roke? Imel sem občutek, da jim ne bi bil več zanimiv.«

»Govori dalje.«

»In moj izgled. Vem, da v redu izgledam. Kaj pa, če temu ne bi bilo tako? Kaj pa, če bi si v prometni nesreči poškodoval obraz? Vedno se mi je zdelo, da se dekletom zatika, ko so govorile z mano, ker so v mojem obrazu videle nekakšno popolnost, nek ideal manekena, kar pa jaz nisem. Nisem jih hotel razočarati in sem se pravi čas umaknil. Seveda so potem bile čisto iz sebe, kako sem jim strl srce... Ampak v resnici sem jim naredil uslugo.«

»Ti si pa zapletena oseba, Jesse Roy,« je zamišljeno rekel. »In za nobeno nisi imel nikoli občutka, da bi mogoče lahko razumela, zares razumela, kdo si? Da bi te lahko imela rada ne glede na tvoj izgled ali sposobnosti?«

Utihnil sem. Nevarno sva se približala tematiki haluciniranja. Po dolgem pogovoru, ki sva ga imela, sem začel dobivati občutek, da mu lahko zaupam.

»Pravzaprav, sem ... Nekoč sanjal o dekletu.«

»Ja?« je z zanimanjem prisluhnil.

Povedal sem mu vse o njej, o kodrasti svetlolaski. Seveda je bil diskreten; obljubil mi je, da tega nikomur ne bo povedal, ker bi s tem kršil glavna pravila svoje službe.

»Misliš, da je resnična?« me je vprašal.

»Ti povej meni,« sem se posmehnil, »Ti si tukaj strokovnjak.«

»Sodeč po mojih izkušnjah ona predstavlja podobo popolnega dekleta, ki pa v resnici ne obstaja. To lahko ugotoviš iz različnih dokazov: vedno je enako oblečena, enake dolžine las... In skozi leta se tudi ne bi smela starati.«

»No, ne videvam je še tako dolgo...«

»Samo povem, kakšne so moje izkušnje,« mi je razložil.

»Misliš, da potrebujem zdravila..?« sem ga previdno vprašal.

»Ja... In ne.« je bil zamišljen. »Ja zato, ker boš na ta način mirnejši. Res gre za zelo lep privid, ampak je še vedno samo privid. Ne moreva dokazati, da je punca resnična. Mogoče te prav ona odvrta od tega, da bi živel pravo življenje, s pravo osebo. In to je edino, zaradi česar bi ti lahko rekel, da si pač ... Bolan. Ne ustraši se, zame ni to nič drugega kot prehlad ali gripa. Bolezen kot bolezen pač. Ko si človek enkrat to prizna, je veliko bolj pomirjen sam s sabo.« Zdelo se mi je smiselno.

»In zakaj ne?« sem bil radoveden.

»To pa zato, ker sicer ne kažeš nobenih drugih nevarnih simptomov. Nobena izmed tvojih podob v glavi te ne nagovarja k množičnim umorom ali kaj podobnega. Izgledaš čisto v redu, samo malo si pač zamišljen. Če ne bi nosil na sebi takšne odgovornosti in če ne bi bil javna osebnost, bi te najbrž poslal domov z navodilom, da se malo več sprehajaj po naravi ali kaj podobnega. Tako pa... Se moram držati pravil. Tudi kri boš kmalu moral dati testirati.«

»Ampak saj sem ti že rekel da...«

»Jaz ti verjamem.« mi je zatrdil. »Obstajajo pa ljudje, ki ti ne.« V bistvu sem vedel, koga misli.

Napisal je recept in mi ga dal.

»Tako ko pridemo v mesto, naj ti gre nekdo v lekarno po tole,« je rekel. »Zanalašč nisem napisal imena na recept.« Seveda: ne bi bilo ravno praktično, če bi se razvedelo, da je Jesse Roy na robu živčnega zloma in to na začetku turneje.

Pogledal sem list in zdelo se mi je, da berem kitajščino.

»Kaj pa je to?« sem ga iskreno vprašal. Res me je zanimalo, kaj bom vstavljaj v svoje telo.

»Blažja oblika antipsihotika, nič močnejšega.«

»Ok.« nisem vedel, kaj bi ga še vprašal. Pogledal sem na uro in ugotovil, da sva danes zares imela dolgo terapijo.

»No, ker je treba spat, in ker je jutri naporen dan, ti svetujem, da se malo spočiješ,« mi je v smehu rekel, »Ne smeš razočarati množic, ki komaj čakajo, da te vidijo igrati.«

»Ej, Ian?« sem ga še ustavil. »Hvala ti, veš. Saj vem, da je tole, da se pogovarjava, v bistvu del tvoje službe, pa vseeno... V svetu samote, kjer trenutno živim, je imeti nekoga za pogovor res dragoceno, pa čeprav si zato plačan. Hvala.«

»Mi verjameš, da bi to naredil, tudi če mi nihče ne bi plačal?« je še rekel na poti iz kabine za terapijo. »Pravzaprav, nekateri so celo proti temu, da se s teboj pogovarjam.« Ker sem slišal pogovor s Sam.I.Am-om, sem vedel, koga je mislil.

S pestjo me je rahlo fantovsko udaril v ramo in rekel: »No, pojdi zdaj, rock zvezda.«

Šel sem spat in zares mi je bilo lažje. Vsaj nekdo je še vedel zanjo. Za moje počutje. Ne vem, ali je vedno tako, da morajo psihiatri skrbeti za dobro počutje svojih strank, ampak temu je danes zelo dobro uspelo. In jutri... Bom končno igral. Samo jaz, kitara in moj band. Kar se pa mojih prečudovitih blodenj tiče... So bile lepe, dokler so trajale. Zdaj pa je čas da grejo. Kot jesenski nahod.

21. ZADNJI NASVET

Ko sem se prvo jutro zbudil v mirujočem avtobusu, je skupina tehnikov že pridno pripravljala sceno v Pensacola Civic Centru. Kako hitro smo prišli v Filadelfijo. Imeli so kar veliko dela. Dobili so celo dovoljenje, da nekatera vozila pripeljejo v dvorano, kjer so razložili ozvočenje. Potrebno je bilo tudi dopolniti oder v veliki hali za vse manevre, ki smo jih v preteklih mesecih tako pridno vadili. Producent nam je dovolil, da smo v miru pojedli zajtrk, nato pa so sledile priprave in tonske vaje.

Že dopoldne pa se je vrnil tudi eden izmed plesalcev ter mi prinesel vrečko z zdravilom. Seveda je takoj prišel k meni Sam.I.Am, v roki pa je držal kozarec vode. Na čisto vse je mislil. Vprašal me je, kako se počutim in rekel sem mu, da odlično. Nisem ga želel spravljati v dodatne skrbi. Ko je še zmeraj izgledal rahlo nejeverno, sem mu zatrdil, da se še posebno po včerajšnji terapiji (zanalašč sem se izognil besedi »pogovor«) počutim kot prerojen. To - in pa dokaz, da sem zares pogoltnil pomirjevalo - je delovalo in pustil me je pri miru.

Znova sem se uspel tudi malo bolj povezati s člani banda. Pomagalo je že samo dejstvo, da smo znova lahko prijeli vsak svoj inštrument in skupaj igrali. Vesel sem bil, ko sem videl, kako usklajeni smo lahko. Ko si namreč povezan s svojo skupino, je lahko potreben samo pogled in že steče pretok misli. Kot telepatija. Ta občutek sem vedno imel tako rad. Zdelo se mi je, kot da delujem na drugi frekvenci. Po testu, ki je neverjetno hitro minil – niti nisem opazil, kdaj so se nam pridružili tudi plesalci in lučkarji – smo šli na kosilo, medtem pa so oder preizkušale tudi naše predskupine.

Zdelo se mi je neverjetno, da smo imeli kar tri predskupine. Mislil sem, da bom tudi sam začel tako... Ampak moja podjetnost in nora vztrajnost je obrodila sadove: uspeli smo zares neverjetno hitro. To pa je bila tudi edina rešitev zame.

Popoldne po kosilu smo se skrili v garderobo in opravili postopek urejanja. Stilisti so nam prinesli naša izbrana oblačila, vsak je imel na urniku tudi firzerja, vizažista,... Kakšno uro pred koncertom – naša prva predskupina je že začela ogrevati publiko - pa sem že bil rahlo živčen. Poslušal sem njihovo igranje in si predstavljal, kako izgleda ogromna hala takrat, ko je polna.

Deset tisoč ljudi... V življenju še nisem nastopal pred tolikšno množico. Hja, mogoče na televiziji, ampak v studiu je bilo drugače: morali smo samo odpirati usta. Bilo je neumno, to je res, ni pa bilo nikakršne nevarnosti, da bi zadeva izpadla neprofesionalno. Tukaj pa... Stoli, kamor pogledaš. Ogromna hala... Priznam, imel sem tremo. Ko sem začel hoditi po garderobi, da bi se sprostil, sem takoj zaslišal Sam.I.Amovo trkanje na vrata.

Obstajajo živali, ki začutijo strah nasprotnika. Recimo kača ali medved. Reakcije so lahko različne: ali te takšna žival pusti pri miru ali pa te še hitreje napade. Pomembno pa je, da čustvo strahu vedno izzove reakcijo. Takšen čut je imel tudi naš producent. Tako je ob mojem najmanjšem gibu trznil. Tudi tokrat se ni zmotil in me je dobil ob najbolj nepravem času.

»Kaj motim?« je vprašal, ko si je kar sam postregel in si odprl vrata. Videl sem tudi, da je vzradoščen, ker niso zaklenjena.

»Nikakor ne, kar vstopi.«

»Veš, kot sem že rekel, življenje zvezd je lahko – kot si že sam opazil- kar stresno.«

To sem pa opazil, ja.

»In opozoril sem vas, da včasih ne bo lahko.«

Res je; samo da takrat ni šel ravno v detajle...

»In danes je vaš prvi nastop.«

Opazil sem, da je očitno tudi on živčen. Morda še bolj, kot jaz.

»Veš, nekaj sem se v svojih desetih letih profesionalnega dela z glasbeniki naučil...«
prijel je za škatlico z mojimi zdravili.

»... In sicer, da malo dodatne vzpodbude nikoli ne škoduje.«

»Ampak, saj sem že vzel današnji odmerek.«

»Vem, vem,« me je pomiril, »Ampak danes je tvoj prvi nastop in to pred desetisočglavo množico. Razmišljal sem in se pogovoril z lanom. Mogoče ne bi bilo napak za začetek prvega odmerka rahlo ... Oplemenititi.« Iz škatlice je vzel še eno tableto. Vedel sem, kaj me čaka. Če mi bo dal navodilo, jo bom pač pojedel. Očitno ni s tem nič narobe. Pa še lan, ki sem mu pričel precej zaupati, se je strinjal.

Na mizi je pripravil prtiček in nanj položil blede zeleno tableto, zraven pa kozarec vode: »No, torej..?«

»Naj jo vzamem?«

»Mogoče ti bo lažje...«

Odločil sem se, da naredim konec tem njegovim besednim igricam. Vzel sem tableto, jo dal v usta in jo poplaknil s kozarcem vode. Sam.I.Am je bil pomirjen.

»Odlično,« je rekel, kot da se mu je odvalil kamen od srca. »Zdaj pa se malo sprosti, saj veš, kako sta vadila z lanom,« začel je izumetničeno globoko dihati, kot da bi prisostvoval porodu ali kaj podobnega.

»Ja, ja, globok vdih in izdih v trebuh,« sem ga dopolnil, »saj vem.« Želel sem, da čimprej gre.

»No, prav, ti se kar pripravi,« je še rekel med izdihovanjem, nato pa odšel. Igrala je že druga predskupina, množica pa je bučala v ozadju.

Da bi svoje dolžnosti res kar najbolje opravil, sem zares sedel na stol in začel dihati. Predstavljal sem si, kako mi gre na odru odlično in kako dobro se ob meni počutijo

člani skupine. Kako skupaj igramo in razvzemamo ljudi pod odrom... Ian je temu rekel vizualizacija. Jaz pa bi temu rekel nor-trud-da-te-neha-bit-na-smrt-strah.

Moje dihanje je prekinil Rodney.

»Si pripravljen, Jesse? Lahko prideš še malo k nam.«

Zares sem jih kar pogrešal. Zadnjih nekaj minut preden smo stopili na oder, smo še zadnjič obnovili vrstni red in čutil sem, da nam bo šlo. Da znamo in da se še vedno odlično razumemo. Če bi šlo kaj narobe pa... Improvizacija. Kot na vajah. Zmogli bomo. Znamo.

Slišal sem napoved in svoje ime. Skupaj s člani banda smo sklenili roke in jih z glasnim vzklikom: »Gremo!« razpustili v zrak. Ko smo hodili proti odru, sem skušal biti čimbolj zbran. Kot takrat, ko hodiš po ozkem mostu, pod teboj pa je prepad – ko enostavno ne smeš pogledati dol. Zdaj sem tudi jaz videl samo oder in ničesar drugega. Raje nisem gledal, koliko je ljudi v dvorani, ker nisem želel tvegati, da se mi ob pogledu na množico zvrtili...

22. PRVI NASTOP NA TURNEJI

Prispeli smo do odra, jaz pa sem imel v glavi samo: *glej dol, glej dol, ne med ljudi, saj gre, super bo...* Ko sem prispel do mikrofona, pa sem se uspel sprostiti. Kot da bi nekakšno veliko breme padlo z mene. Množica je rjula, ko so videli, da smo prišli, pa čeprav sem bil v nekem popolnoma drugem svetu. Nisem jih slišal. Moja pozornost je v celoti bila namenjena koncertu, ki je pred nami. Še zadnjič sem preveril uglašenost kitare. Zaslišal sem nežen uvod pesmi Iz drugega sveta, ki ga je zaigrala Jessica, pridružil pa se ji je tudi Rodney.

Pred menoj se je srebrno zalesketal mikrofona. Spomnil sem se, komu sem napisal to pesem. Vedel sem, da je *ona* bolezen, ki jo moram zdraviti. Hkrati pa sem tisti trenutek lahko mislil le na njo. Sklenil sem, da bom tokrat izjemoma pel njej, pa čeprav ne obstaja. Čutil sem, kako sem se sprostil, ko sem znova pomislil na najina kratka, a jedrnata srečanja. Hecno, biti zaljubljen v privid... Reflektorska luč je posijala name in tako ali tako nisem več videl nikogar. Ko sem začel peti, sem pred seboj videl le belo svetlobo...

Niti se nisem dobro zavedel, že je bilo pesmi konec. Množica je ponorela, sam pa sem pogledal proti skupini. Rodney mi je pokazal palec – očitno sem lepo zapel. Sam nisem čutil nekih presežkov – vedel pa sem, da sem bil iskren. Moje misli je prekinil Tim z bobnarskim uvodom v »Zemljevid«. To je bila ena izmed naših zadnjih, manj prepoznavnih pesmi. Želeli smo dozirati pesmi tako, da je zanimanje za vse, kar sledi, lahko samo naraščalo.

Spomnim se, da mi je ta pesem že na samem začetku prirasla k srcu. Govori o fantu in dekletu, ki sta ločena – imata razmerje na daljavo in živita vsak na svojem koncu sveta. Vsako noč pa se dobita v sanjah in skupaj praznujeta vsako sekundo življenja. Glavno idejo sem dal jaz, rime pa sta izpilila Jessica in Rodney.

Ko sem slišal, kako je publika uživala med našim nastopom, sem uspel pogledati gor. Zares. In ko sem jih videl, sem občutil srečo. Ogromna količina energije se je vlila vame in bil sem izpolnjen, kot še nikoli. Vedel sem, čutil sem, da je vse suženjstvo, ki sem ga do sedaj prenašal preko Sam.I.Am-ovih navodil in skorajšnjih ukazov, dobilo smisel. Vse moje sanje se lahko skrivajo v primerjavi s tem občutkom. Igral sem, pel sem, ti ljudje so plesali na moj ritem in hranil sem jih s svojo glasbo. Sreča desetisočih ljudi se je pretakala po prostoru in vedel sem, da če obstajajo nebesa na Zemlji, je to gotovo *tu*. Znova sem pogledal nazaj, proti članom banda in čutil sem, da smo v enakem toku. Vsi so bili ... Absolutno srečni.

Po končani pesmi mi je Rodney pokimal. Tukaj smo se zmenili, da povem par besed. Pogumno sem prijel za mikrofona in naslonil drugo roko na njegovo stojalo.

»Dober večer, Filadelfija!« sem rekel in usul se je vreščeč aplavz. Pogledal sem proti članom skupine in bili so vzhičeni. Kakšen odziv!

»Moram vam reči, da smo prav veseli, da smo odprli svojo prvo turnejo pri vas... Mega ste!« sem zavpil in jih še bolj razvnel. Na oder je priletelo celo nekaj cvetov in en plišasti medvedek. Pobral sem ga. Ravno prav za naslednjo pesem.

»Pa hvala za tole,« sem se nasmehnil, množica pa je znova navdušeno odobraval vsak moj gib. »Mu bomo dali kar ime...« Pogledal sem ostale in vsi smo se smejali.

Jessica je rekla v svoj mikrofon: »Lahko bi bil Ned. Ali pa Nedy.«

Množica je zaploskala in tudi jaz sem se jim pridružil.

»No, prav, Nedy, mi boš pomagal zapeti naslednjo pesem?« sem ga vprašal.

»No, prav,« se je vživel Rodney in zvišal svoj glas za oktavo. Ko sem videl, da je prevzel vlogo sinhronizacije medvedka, sem ga stresel kot da se on pogovarja z mano. Čeprav je šlo za čisto improvizacijo, je izpadlo super in znova sem imel občutek, da si beremo misli.

Nedya sem odložil na stojalo z besedili, dva metra stran od mikrofona in ga nastavil tako, da je bil viden vsem. Začel sem igrati uvod za pesem »Kitara«. Tudi to smo naredili bolj na koncu snemanja. Govoril je o tem, kako lahko navadna kitara človeku uresniči sanje ali pa požge ves svet njegove realnosti. V zgodbi sicer nastopa fant z imenom Iggy – jaz pa sem v besedilo vstavil ime medvedka, torej Nedy. Vsakič, ko sem med petjem pokazal nanj, se je publika zasmejala. Vmes pa je med solom imel celo Rodney nekaj njegovih »medvedjih vložkov«. Množica je navdušeno dvigovala roke in bil sem začuden, da je velika večina celo znala besedilo. Naš cd je bil na prodajnih policah komaj mesec in pol – je mogoče, da gre vse to tako hitro?

Čez kakšne tri pesmi sem znova nagovoril publiko in jim predstavil člane skupine, ki so jih tako ali tako že poznali. To sem ugotovil že med igranjem – med glavami ljudi so namreč plavali plakati in transparenti z napisi naših imen, naših slik pa tudi vzpodbudnih ali smešnih stavkov: »Ljubimo te, Jesse«, »Jessica je glava banda!«, »Rodney, ti si zakon!« in pa »Tim, pretresi nas!«.

Po kakšni uri igranja, pa sem med izvajanjem pesmi »List papirja« dobil zanimiv občutek v levi roki. Kazalec, ki je držal del akorda na vratu kitare, mi je rahlo utrpnil. To se mi niti ne bi zdelo nič posebnega, če se mravljinca ne bi začeli pojavljati vedno pogosteje. Širili so se tudi na sredinec in prstanec. Kmalu nisem več čutil leve roke in moral sem prenehati z igranjem. Glasba je še vedno igrala. Moj vložek niti ne bi toliko manjkal, če ne se ne bi ravno bližal moj solo. Obupano sem pogledal proti Rodneyu, ki seveda ni razumel, zakaj sem nehal igrati. Začel sem stresati z levico in ugotovil je, da imam očitno probleme z roko ali pa z živcem v njej. Stopil je malo naprej in sam poskusil odigrati nekaj preprostega namesto sola.

»Danes soliram jaz!« si je na hitro izmislil in prevzel mikrofon, preden je začel igrati. Čeprav v zadnjem hipu, je njegova šala še vedno bila zelo duhovita in ljudstvo je bilo navdušeno. Sam pa nisem vedel, kaj je narobe. Moral bom k zdravniku, ali kaj. Za odrom se je Sam.I.Am že držal za glavo in me usmerjal proti mikrofonu, naj grem pet. Se jim bom vsaj s tem odkupil. Moral sem odpeti samo še zadnjo kitico in še enkrat ponoviti refren, ki se je navadno končal z mojim vzdihom. Ta del sem imel najraje. Približal sem se mikrofonu.

»Be... li... I-list...« tudi v ustnicah in v jeziku sem občutil mravljice. O, ne. Očitno tudi peti in govoriti ne morem?! Zagrabila me je panika. Rodney pa me je nemudoma rešil

in sam zapel tekst. Umaknil sem se. Počasi sem se obrnil stran, medtem, ko je Rodney skušal odpeti komad kar se da korektno. Snel sem kitaro, ki je tako ali tako nisem mogel igrati.

Ko je množica zaploskala, je Sam.I.Am že dajal znak Rodneyu, naj se v našem imenu začne poslavljati.

»Kot vidite, je tudi naš frontman že rahlo utrujen, a ne, Jesse,« me je pogledal Rodney in nebogljen sem se nasmehnil. Odgovoriti tako ali tako nisem mogel.

»Mogoče pa se je že začel spreminjati v list,« je še nadaljeval. Množica, ki je tako ali tako poznala tudi videospot, se je na glas nasmejala.

»Hvala vam za lep večer, imeli smo se super,« je hitro povzel, »Lepo vas pozdravljamo: Rodney na bas kitari, Jessica na klaviaturah, Tim za bobni in pa... Seveda naš frontman: Jesse Roy!«

Med bučnim aplavzom, ki je agresivno zahteval »še«, smo se približno desetkrat prišli priklonit. Nismo imeli plana B: kaj se zgodi, če jaz sredi koncerta naenkrat postanem mutast invalid. Jessica se je nemudoma domislila in predlagala, da Rodney ob njeni spremljavi odpoje pesem »Ona«, navsezadnje jo je on napisal. Pokimal sem.

Vrnila sta se na oder in začela s pesmijo. Ko sem ju za odrom opazoval, sem pomislil, da mora biti navsezadnje vseeno lepo takole sodelovati s človekom, ki ga imaš rad. Občutil sem osamljenost. Hkrati pa se je mravljinčenje do sedaj uspelo razširiti tudi na preostale dele telesa... Sam se tega sicer ne spomnim, ampak... Baje, da sem bil popolnoma mehek, ko sem zgrmel po tleh.

23. ŠIBKI ČLEN

Zbudili so me glasovi. Znova nekakšno pregovarjanje v šepetanju. Glasov še nisem prepoznal, zdelo pa se mi je, da je eden izmed njih producentov. Presenetilo me je edino to, ker je tokrat bil njegov glas veliko bolj ... krotek. Človeka, ki se je nanj jezil, pa nisem poznal. Hkrati nisem želel še odpreti oči, ker sem imel občutek, da bom na ta način morda izvedel kaj več... Plašni Sam.I.Am-ov glas je počasi nadaljeval.

»Oprosti, res nisem vedel...«

»Nisi vedel... Česa natanko? Da zdravila predpisuje lahko samo strokovnjak? Da se antipsihotikov ne jemlje tako kot bonbončke – za spremembo okusa v ustih? Da je usoda skupine odvisna od tega, kaj jim rečeš, naj naredijo? Si se kdaj vprašal, kaj si zares želiš? Zares? Saj jih niti ne poznaš!«

»No, želel sem, da uspejo...« je previdno nadaljeval producent. Zares me je zanimalo, s kom se pregovarja... Očitno ima celo nekakšnega nadrejenega ali kaj. Tega nisem vedel.

»In svoje želje si želel izpolnjevati na silo. Poznam ta posel. Vem, kako se začne in kako se konča. Si mislil, da sem se imel lepo, medtem, ko je Ashley gohtala vse tiste tablete? Seveda ne, ampak nisem imel izbire. Tako močno si je želela uspeti, da sem ji to dopustil. Sedaj pa imam tega dovolj. Čisto vseeno mi je, če fantje nikoli več ne igrajo. Vseeno mi je, kaj bo s turnejo. Vem, da imam enomesečni odpovedni rok, saj nisem neumen. Ampak fante imam preveč rad. Odhajam. Pa me toži, če me hočeš. Sam mu ne bom predpisal ničesar več. Pravzaprav se umikam iz psihiatrije, ki jo vsi čisto preveč izkoriščate. Človeška psiha ni motor, ki ga pač daš na servis, napolniš s tabletami in je naenkrat vse v redu. Sam mu predpisuj recepte, če misliš, da je tako preprosto. Jaz pa mislim, da fantje in dekle potrebujejo več svobode. Življenje ni samo ugajanje množicam.«

V razburjenem govoru sem prepoznal njegov glas. Slišal sem oddaljujoče korake.

»Ilan, počakaj,« je preplašeno zavpil Sam.I.Am. Bil je popolnoma nerazpoznaven, še nikoli ni zvenel tako... Nebogljeno.

»Pa prijetno turnejo vam želim, gospod doktor,« mu je ironično zabrusil ilan. »Ko si že ravno mnenja, da veš, kakšen odmerek zdravil je zanj pravi, pa ga odslej zdravi kar sam.«

Slišal sem, kako so se vrata odprla in zaprla za njim. Škoda. Pogrešal ga bom. Vsaj vedel sem – čutil sem, da je bil na moji strani. Ker sem imel dovolj namišljenega »spanja« sem rahlo zakašljaj. Sam.I.Am me je prijel za roko in čutil sem, da vsaj malo tudi zaradi tega, ker mu je bilo iskreno žal. Poleg tega, da sem zanj tisti trenutek predstavljal milijonsko naložbo.

»Si v redu?« me je zaskrbljeno vprašal.

»Kje sem?« sem odgovoril za vprašanjem. Ko sem odprl oči, sem ugotovil, da sem v precej svetlem prostoru.

»V Filadelfijski bolnišnici. Ne skrbi, vse je strogo zastraženo, avtobus pa je že odpeljal. Nihče te ne bo našel.« Občutek sem imel, da je s tem bolj tolažil sebe, kot mene.

»Kje pa so ostali..?«

»Me veseli, da si vprašal,« je ponosno nadaljeval, kot da gre za presenečenje, »Ostali pa so v hotelu. Avtobus se je sicer odpeljal proti L.A.ju, njih pa ni gor. Super načrt, a ne? Potovali boste z avionom, uredil sem luksuzni prevoz, hkrati pa se boste lahko v miru družili...«

To je bilo torej tisto presenečenje.

»Kje pa je Ian?« sem se naredil neumnega.

»Ian? Ha, ha, zakaj te pa to ravno sedaj tako zanima..?« se je izgovarjal.

Ker sem hotel vedeti, če mi bo odgovoril po resnici. »Kar tako.«

»Jah, Ian... Imel je... Obveznosti. Bojim se, da ga ne bo več nazaj.« je tiho priznal. No, vsaj večji del odgovora je bil resničen.

»Torej, še ena vesela novica: nobenih psihiatrov več! Ni to super?« me je znova navduševal. Imel sem občutek, kot da so mi h klasični zdravstveni oskrbi dodelili tudi klovna z baloni, da me zabava in me uči, kako je življenje lepo. Samo čakal sem, kdaj bo izvilkeel žonglerske žogice ali kaj podobnega.

»Aja? Kaj pa zdravila?«

»Hm, hm, tukaj pa...« neboljeno me je pogledal. Spominjal je na izgubljenega mačka ob cesti. Očitno se mi je hotel opravičiti.

»Tukaj sem ti pa dolžen opravičilo.« zvenelo je skoraj nemogoče. Sam.I.Am, ki smo ga v zadnjih mesecih morali poslušati vsi, ne glede na to, kakšna so bila navodila, je dejansko bil pripravljen spustiti svoj ego do te mere. Čutil sem, da mu je zares težko. Ampak sedaj je izgubil že en člen verige in ni si smel privoščiti, da bi izgubil še ostale.

»V bistvu... Se pred tem, ko sem ti pred nastopom svetoval, da vzemi še eno tabletko, nisem posvetoval z Ianom... Želel sem biti samo prepričan, da boš zmogel. Ne poznam te, kako odreagiraš na tremo. In želel sem ti pomagati.« V bistvu je želel pomagati samemu sebi. Opogumil sem se.

»Želel si se zaščititi, da bi skupina, ki jo predstavljaš, res dobro igrala...«

Že mi je začel pritrjevati: »Ja, tako, tako,« nato pa je ozavestil, kar sem mu rekel: »Ne, ne, mislim - ne. Želel sem samo pomagati.«

»In zakaj sem se onesvestil?«

»Ker... imajo ta zdravila – posebno na začetku in ob prevelikih odmerkih - lahko takšne stranske učinke... Zares, nisem vedel.«

Gledal sem naprej in nisem vedel, kaj naj mu odgovorim. 'Je že v redu?'

»Sem pa nekaj ugotovil,« je hitro rekel, preden sem se uspel odločiti, kakšen bo moj odgovor.

»Ugotovil sem, da si zelo dober, kar se tiče obvladovanja treme in podobno. Publika ti je jedla iz roke, vse je potekalo zelo sproščeno in spontano, vse dokler... Dodatna tabletko ni začela učinkovati... Oprosti.«

Zdaj pa mi je njegova prijaznost že presedala. Nekaj bom moral reči.

»Se to ne bo več ponovilo?« sem spravljivo rekel.

»Ne, ne, nikakor. Zdravila boš lahko jemal, kot ti jih je lan predpisal: eno tabletko na dan, vsak dan ob isti uri.« Zvenelo je, kot da je ravnokar odredil nekaj zelo velikodušnega.

»In imel boš veliko več časa... In svobode.« zdelo se mi je, da je zadnjo besedo rekel zato, da bi spral s sebe krivdo, ki mu jo je zasadil lan, preden je odšel.

»Tudi več prostega izhoda boš imel – mogoče pa spoznaš kakšno prijateljico, kdo ve.« Čutil sem, da je to predlagal bolj iz želje po večji publiciteti, kot pa zato, da bi mi pomagal iz čustvenih stisk. Ne glede na to, kako se je trudil, je še vedno ostajal manager in producent. Navadil se je že na to, da človek kot posameznik ne obstaja – obstajajo samo njegove kvalitete, s katerimi lahko trguješ.

»Ja, ja, prav.« sem rekel naveličano. »Koliko časa bom pa tukaj?«

»Ovisno od tega, kako se počutiš,« mi je vablljivo rekel. »Lahko greš že čez nekaj minut.«

Vstal sem v postelji in pomigal z levico. Hvala bogu je mravljinčenje izginilo. Tudi ostali deli telesa so se dobro odzvali... Čutil sem se... V celoti znova priklopljenega na svoje telo.

»Sem kar v redu, se mi zdi,« sem odvrnil. Zdelo se mi je, da si želi takšen odgovor, hkrati pa sem tudi sam želel ven od tod. »Čez pol ure bom pripravljen.«

Sicer nisem bil navajen, da sam odrejam svoj odhod iz bolnišnice; po navadi to počnejo zdravniki. Ampak če si zvezda, lahko očitno delaš tudi to. Razveselil sem se, ko sem se znova spomnil, da me čaka letalski prevoz v L.A. V prestižnem razredu. Nekako sem vedno, ko smo leteli z letalom – tudi na kakšne intervjuje – imel občutek, da sem tam bolj varen. Da imam na tak način večji mir. Pa še rad sem imel razgled.

Počasi sem vstal iz postelje in naredil par korakov do okna. Zunaj sem videl nekaj zelenja in bolniškega osebja s pacienti. Bil sem vesel, da nimam ničesar resnega. Vsaj upal sem, da je temu tako...

24. ZANIMIV POLET

Prijetno je bilo znova videti člane skupine. Imel sem občutek, da smo znova lahko bili... bolj sproščeni, kot sicer. Sam.I.Am je zares držal obljubo: prav vsa ekipa je potovala v avtobusu, pustil nam je samo še enega bodyguarda. Za boljši občutek.

V našem predelu letala je bilo nadvse mirno. Če se ne bi vsake toliko malo zatreslo in če ne bi skozi okno videl razgleda, bi mislil, da sem nekje v hotelu s petimi zvezdicami in ne na letu za L.A. Po dveh urah – ko sem že vsem uspel razložiti, kako sem in kaj se mi je prejšnji dan pravzaprav zgodilo – smo prižgali televizijo. Bili smo presenečeni, ko smo zagledali sebe.

»Nova mlada skupina glasbenika Jesse-a Roya je s prvim koncertom v živo že osvojila mlada srca v Filadelfiji,« je rekla napovedovalka novic. Pokazali so posnetek mene, kako sem k obrazu prislonil medvedka in rekel: »Pa hvala za tole!« množica pa je vzvalovila. Počutil sem se, kot da gledam koncert nekega rock zvezdnika in ne sebe. Ni se mi zdelo verjetno, da bi to lahko bil jaz. Je pa bilo zelo lepo za videti.

»Kakšen šarmer,« je odkrito rekel Tim. Čutil sem, da mi malo zavida. Sicer pa je tudi on dobil ogromno pisem oboževalk.

Napovedovalka je nadaljevala. »Kakorkoli že, res pa je, da so si izbrali zanimiv zaključek koncerta. Jesse Roy je nenadoma utihnil, besedo pa je prevzel baskitarist Rodney in še danes nihče ne ve, ali je bilo to del scenarija ali ne.«

»He, he, čista improvizacija, draga moja,« ji je samozavestno odgovoril Rodney.

»Novinarji pa so ujeli zanimiv posnetek pevca skupine, kako se je onesvestil za odrom.« videl sem posnetek, ki je bil sneman bolj od daleč, prikazoval pa je mojo senco, kako se je zložila po tleh. »Ali mladi pevec jemlje morda kakšne prepovedane substance? Ostanite z nami.«

Naenkrat smo prenehali s smehom. Vsi so vedeli, kaj se je zgodilo, nismo pa bili pripravljeni na tak odziv.

»Sam.I.Am bo zagotovo vedel, kaj naj storimo,« je prepričano rekla Jessica. »To ne more biti nič resnega. Lahko pa počakamo, da bo konec reklam.«

Prvič v življenju sem se odločil, da ob reklamah ne bom preklopil na drug program. Spremljal bom vsako posebej, saj so takoj zatem lahko prisotne dodatne novice o tem, kaj novinarji vedo in česa ne. Tudi Rodney se je rahlo razburil.

»Presneto, pa sem že mislil, da nam je uspelo,« je bental.

»Saj si bil super, dragi,« ga je mirila Jessica, »Ampak saj veš, kako je s tem. Moral bi biti James Bond, da bi prikrikl vse sledi in jih speljal k sebi...«

Medtem pa se je na tv zaslonu vrtel zanimiv oglas.

»Hej, družba,« je rekel Tim, »Poglejte tole!«

Niti nisem dobro vedel, kaj točno reklamira oglas, ki se je vrtel. Ljudje so bili srečni, kot vedno, kadar gledamo reklame, hkrati pa je ves čas slika kazala produkt, ki so ga reklamirali. Izgledal je kot majhna štirikotna spominska kartica za mobitel.

»In vse je stoprocentno higiensko,« je nadaljevala voditeljica v reklami. »Pa si pogledajmo mnenja uporabnikov.«

»Ko so končali s postopkom, sem si rekla: oh, to je bilo pa tako hitro!« je bila navdušena gospa srednjih let. »Po moževi smrti sem namreč veliko trpela zaradi depresije, saj veste, kako je to. Danes pa lahko z veseljem povem, da sem po zaslugi spominske kartice Happy&Contact srečnejša, kot kdajkoli prej. Še na poročni dan nisem bila tako umirjena. In kar je najlepše: povezana je z mojim živčnim sistemom. Kadarkoli želim, lahko pokličem kogarkoli, ki takšno kartico že ima. Rečem lahko le: čudežno!« Sedela je na fotelju in se prešerno smejala. Meni pa se je stvar še vedno zdela rahlo abstraktna. Spominska kartica v glavi. Lahko jo uporabljaš kot telefon ali pa zgolj kot antidepresiv. Zabavno.

Sledili so še trije zadovoljni komentarji, mi pa smo se že pogovarjali o tem, kar sledi.

Po nekaj minutah je znova sledila reportaža o našem koncertu, pokazali pa niso ničesar več kot to, kar smo videli prej. Očitno so si s ponavljanjem informacij zagotovili večjo gledanost ali kaj. Kmalu smo ugasnili TV, sam pa sem se naslonil nazaj in razmišljal o nastopih, ki so še pred mano. Moje srce je preplaval mir ob občutku, da bom končno imel malo več svobode. In znova bomo lahko igrali. Niti nisem vedel, da tako rad nastopam. Pravzaprav sem komaj čakal na naslednji nastop.

25. PRETRESLJIVI DEL TURNEJE

Sam.I.Am je s svojimi šestnajstimi termini koncertov v enem mesecu zares poskrbel, da smo bili polno zaposleni. Večinoma s potovanji in s čakanjem, da bomo prišli na vrsto. Res pa je, da smo bili od trenutka, ko smo stopili na oder, do trenutka, ko smo odigrali zadnjo noto, popolnoma ... Izpolnjeni. Zares sem užival.

Res pa je, da sem kmalu dobil nekakšen notranji občutek, da sem *nekdo*. Po eni strani sem užival v njem, po drugi strani pa sem se počutil zelo stisnjenega in ukleščene. Vsakič, ko so mi pod odrom prirejali ovacije, sem vedno bolj čutil, da jih prirejajo meni... Včasih sem se zasmel na drugačen način, kot preden sem postal slaven. In občutek ni bil prijeten, hkrati pa se me je držal in me ni želel spustiti. *Jaz sem nekdo, uspelo mi je,...* Ti ljudje občudujejo *mene*...

Tudi Jessica, Rodney in Tim so se začeli spreminjati. Jessica je spremenila stil oblačenja in kjerkoli smo bili, si je morala nekaj kupiti. Rodney je rad spoznaval slavne ljudi – naučil se je tudi skrivnostnega obnašanja, da ni izgledal več tako odzemljen. Tim pa je bil edini, ki je ohranjal svojo podobo britanskega skromneža; nekako so ga zanimali samo in edino bobni. Še za dekleta se ni dosti menil.

Jaz pa sem med turnejo tudi izpolnil svoj dolg, ki sem ga imel do očeta. Medtem, ko je ekipa pripravljala sceno za nastop – ena izmed mojih želja je namreč bila tudi, da je med turnejo nastopamo še v mojem domačem Quebecu - sem se oglasil pri svojih. Znova brez 'osebnega letala', ki sem ga tako vneto obljubljal očetu – tokrat zato, ker nisem smel biti preveč vpadljiv. Pravzaprav sem se pripeljal v zelo nevpadljivem, starem, rdečem Renaultu, ki pa je imel zatemnjena stekla.

Ko sem pozvonil, je prišla odpret mama. Bila je popolnoma presenečena.

»Živjo, mama,« sem ji z nasmehom rekel. »Presenečenje!«

»Ooh, Jesse moj,« je izdahnila, nato pa so jo premagala čustva. Bila je zares presenečena, vendar nisem imel občutka, da joka zaradi tega.

Po hitrem pogovoru, kako sem potoval in po povabilu na koncert (seveda z VIP vstopnicami in obiskom zaodrja), sem jo vprašal, kje je papa. Njen obraz se je znova zresnil in rahlo skremžil.

»Ah, tvoj papa je pa... V bolnišnici. Nisi dobil mojega pisma, kaj? Ko te nisem dobila na telefon, sem ti napisala pismo, v katerem sem ti vse razložila. Nekajkrat sem ga dobila nazaj, češ, da naslov ni pravi. Potem pa sem v neki reviji našla tvoj naslov. Svoje pismo sem poslala tja in k sreči se ni vrnilo. Bila sem prepričana, da si ga prebral... Dokler nisem dobila nazaj tvoje in vaše slike s podpisi...«

Saj res. Bil sem čisto razorožen. Še bolj pa me je bolelo to, da mi mama v vsej svoji ljubezni tega niti ni tako zamerila. Bila je samo žalostna. Jaz pa sem samo želel uspeli. Zares uspeli, preden se znova pojavim doma. Morda je zato do sedaj še nisem poklical. Želel sem jim dokazati, da sem sposoben uspeli. Počakati, da bo moj obraz preplaval ves svet in se domov vrniti kot zmagovalec. Bil sem sebičen.

»Kako pa je z njim? Kaj ima?«

Mama je tiho zavzdihnila. »Raka. Možgani.«

Obsedela sva v tišini.

»Obstaja nekakšna spominska kartica, veš. To je najnovejša stvar. Lahko bi ga pozdravili, ampak je on proti. Prepričan je, da vanj že ne bodo ničesar vstavljali; 'saj nisem robot', pravi. Zdravniki mu napovedujejo še kakšen mesec življenja...«

Bil sem popolnoma strt. Tisti trenutek se mi je zdelo, da ... Moram na vsak način govoriti z njim. Poklical sem producenta in uredil mi je varen obisk do bolnišnice. Tudi jaz sem moral poskrbeti za zasebnost in varnost moje družine. Z mamo sva kmalu sedla v starega Renaulta in se odpravila proti bolnišnici...

26. PONOVNI POGOVOR

Na sebi sem imel klobuk in sončna očala. Pa še kaj bi navlekel nase, če bi se dalo. Nisem želel, da me kdorkoli vidi takšnega. Pretresen in razburjen sem z mamó – ki sem jo ravno tako zamaskiral v ruto, dodal pa sem tudi očala – hitel po hodnikih, dokler me ni pripeljala do pravih vrat. Odprla sva jih in ležal je na srednji postelji, od treh. K sreči so vse bile prazne.

»Veš, ni veliko pri zavesti,« me je opozorila mama, »Čisto mogoče je, da ne boš mogel govoriti z njim. In tudi on ne govori več. Se pa še nasmehne, kdaj pa kdaj. Če mu živčevje to omogoča. Zdravniki se trudijo po najboljših močeh...« znova so jo premagale solze. »Vesela sem, da si končno tukaj, Jesse-pikec.«

Tudi tokrat me pomanjševalnice niso motile. Prav nasprotno. Počutil sem se tako majhnega in nepomembnega, da mi je zven besede »pikec« dajal občutek varnosti... In me branil pred krivdo, ki mi je govorila, da je oče zbolel zaradi mene. Kakšna neumnost. Zbolel je pač. Kaj me briga, zakaj. Zaradi mojih izrečenih bedarij še nihče ni umrl. In tudi ne bo.

Vstopil sem v sobo, mama pa me je vprašala, če želim biti trenutek sam z njim. Z veseljem sem pritrnil, zares sem se želel pogovoriti z njim. Nekako me bo zagotovo slišal. Zagotovo.

Stisnil sem kuverto, ki sem jo prinesel s seboj. Ta prizor sem si sicer vedno čisto drugače predstavljal...

Moj oče, ki še vedno popravlja avto, ki mu toliko pomeni. Sedi v delavnici in ko vstopim v garažo, vstane in me objame.

»Poslušal sem tvoj izdelek, sin moj. Zares, ni slabo,« mi reče. Skozi brke se naglas zasmeji.

»Saj zdaj te imam pa že vrh glave, ko te moram vsak dan gledati po televiziji,« nasmehano pove. Vem, čutim, da je z vsakim vlaknom svojega telesa ponosen name. In da me razume, da me podpira.

»Prinesel sem ti dvajset tisočakov, papa, pa še malo obresti za zraven,« mu z nasmehom rečem in mu podam kuverto. »Hvala, ker si verjel vame. Hvala ti za podporo.«

»Vedno sem verjel, da ti bo uspelo, Jesse moj,« je nasmejan. Objame me, jaz pa znova zavoham avtomobilsko olje, ki se meša z vonjem prahu ribanega lesa, iz katerega je izdeloval spominke. Zares ga imam rad.

»Rad te imam, papa,« mu odkrito rečem. »Oprosti mi za tisto izjavo takrat. Nisem tako mislil.«

»Vem, da nisi. Tudi jaz te imam neskončno rad. Oprostim ti.«

Pomežiknil sem v svetel prostor in se znova zbudil iz sanjarjenja. Oče je ležal na postelji, bil pa je veliko bolj bled, kot sem ga poznal. Tudi brki, ki so ga krasili, odkar pomnim, so izginili. Skoraj ga nisem prepoznal...

Vrata za menoj so bila zaprta. Bil sem sam, v sobi s svojim spečim očetom. Odkašljaj sem se.

»Papa?« sem začel s svojim scenarijem. Približal sem se mu in zares spokojno je spal. Naprave poleg njega so kazale njegov utrip srca in ostale telesne funkcije.

»Prinesel sem ti... dvajset... tisoč... z ... obrestmi...« sem rekel skozi solze. Bilo mi je vseeno za prekleti denar. Ko bi se vsaj zbudil.

»In žal mi je... za vse, veš. Rad te imam, od nekdaj sem te imel. Očitno ... Sem imel samo predolg jezik... Včasih... Mislim, veš. Nikakor nisi samo moje orodje... Ti si moj prijatelj, moj zaupnik, z mano si se igral nogomet, ko sem bil majhen. In hokej. Ti si zame najboljši papa na svetu.« sem mu rekel in mu izročil kuverto.

Odprl je oči. Naprava pri postelji je začela oddajati hitrejša piskanja.

»Papa?«

»Jes... Jess...« se je trudil z izgovorjavo. Ne samo spregovoril, celo prepoznal me je.

»Papa, si me slišal, kar sem rekel?« sem gorečno vprašal.

Pokimal je z očmi.

»Poglej, papa, kuverta z denarjem, zate!« sem hitro povzel.

»In glasba, si poslušal mojo glasbo..?«

Pokimal je.

»In rad te imam. Zame si najboljši!« sem se na široko zasmel skozi solze ter ga objel. Tudi njegove roke so se stegnile v objem.

»Verjamem... v...« je začel jecljati. »va-te.« je počasi rekel.

Gledal sem ga in zares sem občutil srečo. Zares sem čutil, da ve, da ga imam zares rad.

Skozi vrata je stopila mama in bila je popolnoma prevzeta.

»Jesse, papa govori!« je bila vzhičena.

»Me slišiš, dragi? Oh, kako sem te pogrešala!« tudi ona ga je objela. Vstopil je zdravnik.

»No, kaj se pa tukaj dogaja?«

»Govori, govori,« je razburjeno rekla mama.

»In vi ga s svojo evforijo samo motite,« je rekel. »Bolje bo, da sedaj greste.«

Pogledala sva ga in zdelo se nama je prav, da ga pustiva, naj si odpočije.

Pomislil sem na to, da me že čez štirinajst dni čaka konec turneje.

»Kmalu pridem spet, papa, tokrat za dlje časa,« sem mu rekel.

Znova je pokimal.

»Pazi nase, Eugene,« je dahnila mama, »Ljubim te, srce moje.«

»Tudi... jaz.« je izjecljal. Poljubila ga je.

Z roko, ki jo je očitno lažje premikal, je prijel kuverto in jo izročil mami. Nasmehnil se je.

Počasi sva se približala izhodu in mu še zadnjič pomahala. *Se kmalu spet vidiva, papa*, sem pomislil. Ko sva z mamo spet bila na hodniku, sva se pogovarjala o tem, kar mi je rekel. Mama mi je rekla, da ima oče moj cd v garaži in da ga je vedno poslušal, ko je popravljaj ali čistil avtomobil.

Odločil sem se, da bom tisti dan imel svoj najboljši koncert doslej. Če ga posnamejo, ga lahko podarim očetu. Čutil sem ogromno breme, ki mi je padlo iz srca. Znova sem vedel, kdo sem. In znova sem lahko dihal.

27. TURNEJA

Tisti nastop v Quebecu je naš producent razglasil za uradno najboljšega. Plesalci so bili že zdavnaj uigrani v naše pesmi in se tudi navadili fint, ki smo jih radi izvajali v živo. Ostali efekti so bili vstavljeni brezhibno, mi pa... Smo igrali, kot še nikoli. Užival sem vsako sekundo na odru. Tudi Rodney, Jessica in Tim so se nekako bolje uspeli povezati z mano in spet smo delovali kot enotno telo, kot eno.

Sam.I.Am pa, ki je sprva ugovarjal, ko sem mu predlagal, da bi uradno posneli koncert, je moral priznati, da boljše izvedbe v živo še ni videl.

»Tole bomo izdali kot dvd, s posebnimi dodatki iz zaodrja! To bo velik projekt!« je bil navdušen.

Hkrati pa sem bil vesel tudi jaz, saj sem vedel, da bom z novim darilom očeta zagotovo osrečil. Ne bo se me kar tako znebil, ne more kar tako oditi. Mama je ves koncert navdušeno ploskala, včasih pa sem jo videl, kako si je na skrivaj otrla solzo. Na koncu koncerta sem tudi rekel, da sem tu doma in množica je izbruhnila v navdušeno odobravanje. Zahvalil sem se tudi moji družini in moji mami za vso podporo – med tem pa je reflektor pokazal nanjo in strašno ji je bilo nerodno. Po koncertu sem jo peljal za oder in ji stvari malo podrobneje razkazal.

»Kaj praviš, mama?« sem ji po francosko rekel in z rokami zakrilil okoli sebe, kot da sem ji ravnokar razkazal svoje kraljestvo. Saj, na nek način sem ji ga res.

»Prelepo,« je rekla. »Ampak pazi nase, Jesse moj. Brala sem... Da...« tukaj je utihnila. Nisem vedel, kaj misli s tem, ampak slutil pa sem, da morda malo bolj prebira rumeni tisk, odkar sem jaz notri.

»Kaj si brala?« sem jo vprašal z nasmehom. Vedel sem, da je zagotovo prebrala kakšno bedarijo o meni.

»Da jemlješ prepovedane substance.« Čutil sem, da ji je to zelo težko šlo z jezika.

»Ničesar ne jemljem, mama. Poglej me,« sem obrnil njen obraz proti svojemu, »A ti izgledam kot džanki? Ne, ker sem zdrav. Nobenih igel, sončnih očal, da bi prikrlil zenice ali pa praškov nimam. Tabloidi pa so ustvarjeni za to, da namigujejo na takšne stvari. Zato, da imajo od česa živeti. Nič ne skrbi. Če bi bilo kaj narobe, bi tako ali tako bila ti prva, ki bi kaj izvedela. Sam.I.Am ima tvojo številko, opozoril sem ga na to.« To je bilo res.

»Ampak po televiziji so pokazali tudi, kako si se zgrudil po tleh...« je dejala zaskrbljeno in videl sem, da ji je zelo težko, ko mora spremljati takšne stvari. In potem me niti ne dobi na telefon. Bilo mi je žal, da ji nisem že prej dal številke.

»Ti nič več ne glej televizije, mama,« sem se nasmejal, »Tokrat sem bil samo malo utrujen, oni pa so to znova napihnili. Saj se tudi ti kdaj ob koncu dneva počutiš, da bi kar zgmela v naslanjač in gledala v zrak. No, tudi pri meni je bilo tako. Če pa boš že želela gledati televizijo, pa ti bom dal dvd, ki ti bo vedno popestril dan, samo še oblikovati ga morajo. Do konca turneje.«

»No, prav,« je pomirjeno rekla.

»Zdaj ti bom pa dal še svojo številko, da me boš vedno lahko dobila. Pa zares oprosti, ker ti je nisem dal že prej.«

Dal sem ji telefonsko številko in znova občutil, da sem naredil prav. Nekako se mi je življenje začelo sestavljati natanko tako, kot sem si od nekdanj želel – razen očetove bolezni seveda. Bil sem miren in srečen. Poskrbel sem tudi, da je dobila varen in nevpadljiv prevoz do doma – rdeč renault.

*

Komaj sem čakal, da bo konec turneje. Ne vem, kdaj sem si tako želel, da bi se znova vrnil v Quebec. Počasi sem tudi nehal jemati zdravila proti shizofreniji in tudi Sam.I.Am je to odobril. Seveda šele, ko je videl, da nastopam še bolje, kot prej. In da sem celo mirnejši. Prividi pa so – hvala bogu – zaenkrat izginili. Čeprav moram priznati, da sem jo malo pogrešal.

Tudi ostali kraji so bili polno razprodani. Novice o naših brezhibnih nastopih so se širile, hkrati pa se je večala tudi naša prepoznavnost. Po prepoznavnosti smo postali celo večji od nekaterih skupin, ki sem jih v preteklosti poslušal in občudoval.

Po zadnjem nastopu, ki je znova potekal odlično, nas je Sam.I.Am ustavil v zaodrju. Navdušena publika, ki se je gnetla v Lakefront Areni, je še kar zahtevala še.

»Dragi Jesse in ekipa,« je svečano rekel. »Sporočam vam, da ste odlično opravili svoje delo. In odločil sem se, da vaša plačila v pogodbi malo spremenimo. Zaokrožil bi... po tri procente več dobička, na vsakega izmed vas!« Ta ponudba je bila zares velikodušna. Trije procenti so v več milijonskih poslih vredni zares veliko. Presenečeno smo se nasmejali.

»Em, gospod,« nas je prekinil eden izmed tehnikov. »Gledalci nočejo domov, vsaj še eno pesem naj zaigrajo...«

»Bodo že počakali,« mu je odvrnil.

»Pomembno pa je še tole: vabim vas na prireditev, na kateri boste zares blesteli. Draga skupina Jesse Roy, nominirani ste za Grammya!«

Navdušeno smo vzkliknili.

»Kdaj gremo?« je bil navdušen Tim.

»Sledijo pomembne priprave, ki se začnejo že jutri,« je napovedal producent. Slišal sem, da je množica zares zahtevala še. Jaz pa sem bil zmeden.

»Ali to pomeni, da ne bo časa niti za kratek obisk mojih?« sem se hitro zavzel. »Moj oče je bolan...«

»Pa saj si bil pred dvema tednoma tam,« me je zavrnil. »Tole je življenjska priložnost. Sploh pa ti v pogodbi piše, da se udeležuješ vseh pomembnih glasbenih dogodkov in grammy-i so gotovo eden izmed njih.«

Spomnim se, da sem to prebral v pogodbi, ja. Takrat mi je bil ta člen še posebno všeč. Družil se bom s slavnimi, bil v sami srčiki glasbene srenje... Nisem se zavedal, da bo ravno to tisto, kar si bom v dnevih po turneji najmanj želel.

»Pomisli Jesse, grammyji,« je navdušeno rekel Rodney. Ja, grammyji. Zlati kipec v zameno za svobodo...

Naposled nas je Sam.I.Am le spustil še enkrat na oder. Množica je bila navdušena, ko smo se še enkrat poslovili s pesmijo Iz drugega sveta.

28. PRIPRAVE NA VELIKI VEČER

Kot je Sam.I.Am napovedal, so nas čakale psihološke priprave na grammy-e. Rezerviral je zelo drage toplice, kjer naj bi se kot skupina povezali in se sprostiti. Imeli smo tri dni, da bi bili videti kar najbolj sveži in čili – kar je bilo po mesecu menjavanja avtobusa in aviona kar težko doseči. Vedno znova nam je ponavljal:

»Pa ne pozabite fantje, pomembno je sodelovati in ne zmagati!«, hkrati pa me je neprestano preverjal, če že imam govor.

Seveda sem ga imel. Vseboval je seveda njegovo ime, hkrati pa sem se želel zahvaliti tudi lanu in moji družini. Če bi grammyja sploh dobili.

Tako ali tako sem imel občutek, da si ga najbolj želi prav Sam.I.Am. Jaz sem imel druge skrbi: precej sem bil na telefonu z mamo, ki me je obveščala, kako je z očetom. Baje, da sicer ni več spregovoril, odkar sem odšel, je pa videl posnetek koncerta iz Quebeca in se nasmehnil. Zdravniki pravijo, da namenoma, torej ni šlo le za refleks mišic. Mama pa me je dostikrat spraševala, kdaj pridem. Iskreno sem ji odgovarjal, da ne vem. Ampak da bom tam takoj, ko bom lahko.

Jessica in Rodney sta končno našla čas zase in med njima se ni več čutilo tiste napetosti, kot včasih med turnejo. Očitno sta našla način, kako urediti stvari, ki so ju motile ali pa prepire med štirimi stenami hotelske sobe – ko končno nista bila več neprestano zaprta med ostale ljudi v nekaj kvadratov znotraj avtobusa ali aviona.

Tim pa je ugotovil, da je kar malo pograšal življenje udobja, kot ga je poznal, preden je postal profesionalni glasbenik. Zato se je v toplicah uspel v celoti sprostiti. Tudi svojo prijaznost je uspel malo bolj brzdati in postal ... skoraj nevpadljiv.

Po nekaj dneh je napočil naš večer. Vedel sem, da so možnosti, da dobimo grammya, skoraj nične – tudi zato, ker zares nismo bili še dolgo časa na sceni. Še pol leta ni minilo, odkar nas je Sam.I.Am vzel pod svoje okrilje. Bilo pa mi je v čast, da so se spomnili na nas. Ta nominacija mi je pomenila zagon za naprej.

Priprave na to, da bomo na rdeči preprogi izgledali kar se da cvetoče in uglajeno, je prevzel naš producent in vsi so z nami imeli polne roke dela. Tako smo morali kot po tekočem traku zamenjati vsaj dve obleki, vsak je šel pod roke priznanega frizerja, prisotni so bili tudi vizažisti (največ pozornosti so seveda namenili Jessici, da so poskrbeli za njen večerni make-up) in ostali člani ekipe. Pred hotelom nas je čakala tudi limuzina, ki naj bi nas popeljala do velikega dogodka.

Ko sem bil pripravljen, sem se odločil, da še enkrat pokličem mamo, da bo prireditev spremljala po televiziji in jo posnela (ostala je doma, ker je bila tako bliže očetu). Ko sem čakal, da se oglasi, je zvonilo kar nekaj časa, dokler se ni končno javila.

»Jesse, ti si,« mi je odsotno rekla in v njenem glasu je bilo čutiti cmok. Kot da bi želela nekaj prikriti.

»Živjo, mama, saj boš spremljala prireditev, a ne?« sem jo vprašal in se skušal čim manj vpletati v njen ton glasu. Zagotovo ima razlog, da je takšen.

»Ah, ja, seveda,« je rekla in slišal sem, da ima zamašen nos. Nisem več zdržal.

»Kaj pa je, mama?« sem jo vprašal s poudarkom. Začela je globoko dihati, dokler nisem zaslišal ihtenja na drugi strani.

»Eugene... Papa... Ravno ga oživljajo...«

Prebledel sem. Postalo mi je čisto vseeno, če sem producentu rekel, da grem na prireditve; bo že kdo drug prebral tisti govor namesto mene.

»Drži se, mama, prihajam,« sem prepričano rekel.

Naenkrat mi je nekdo potegnil telefon iz rok in še preden sem se zavedel, je moj mobi že frčal v bazen, ki je bil pod mojim oknom. Pred menoj je stal Sam.I.Am.

»Kam pa greš?« mi je trdo rekel. Čutil sem, da mu podelitev čisto preveč pomeni.

»Moj oče... Moram domov. Oživljajo ga. Mogoče ne bo preživel.« sem mu odvrnil.
»Bo že kdo drug prebral govor...«

»Ali se zavedaš, Jesse,« je svečano začel govoriti, »Da če odideš domov sedaj, pred podelitvijo, pritegneš nase celo hordo novinarjev – kot čebelice, ki letijo za panjem medu? Si se vprašal, kako bi to vplivalo na tvoje domače? Na tvojo mamo?«

»Ni važno...«

»O, jaz pa mislim, da je. Vsak tvoj gib bi bil zabeležen, vsako tvoje čustvo. Tega pa nočemo, kajne? In sploh, tvoj oče bi bil ponosen, če bi te videl, kako prejemaš grammyja...«

»Pa kaj potem...«

»Pa še tretja stvar je: podpisal si pogodbo, na kateri si obljubil, da se boš tega dogodka udeležil.«

Spomnil sem se izjem: »Razen v izjemnih okoliščinah!«

Pogledal me je: »Pa mi definiraj izjemno okoliščino!«

»Smrt staršev?« sem nemočno vprašal. Zares, v poslu in pravnih vodah je bil veliko bolj doma, kot jaz.

»Tvoj oče še ni mrtev, pa tudi po prireditvi ne bo. Ga pač oživljajo, pa kaj. Mojo mamo so oživljali že petnajstkrat, pa je še vedno živa. Ravno to je namen oživljanja.«

Slišalo se je smiselno in nesmiselno hkrati. Kot prepir dveh otrok iz vrtca, kjer oba želita isti tovornjaček...

»Ne bi te rad opomnil tudi, da te lahko tožim...« to mi je že večkrat rekel, ko sva se sprla. Potem pa sem mu vedno dal vedeti, da mu ravno jaz prinašam ogromno denarja in debata je bila končana. Tokrat je ta ista trditev zvenela drugače, bolj resno. Kot da mu je vseeno, koliko denarja zasluži zaradi mene in da bi to resno izpeljal, če bi bilo potrebno.

Očitno bom moral počakati do konca prireditve in upati na najboljše...

»Ste pripravljeni?« sem pri vratih zaslišal glas šoferja.

»Ja, ja, seveda,« je odgovoril Sam.I.Am in me prijel pod roko.

»Znam hoditi, veš,« sem mu grobo rekel in umaknil svoj komolec.

»Samo preverjam, če v pravo smer.« se je zasmel.

Hodil sem togo in čutil sem, da moje mesto ni na prireditvi. Vseeno pa sem imel občutek, da nimam izbire. Upal sem, da bom po prireditvi takoj lahko skočil v taxi in ujel nočni let za Quebec...

29. GRAMMY-JI

Ko so se vrata limuzine odprla pred rdečo preprogo, sem se počutil, kot v sanjah. Edino tega nisem znal razložiti, ali so sanje dobre ali ne. Po eni strani so bili ob meni ljudje, s katerimi sem z užitkom sodeloval (Rodney, Jessica in Tim so bili zelo navdušeni nad odzivom oboževalcev, ki se jih je ob pregradi kar trlo). Hkrati pa sem bil z mislimi ves čas v quebeški bolnišnici. Svet glasbenih nagrad mi je bil tudi zelo podoben... Nekakšni iluziji. Če igraš dobro glasbo, bi moral biti nagrajen že samo s tem, da pomagaš ljudem. Zakaj potrebuješ odgovarjati še na sto intervjujev, medtem ko moraš zraven paziti, da si ne umažeš deset tisoč dolarjev vredne obleke, ki si jo tako ali tako dobil zastonj..?

Po parih rutinskih izjavah, ki sem jih moral dati nekaterim novinarkam (kateri oblikovalec mi je izdelal obleko, kako se počutim in ali mi je nominacija v čast,...) in po nekaj hitrih pogovorih z ljudmi, s katerimi sem moral govoriti, smo se končno posedli in prireditev se je lahko začela. Seveda je bilo tam ogromno osebnosti, za katere si v življenju nisem mislil, da jih bom kdaj srečal. Znanih obrazov je bilo zelo veliko in še posebej Rodney je neprestano vrtel glavo v vse smeri. Kar ni se mogel načuditi. Mene pa je prav Ian nekoč naučil, da obstaja razlika med: biti eden izmed njih in biti njihov občudovalec. Oboje pač ne moreš biti in tudi sam sem to kdaj pa kdaj omenil Rodney-u, ki je svojo glavo obračal kot sova. Hkrati pa bi me najbrž pred pol leta dejstvo, kje sem, veliko bolj vznemirilo, kot sedaj. Nekako sem se ga navadil.

Končno je prišel – po vseh glamuroznih nastopih in podelitvah nekaterih grammyev – na vrsto tudi grammy za najbolj prodorno skupino. Ko so kazali nominirance, mi je bilo več kot jasno, da nimamo nikakršne možnosti, da zmagamo – Sam.I.Am pa je še kar trepetal na svojem sedežu poleg nas. Prav smilil se mi je – že vnaprej. Kako slabe volje bo, ko ne bomo dobili tega, po kar je prišel ... Pomislil sem celo, da bi bilo dobro narediti načrt, kako reagirati, če se mu zmeša sredi vse te množice. Ampak zdelo se mi je, da ima v sebi vseeno toliko profesionalizma, da bo počakal do hotelske sobe...

Nas so pokazali kot zadnje nominirance; videli smo delček videospota List papirja. Spomnil sem se, na kako stresen način je pesem nastala in se nasmehnil. Spomnil sem se tudi, kako se je Rodney potil, medtem ko je čakal, da bom začel pisati... Ta pesem je bila najina zadnja rešilna bilka, da sva obstala, kamor sva se s težavo prebila. Nikoli si ne bi mislil, da bo postala uspešnica, sploh pa ne tak hit! Zdaj se mi je tistih šest mesecev zdelo tako daleč...

Še preden sem se dobro zavedel, sem dobil močan sunek v desno ramo. Rodney me je vlekel za rokav, na drugi strani pa mi je Sam.I.Am v solzah evforično nakazoval, naj se zmigam na oder. Neverjetno, očitno smo dobili grammyja!

Opotekel sem se in s svojo skupino počasi odmajal proti odru. Bil sem ves mehek; tega niti malo nisem pričakoval. Ostali člani banda so mi že zdavnaj rekli, da gredo lahko z menoj na oder zgolj kot podpora - če slučajno zmagamo, nihče pa ni želel govoriti. Slaba lastnost takšne odločitve je, da si ves čas v ozadju. Dobra pa, da ti ni treba prenašati ogromne odgovornosti, ki jo nosi tisti, ki mora naštetiti vsa imena... Ki se bodo kasneje pojavila v tabloidih.

Prišel sem do mikrofona in pogledal dol. Res je, vaje sem bil nastopov pred večtisočglavo množico, vendar sem vedno imel dovolj svobode, da sem lahko vsaj približno povedal to, kar sem mislil. Zdaj pa se je šlo zares: moral bom držati fokus na vse, kar bi moral reči v zahvalah... Mali mikrofona na zlatem stojalu je zrl vame in vedel sem, da je moj čas omejen, tako da bi bilo bolje, če kar takoj začnem recitirati imena... Ko sem pristopil bliže, pa sem pozabil čisto vse, kar sem se učil. Mislil sem lahko samo na mojega očeta in molil, da ga nekako rešijo...

Odkušal sem se.

»Em, hvala vam za tole,« sem v zadregi začel. »Mislim, da bi moral deliti z vami, zaradi koga sem danes na tem odru.« Že v daljavi sem lahko zaznal Sam.I.Am-ovo začudenje, kajti govor, ki sva ga vadila, se definitivno ni tako začel. Ni mi bilo mar.

»Pred pol leta sem obiskal svojega očeta v Quebecu in ga prosil za podporo. Če mi ne bi takrat dal začetne vsote denarja, s katero sem pričel snemati demo, ki sem ga kasneje predstavljal producentom, bi danes izrezoval lesene kipce nekje ob morju. Zaradi njega sem danes tukaj.« in v francoščini sem dodal še: »Hvala ti za vse, papa.«

Ljudje so zaploskali, meni pa so se orosile oči. Zberil se, Jesse, to je javna prireditelja, sem si ponavljal. Hitro sem zaključil govor. »Hvala tudi moji skupini, ki so me ves čas podpirali: Rodney – ti si najboljši, Jessica – njegova ljubljena in Tim – naš najbolj kraljevski del banda!« vedel je, o čem govorim, in nasmehnil se je. V intervjujih je že zdavnaj razkril svoje korenine in tudi njegova družina se je pričela do njega veliko bolj spoštljivo obnašati.

Oglasila se je glasba, ki je pomenila znamenje, da je naš čas potekel in podeljevalca sta nas pospremila z odra. Še vedno sem hodil kot v sanjah. Vsi ostali so bili grammyja izjemno veseli, sam pa sem prosil Rodneya, če mi posodi telefon.

»Seveda, zakaj pa ne,« mi je rekel. Hitro sem zavrtel mamino številko.

»Jesse?« mi je objokano rekla.

»Ja?«

»Eugene... mislim, tvoj papa... ni... preživel...«

Tisto, kar se mi je v očeh začelo nabirati že na odru, je zdaj ponovno dobilo novo moč. Zrušil sem se na stol v zaodrju.

»Kaj!? Kako!?« sem tulil.

»Trudili so se po svojih najboljših močeh...« je rekla mama, »A-ampak jim ni uspelo...«

Zvok njenega ihtenja je še enkrat presekal mojo dušo.

»Te p... pokličem kako bo s pogrebom...« je rekla in odložila slušalko.

Tudi sam sem naglas zatulil. Tako ali tako je na odru bilo dovolj živahno: ravnokar je nastopala mlada pop pevka, ki se je lahkotno vrtela med svojimi seksi plesalci in nihče ni mogel vedeti, da je ravnokar ugasnilo malo, ampak zame še kako pomembno življenje... Bi prišel pravočasno, če bi odšel pred nekaj urami? Najbrž. Bi lahko ustavil čas, bi lahko omogočil, da bi papa živel dlje, vsaj malo dlje? Nazadnje, ko sem bil pri njem, sem ga pripravil do tega, da je govoril. Zagotovo bi lahko kako pomagal, zagotovo bi lahko preprečil vsaj kakšno malo malenkost! Občutil sem močen občutek krivde, ki me je grizel še bolj, kot globoko žalovanje. Tista krivda, ki sem jo podtalno čutil že od otroštva – da sem kriv za Terryevo smrt, se je zmešala s krivdo, da bi oče lahko živel dlje, če jaz ne bi rinil na to prireditel! Bilo je več kot žalost, mnogo več. Čutil sem, da bi bilo bolje, če se ne bi nikoli rodil. Tonil sem v prepad in občutil vsako trsko, ki se mi je na poti zarinila v srce...

»Tole je pa zagotovo najbolj čustven in evforičen odziv na tako pomembno nagrado, kot je grammy!« sem slišal Sam.I.Am-ov glas. »Škoda je edino v tem, da si čisto pozabil omeniti, kdo se je pravzaprav žrtvoval in organiziral vse te mesece nastopov in turnej...« Seveda, pozabil sem izreči *njegovo* ime.

Pograbila me je neznanska jeza. Vse, kar sem prej občutil kot žalost, se je spremenilo v jezo. Nebrzdano sem ga napadel, udaril v obraz in ga porinil po tleh. Imel sem srečo, da nisem bil sam, sicer bi ga zmlel v prah. Eden izmed tehnikov, ki je videl, kaj se je zgodilo, me je prijel in s poudarkom rekel: »Zberi se, človek! Prireditel še vedno poteka!«.

Umaknil sem se in pomilovalno rekel izmečku na tleh: »Ravnokar mi je umrl oče. Pa hvala za vse koristne napotke pred prireditvijo. Odpuščen si. Odhajam v Quebec.«

Še preden je Sam.I.Am prišel do sape, sem izginil v množici glasbenih zvezd, ki so čakale na nastop.

30. ZLOM

V naslednjih mesecih sem se z vso zavestjo pognal v občutek žalovanja in depresije. Med tem, ko sem se odgradil od skupine, me je Sam.I.Am poskušal tožiti. Ugotovil sem, da je zrežiral moje življenje točno tako, da bi v primeru odhoda bil jaz pri njem noro zadolžen. Moral bi mu plačati kar precejšnji znesek – govorimo o milijonih – da bi me spustil iz rok. In to mi je seveda povedal šele, ko je prišlo do sporov. Nisem mu mogel uiti, ali pa enostavno niti nisem hotel. Umaknil je tožbo pod pogojem, da sodelujemo naprej.

Nadaljeval sem z nastopi, ki pa nikakor niso bili podobni temu, kar je bilo prej. Že na sami podelitvi grammyev sem slišal za prekletstvo grammya za najbolj prodorno skupino:

»Ko ga enkrat dobiš, začneš toniti v pozabo, in naenkrat te ni več na sceni,« sem slišal šepetati nekatere umetnike. In točno to se je začelo dogajati z nami.

Publika se je nekako porazgubila. Kar začeli so izginjati. Vedno manj jih je bilo na koncertih – seveda smo podpisali pogodbo za novo turnejo, kot je Sam.I.Am hotel – in vedno manj navdušujoči so bili intervjuji. Televizije raje sploh nisem prižigal. Ko sem kdaj pa kdaj po nesreči uzrl svoj obraz na naslovnici kakšnega rumenega časopisa, so ga zraven vedno spremljale besede: »Padec«, »Depresija«, »Kam je šla energija, Jesse?« in podobno.

Seveda so se tudi odnosi med člani skupine začeli krhati. Med dolgimi vožnjami v avtobusu in letalu se je napetost le stopnjevala in imelo me je, da bi izkopal luknjo v steklo na oknu in pobegnul. Hkrati pa sem imel močen občutek, da bi me naš manager našel, ne glede na to, kam bi se skrnil. Komajda sem uspel izprositi obisk moje mame, ko smo se ustavili v Quebecu. Tokrat tukaj nismo nastopali, ker nismo prodali dovolj kart. Moja kariera je zares začela bliskovito padati. Bil sem vesel, da oče tega ni mogel videti za časa svojega življenja in upal, da posmrtno življenje ne obstaja, ker bi se pogreznil od sramu, če bi me videl takega...

Ustavil sem se pri mami in prav nobenega razloga ni bilo, da bi se skrival. Nikomur ni bilo mar, da sem tam. Kot da bi svet naenkrat pozabil name. Bilo je precej mrzlo popoldne, čeprav smo bili julija. V kratki majici me je zeblo, ko je veter završal mimo mene, ravno ko sem potrkal po vratih. Kmalu so se odprla. Mama me je toplo sprejela.

»Jesse moj,« je rekla nasmehano. Kot da ji ne bi še pred mesecem in pol umrl mož. Bil sem začuden, zakaj je tako dobre volje.

»Živjo, mama,« sem ji začudeno rekel. »Kako si pa ti?«

»Prav odlično, hvala, pravzaprav ravno pečem croissante, boš kakšnega? Čez nekaj minut bodo.«

Vse kar je prav, ampak mamo sem prišel obiskat iz popolnoma drugih razlogov, kot da bi klepetal z njo na nekakšni čajanki. Odločil sem se, da jo čimbolj naravnost vprašam, zakaj je tako dobre volje. Je že koga spoznala? Tako hitro, po tridesetih

letih zakona s prejšnjim možem? Je obiskala kakšno skupino za samopomoč? Bere knjige?

»Zelo si dobre volje, mama,« sem počasi rekel. »Nič nimam proti temu, me pa vseeno zanima, kako ti je uspelo tako hitro... Preboleti očeta.« to sem rekel z malo večjim poudarkom, da bi tudi ona začutila, da me je to pretreslo.

»Ti je všeč?« je vprašala zadovoljno, kot da bi govorila o novi obleki ali čem podobnem. Bil sem razočaran, ker se je moja krivda očitno ni uspela dotakniti.

»Ne – vem...« sem počasi odgovoril. Zares nisem vedel, kaj naj rečem na tako čudno vprašanje. K sreči mi je pomagala z odgovorom.

»Veš, nekaj ti moram povedati, Jesse,« je veselo nadaljevala, kot da bi mi želela povedati skrivnost.

»Poslušam.«

»Se spomniš, ko sem ti govorila, da si sama ne bi nikoli opomogla, če ne bi bilo tvojega papana..?«

»Seveda se. Ravno zato...«

»No, ravno to se je zgodilo!«

Ničesar več nisem razumel.

»Kaj se je zgodilo?!« sem zmedeno vprašal.

»Ni potrebe, da kričiš. V sreči se skriva prava resnica...« mi je mirno razložila. Kako je lahko vsa pomirjena, ko pa je še pred mesecem in pol izgubila moža?!

»Razloži mi torej,« sem se narejeno pomiril, »Kaj se je zgodilo. Prosim.« Svojo prošnjo sem posladkal z narejenim nasmehom, ki ga je znova narobe razumela.

»No, tako je že bolje,« je ponosno nadaljevala. »Veš, ko je Eugene umrl, nisem mogla misliti na ničesar drugega, kot na to, kako lepo mi je bilo z njim. In kako sem nanj navezana. Imela sem občutek, da se je po vseh teh letih kar nekako ... Vrasel vame. In da bi – če bi ga kdaj izgubila – tudi jaz kar umrla od žalosti.«

Zdelo se mi je smiselno.

»To je popolnoma normalno,« sem ji prepričano rekel. »Temu se reče žalovanje.«

»To ni normalno, Jesse moj,« me je prekinila. »Ko je nekdo tako zelo odvisen od drugega človeka, da bi šel za njim v grob – to res ni prav. In sama sem – kako zanimivo – začela razmišljati o samomoru...«

Tukaj pa nisem imel pametnega odgovora. Na nek način sem čutil, da bi pač morala nekako 'odžalovati', kakor ve in zna – pa tudi jaz bi ji bil pri tem v oporo in bi ji

pomagal, da bi to žalost lažje prenesla. Če pa je razmišljala o stvareh, ki so tako uničujoče, pa to očitno tudi ni prav... Videla je, da sem zamišljen.

»Ne boj se, Jesse moj, tako ali tako sem vedela, da tega ne smem storiti – zaradi tebe. In zaradi sebe. In tudi zato, ker je življenje v resnici lepo.« Nisem si mogel kaj, da ne bi ponovno opazil spremenjenega tona glasu v njenem govoru. Moja mama je bila vedno tako čustvena. Vsaka beseda jo je lahko spravila v jok. Zdaj pa je govorila mirno in prepričano. Po eni strani je bila še vedno podobna moji mami, po drugi pa... Nisem vedel, od kod tako velika sprememba.

»In tako sem se odločila za nekaj, kar bi morala že davno poskusiti!« je rekla prepričano.

»Kaj pa?« sem jo brezizrazno vprašal.

»Prijateljica mi jo je svetovala. Zdaj jih dobiš po tako ugodni ceni – skoraj vsi jo že lahko dobijo! Jaz pa sem tudi imela nekaj prihrankov. No, in kar je najlepše – postopek je hiter in neboleč, hkrati pa te odreši vseh muk, do konca življenja!« Te besede so mi bile znane... Kje sem jih že slišal?

»Kaj si kupila?« sem hlastnil.

»Spominsko kartico.« je svečano napovedala, kot da že uvod ni bil dovolj pompoznen. Prijel sem se za glavo. Seveda, slišal sem zanjo. Takrat, na potovanju, v televizijski reklam! Tudi očetu so jo ponujali, ker naj bi ga ozdravila, pa jih je zavrnil, češ da on že ni robot. On ne, moja mama pa očitno je! Prijel sem se za glavo. Je lahko še kaj hujšega kot to? Zgubil sem mamo in očeta, hkrati pa niti malo nisem bil izpolnjen v ječi, kjer sem delal. *Kmalu bom tudi jaz zrel za kakšen dodaten vstavek v glavo*, sem pomislil. Stresel sem se in z mokrimi očmi znova pogledal mojo mamo. Znova se mi je zdela kot narejen robot. *Ne, nikoli, nikoli*, sem zavpil v glavi. Izdajalske solze so kar same stekle po mojih licih.

»Ne smeš jokati, Jesse,« me je želela pomiriti, »V joku ni resnice. Jok te ovira pri izpolnjevanju življenjskih ciljev. Sploh pa ti lahko pokažem en mali trik, da boš boljše volje,« se mi je nasmehnila.

Zaprla je oči. Čez nekaj sekund pa je moj telefon začel zvoniti.

»Fino, ne? To sem jaz – oziroma moja kartica. Sedaj je že tako posodobljena, da lahko kliče tudi v bolj zastarela omrežja, kot je to na primer tvoj telefon. Čeprav bi bil sprejem mnogo boljši, če bi tudi ti imel...«

»Nehaj s temi bedarijami, prav? Jaz nisem robot in nikoli ne bom!!« sem naglas zaihtel.

»Jesse, nisem te hotela užaliti...« je nevedno rekla.

»NISI ME UŽALILA! Ničesar ne razumeš! Ne razumeš mojih občutkov, mojih čustev! Ne veš, kdo sem jaz, ker ravnaš tako, kot ti to narekuje butasto vezje v glavi! Izgini mi izpred oči!« sem se drl. Prizadeti je tako ali tako nisem mogel.

»Izginjati pa ne znam,« mi je dobrovoljno razložila.

Obrnil sem se stran in se poskušal pomiriti. Navsezadnje je telo moje mame živo, čeprav ne bom nikoli več videl *nje*, takšne kot sem jo poznal. Morda je delček nje vseeno ostal. Odločil sem se, da se bom vsaj poslovil od nje na dostojanstven način.

»Oprosti, ker sem se razjezil,« sem mirno rekel in obrisal solze. Znova sem se obrnil k njej.

»Je že v redu, Jesse moj,« je mehko rekla.

»Vedi, da sem te res imel rad, mama.« Znova mi je ušla solza. Čutil sem, da je to pravo slovo. Nikoli več je nisem želel obiskati. Vseeno je bilo, ali se pogovarjam z umetno inteligenco ali pa z robotom, ki ga je predstavljala moja mama. Bilo je nesprejemljivo – ona pa se tega niti ni zavedala.

»Jaz te imam tudi rada, Jesse,« je začudeno rekla, kot da zares ne ve, od kod vsa ta čustva.

Objel sem jo in upal, da jo bom z nečim prebudil iz teh sanj. Iz te narejenosti. Vse bi naredil, da jo dobim nazaj. Znova sem jo pogledal v obraz.

»Tvoja kartica... Se jo da odstraniti..?«

»Vidiš, tega pa niti nisem vprašala,« je zamišljeno rekla. »Ampak zakaj pa bi jo želela odstraniti? Rada jo imam, vseč mi je.«

Meni pa ni, niti malo, sem pomislil. Ampak nisem se znova želel spuščati v pregovarjanja z robotom.

»Lepo se imej, mama,« sem ji še rekel in pohitel proti vratom. »Poskusi se s kom družiti, najdi prijateljice ali kaj podobnega.«

»Bom, bom, ne skrbi,« je rekla in občutek sem imel, da to že dela.

Preden sem zaprl vrata, je še zavpila za mano: »Saj res, a boš croissant?«

Kako lahko ob takem času pomisli na pecivo?

»Ne, v redu sem.« sem si izmislil. Ko bom želel umetno narejeno pecivo, bom raje šel na avtomat.

»Adijo, mama.«

»Adijo, Jesse moj.« To so bile edine besede, ki jih je uspela ohraniti in so me vsaj malo spominjale na njo. Ob tej misli sem znova spačil obraz od bolečine in za seboj zaprl vrata.

31. VABILO

Začuda je naša druga turneja, ki se je vlekla brez konca, navsezadnje le uspela dočakati svoj konec. Sam.I.Am se je spametoval in ugotovil, da z izsiljevanjem ne bo daleč prišel, saj s slabimi odnosi tudi umetniki počasi začnejo tudi slabše nastopati. S takšnimi nastopi pa izgubljam publiko. Spremenil je taktiko in se odločil, da nas bo za nekaj časa pustil pri miru.

»Zares, vi potrebujete samo počitek,« nas je bodril. Želel sem si, da bi bilo to res. Naši odnosi nikakor niso več bili to, kar so bili nekoč.

»Vzemite si prostor zase, pojdite na ločene dopuste ali kaj podobnega. Vsakemu bom izplačal njegov delež. Vzemite si ... Pol leta. In razmislite, kaj si *zares želite* v življenju.« Zadnje besede je izrekel s posebnim poudarkom. Seveda sem vedel, kakšen izid si želi. Želi si gorečo, mlado, energije polno rock skupino, kakršno je poznal pred meseci. Zdelo pa se mi je, da ve, da čuti, da nas je ravno on uspel »utruditi«. Da je ravno on iz nas izsrkal tisto življenje, ki ga je sedaj tako pogrešal, pa še sam ni vedel, kako naj to popravi.

Po pol letnem mučenju se mi je zdela ta ponudba še kar pravična, vendar se mi je zdelo prepozno, da bi lahko karkoli popravil. Pa čeprav si je to želel.

Res smo šli, vsak po svoje. Preden se je Rodney poslovil od mene, mi je v roke potisnil kuverto.

»Tole sem zadnjič slučajno našel,« mi je rekel. »Vedno manj pošte imamo. No, pravzaprav je njena količina že prav podobna normalnemu številu pisem, ki sva jih prejemale, preden sva postala znana,« se je nasmehnil.

»Napisano je bilo z drugačno pisavo in mi je padlo na oči. Eno pismo je naslovljeno name, drugo pa nate.«

V rokah sem zavrtel kuverto. Moje ime, moj naslov, ... Nikjer pa naslova pošiljatelja. Odprl sem jo, Rodney pa je s pričakovanjem zrl v moj obraz. Očitno jo je sam že prebral in je želel videti moj odziv.

Razgrnil sem starinski list papirja, ki je bil lično obžgan.

Dragi sošolec letnika 2011!

Dve leti sta prav hitro minili in z nekaterimi izmed vas se nismo videli že lep čas. Zato te vabim, dragi Jesse, da se udeležiš obletnice mature, ki se bo zgodila 16. julija, 2013, ob 18. uri, v pizzeriji pri Rigolettu v New Yorku. Saj še veš, kje je to, kaj ne?

Lep pozdrav,

Ravi R. Davies.

32. OBLETNICA

»Se vidiva tam, kajne?« mi je rekel iz daljave. Taksi ga je že čakal, v njem pa tudi Jessica, ki je bila vedno bolj nestrpna.

»S-seveda,« sem zmedeno rekel. Prehitro me je presenetil z vprašanjem in nekaj sem moral ziniti.

V štirinajstih dneh, ki so sledili, sem sicer res odšel v New York in se samotno potikal po Central parku. Nisem pa bil še čisto prepričan, če si zares želim iti na obletnico. Kako naj se pokažem pred vsemi temi ljudmi, ki so moje življenje v preteklih pol leta zagotovo spremljali preko rumenega tiska? Počutil sem se razgaljenega in bilo mi je nerodno. Posebej zato, ker večina tistih bedarij sploh ni bila resnična.

Na dan, ko naj bi se dobili, sem se odločil. Obiskal sem frizerja, kupil nekaj svežih oblačil. Obril sem se, česar nisem naredil že kar nekaj časa. Uredil sem se tako, da sem bil ponovno videti mlajši, kot sem v resnici. Naenkrat sem bil bolj svež – ogledoval sem se v ogledalu, v svoji hotelski sobi. Naenkrat me je prešinilo, da imam navsezadnje dopust, in se nasmehnil. *Nimam se za kaj jeziti, nimam razloga za slabo voljo. Danes bo dober večer. Zares.*

Pomislil sem, da je v teh dveh mesecih mrklost nekako postala moj zaščitni znak. Ko sem se skušal samemu sebi v ogledalu nasmehniti, sem čutil, da te obrazne mišice že zelo dolgo nisem uporabljal – kot da bi na nek način skoraj zakrnela. Nikakor si nisem želel, da bi me po dveh letih videli zamorjenega. Sploh pa ne oni.

V žepe sukniča sem vtaknil zgolj svoj telefon, kreditno kartico ter nekaj gotovine. Zares sem dobro izgledal. Tako sem se lahkotno odpravil proti restavraciji... Če še vem, kje je to? Seveda vem. Na pamet.

Ko sem hodil ob Central parku, sem globoko vdihoval sladek vonj po zelenju, ki je prihajal na ulico. Večer je bil lep in poleten, kot nalašč za dobro zabavo. Mogoče pa tudi za romantiko? Pospešil sem korak ob misli, da sem ta del svojega življenja čisto preveč in po nepotrebnem zanemarjal. Sedaj, ko nisem več tako priljubljen, bi mi pa mogoče s kakšno punco uspelo ustvariti kaj normalnega. Nehote sem pomislil na skrivnostno blondinko, ko sem prečkal 67. ulico.

Od daleč sem zagledal izložbo pizzerije, v njej sem videl luči in čutil sem, da so rezervirali prostor samo za nas. Veliko zgodbic jim bom imel za povedati. Kako izgleda življenje super zvezdnika, kaj se mi je dogajalo,... Zagotovo nima nihče izmed njih tako pestre zgodovine, kot jaz!

Ko sem prišel do vrat, sem v notranjosti zagledal sošolce. Pri mizi, ki je bila čisto na sredini, sta sedela Ravi in Ina. Opazila sta me in vstopil sem.

Ko sem prišel do njune mize, je Ina vstala in me pozdravila. Hitro je rekla, da gre na stranišče in stekla proti vratom sanitarij. Vsekakor se mi je to zdelo malo... Čudno. Pa vendar se nisem pretirano obremenjeval s tem.

»Živjo, Ravi,« sem rekel in mu dal roko.

»Hej, glasbenik - lepo, da si uspel priti,« mi je nasmejjano vrnil pozdrav.

Sedel sem in oširil prostor.

»In – kako kaj? So se vsi odzvali?«

»Bolj ali manj,« se je nasmehnil. »Navsezadnje smo bili kar... povezan razred.« je zamišljeno rekel.

Seveda se mi je svitalo, kaj je mislil s tem. Tudi sam sem se spomnil druženj v Central Parku zadnje leto gimnazije. Sedeli smo na travi, govorili o frekvencah, vesolju,... Nekateri so potem še ostali in meditirali. Meni je bil bolj všeč prvi del. Kjer sem lahko filozofiral z dekleti in ... Včasih so se takšna druženja zelo dobro razpletla v študentskem domu.

Nasmehnil sem se ob spominu in tudi Raviju je ušel nasmeh.

»Kaj se pa smeješ?« sem ga vprašal.

»Razmišljam o različnih vidikih dojemanja sveta,« mi je rekel. Še vedno je bil dober z besedami.

»Vidikih?«

Pogledal me je, kot da bi mi znal brati misli. »Tega, kar nekomu pomeni bistvo življenja, lahko nekdo drug sploh ne opazi. Ali pa si to narobe razlaga.«

Že sem ga mislil vprašati, kaj natančno je mislil s tem, ko sem opazil, da se je iz toaletnih prostorov vrnila Ina. Vendar tokrat ni bila sama. Govorila je s prijateljico. Že sem hotel umakniti pogled, ko mi je njena sogovornica postala znana. Svetli kodri so ji poplesavali, medtem, ko je hodila; bila je oblečena v belo obleko z rahlo starinskim pa vendar dovolj sodobnim stilom, da je še vedno sodila v družbo... Sunkovito sem vstal.

»Kaj pa je?« me je vprašal Ravi.

»Tista punca! Dekle, s katero govori Ina! Ali jo vidiš?«

Pogledal je v njuno smer.

»Ali jo vidiš!« sem ga obupano vprašal. Res je, da zdravil nisem več jemal, pa vendar se mi je začelo dozdevati, da jih bom znova moral začeti. Oh, lan, kje si, ko te potrebujem!?

»Seveda jo vidim.« mi je mirno odgovoril.

Videl jo je! Torej je resnična! Toliko časa ugibanj, kdo je nor – kdo je preutrujen in kdo halucinira! Nujno sem potreboval odgovore. Da ju ne bi prestrašil, sem se začel počasi približevati. Nato sta me opazili. Očitno sta se ravno poslavljali. Ina se je od

nje poslovila in jo pospremila do izhoda. Začel sem teči proti njej. Vrata so se ravno zaprla, ko sem prispel do njih. Ina me je začudeno vprašala: »Kam pa hitiš?« Nisem imel časa, da bi ji odgovoril.

»Hej, ti!« sem zavpil, ko sem odprl vrata gostilne.

Zunaj me je pričakala praznina ulice. Nekaj ljudi nasproti ceste je pogledalo proti meni. Seveda, »Hej, ti!« bi lahko pomenilo kogarkoli. Vsi so začudeno zrlji vame in pričakovali, da bom pokazal, koga sem mislil. Nje pa ni bilo nikjer. Kot bi izginila.

Osramočeno sem se nasmehnil in se odločil, da se vrnem nazaj. Želel sem se obrniti, a se nekako nisem mogel. Moje noge so otrpnile. Ko sem hodil stran od gostilne, so se moje noge gibale, kot da ni nič. Nazaj pa... Ni šlo. Nikakor.

Nisem bil prepričan, ali je ta kraj uročen, ali pa sem se samo znašel sredi rahlo grozljivih sanj. Nisem se mogel vrniti. Znotraj gostilne se je zbralo že kar nekaj ljudi. Izgledalo pa je, kot da me niso opazili. Kot da me ni. Gledal sem jih, krilil z rokami. Nihče me ni opazil!

Po nekajminutnem smešnem premikanju nog, obračanju in kriljenju, sem se odločil, da stvar opustim. Navsezadnje pa sem bil viden ljudem na cesti, zunaj gostišča, ki jim nikakor ni bilo jasno, kaj se grem.

Bil sem jezen, pa čeprav mi to ni nič pomagalo. Pobral sem se proti hotelu, ne da bi se lahko od kogarkoli poslovil. Počutil sem se izločenega in zmedeno sem tuhtal, zakaj se to dogaja ravno meni. Zahrbtne bolezen. Najbrž sem res prismojen. Očitno moji živci pošiljajo popolnoma napačne signale v mišice telesa. Začel sem iskati lanovo številko v svojem mobitelu. Poklical sem ga in dobil njegov odzivnik.

»Živjo, dobili ste lana. Trenutno nisem dosegljiv, zato vas prosim, da po pisku pustite svoje sporočilo.«

»Živjo, lan. Ne morem govoriti s teboj preko... tajnice. Rad bi, da me pokličeš, če imaš čas. Lepo se imej.« sem odgovoril posnetku.

Odšel sem v toplo noč in komaj čakal, da si v sobi zbistrim misli...

33. TELEFONSKI KLIC

Ob pol dveh ponoči me je iz spanja zbudilo zvonjenje telefona. Prevalil sem se v postelji in se spomnil, da sem prejšnjo noč poklical Ina. Najbrž mi vrača klic, ne vedoč, da sem v New Yorku. Dvignil sem slušalko.

»Ina?« sem ugibal.

»V bistvu... Ne. Tukaj Ina pri telefonu.«

»Ina?« sem bil začuden. Zakaj me pa ona kliče tako pozno? So šele sedaj opazili, da sem izginil, ali kaj?

»Prosim oprost, ker se nisi mogel vrniti na obletnico...« je začela. Bil sem pretresen. Torej ve?

»Kaj? Kako pa veš... Kaj se je zgodilo?« sem bil začuden. Sploh nisem prišel do besede. Očitno tudi ni bilo mišljeno, da bi.

»Pustiva to,« je hitro a še vedno dovolj prijazno rekla. »Zanima me, ali bi se – v zameno za izgubljeni večer s prijatelji – želel še enkrat videti z nami? No, z nekaterimi. Tudi moja prijateljica bo tam,« je povzela. Očitno je opazila, kako sem jo gledal in kako sem hitel za njo. Seveda, bila je kot privid! Nujno sem želel priti stvari do dna – zdaj ni bilo več poti nazaj.

»S... Seveda pridem. Kje, kdaj?«

»Čez en teden, na otoku Princa Edwarda. Veš, kje je to?«

Zanimivo se mi je zdelo, da so izbrali ravno to lokacijo. Seveda vem, kje je to, saj sem vendar Kanadčan. In otok Princa Edwarda je eden najbolj obiskanih in najbolj turistično obleganih krajev v okolici. In tudi poln tradicije, tako kot Quebec.

»Vem, kje je otok. Povej mi mesto.«

»Jutri ti pošljem vabilo, v katerem ti vse natančno razložim,« mi je prijazno rekla.

»Hvala...«

»Je že v redu. Komaj čakam, da se vidimo.« je hitro povzela in prekinila povezavo.

Ko sem odložil slušalko, nisem vedel, ali se mi je sanjalo, ali ne. Bil je eden tistih trenutkov, ko se zaveš, da si očitno ravnokar z nekom govoril – pa vendar nisi prepričan, ali si govoril s sanjskim glasom, ali pa si v resnici koga slišal.

Svoj telefon sem položil nazaj na omarico in ugotovil, da kljub pogovoru z njo nisem dobil nobenih odgovorov. Kdo je svetlolaso dekle? Zakaj me ni nihče prišel iskat na ulico, ko so očitno vsi vedeli, da se nisem mogel premikati. In kar je najvažnejše: *zakaj* se nisem mogel premakniti?! Kaj je narobe z mano? Moj telefon je tiho ždel na polici in resno sem pričel dvomiti, da sem se s kom pogovarjal.

Čakaj, saj mi je vendar rekla, da mi pošlje vabilo. Bom pa že vedel, ali sem nor ali ne, ko ga prejmem. Če ga dobim, je vse res. Ina, dekle v beli obleki, moje nepremikanje,... Vse se je zares zgodilo! Če vabila ne dobim... Pa bolje zame, da se mi psihiater čimprej javi na telefon...

34. PREVERJANJE

Zjutraj sem se zbudil z glavobolom. Glavo sem imel vso noč obrnjeno stran od okna, spal pa sem na trebuhu. Vrat me je bolel in pomislil sem, če je mogoče, da ti tudi glava »zaspi«. Tako, kot roka, kateri za nekaj časa zaradi nepravilne lege odvzameš dotok krvi. Po glavi so mi začeli gomazeti mravljinici in očitno se nisem zmotil. Počutil sem se, kot da bi preboleval nekakšnega mačka, pa čeprav nisem ničesar takega pil. Niti nisem imel priložnosti.

Počasi sem vstal in zazehal. Sonce je bilo že zdavnaj na nebu, jaz pa sem pozabil zagniti rolete. Prijel sem svoj mobilnik, da bi videl, koliko je ura. Ves zaspan sem roko stegnil proti nočni omarici, prijel pa sem za gladko kuverto. Trznil sem. Takoj sem bil buden.

Pred seboj sem pridržal rahlo svetlečo kuverto na kateri je bilo napisano moje ime. »Jesse Roy« je pisalo z nekakšnim arhaičnim stilom pisanja. Takoj sem jo odprl.

»Pozdravljen, Jesse.

Kot sva se dogovorila, ti pošiljam vabilo, da se nam pridružiš na otoku Princa Edwarda. Natanko čez en teden, torej 23. julija 2013, ob 12. uri, bomo zelo veseli tvoje družbe v Cape Tryonu, to je najbolj severna točka otoka. Tam stoji svetilnik, ki ga ne moreš zgrešiti.

Lepo te pozdravljam,

Ina Davies.«

Hah, torej sem izvedel dve novi stvari. Prvič, da sta Ina in Ravi očitno celo poročena! In drugič, da rada obiskujeta romantične in tradicionalne turistične točke...

Pozabil pa sem omeniti še tretje spoznanje! *Vse kar sem do sedaj doživel, se je v resnici zgodilo!* V rokah sem podržal list papirja in ga mencial med prsti, da bi preveril, ali zares obstaja. Moral sem preveriti. Hitro sem nataknil kavbojke in se odpravil ven. Ni mi bilo mar, če me bodo imeli za zmešanega.

Pri recepciji me je že čakal uslužbenec, jaz pa sem se domislil nečesa inovativnega. Kot pravi turist ga bom enostavno vprašal za pot.

»Oprostite, ker motim. Mogoče veste, kaj tukaj piše?« sem se izgovoril in pokazal na papir, kjer je pisalo Cape Tryon. Če bo receptor prebral kraj, ki sem ga pokazal, je zadeva resnična.

»C-ape Tryon?« je začudeno vprašal.

»Ja, ja, točno to!« sem navdušeno vzkliknil. *Preveč navdušeno*, da bi ubogi gospod vedel, zakaj. »Mogoče veste, kako se pride do tja?« sem se poskušal izmazati.

»Gospod, to je New York. Mogoče bi razmislili o možnosti, da najprej letite na otok Princa Edwarda in se tam pozanimate..?« me je prijazno opomnil.

Seveda, v New Yorku sem, pa sprašujem bedarije. Če bi on bil na mojem mestu in bi doživel že pet živčnih zlomov zaradi neumne blondinke, bi že vedel, zakaj sem takšen.

»Ha, ha, pa res. Ja, seveda, ja. Najlepša hvala,« sem se ritensko umaknil nazaj proti svoji sobi.

Nekaj pa sem le vedel. Vse se je *zares* zgodilo. No, mogoče ne ravno vse. Da nekdo izpuhti sredi asfalta..? Da izgine med tiskovno konferenco? Sodeč po resnični logiki zakonov gravitacije in mase, so sanje, ki sem jih imel o njej, bile še najbolj blizu resnici - kakšna ironija. Komaj sem čakal, da se teden konča. Seveda pa sem se odločil, da še isti dan odpotujem. Moral sem ugotoviti, kje se nahaja omenjena točka. Bom že čakal, ko bom enkrat tam.

Hitro sem vzel telefon, rezerviral karto za otok Princa Edwarda in začel pakirati. Nič drugega me ni več zanimalo o mojem življenju: če bom še kdaj prijel za kitaro, če bom še kdaj nastopal,... Na ta otok me je vleklo, kot da bi me nekdo oblekel v železo, hkrati pa nastavljal na Cape Tryon ogromen magnet... Že čez nekaj ur sem sedel na letalu.

35. CAPE TRYON

Gledal sem v valove, ki so bučali kakšnih petdeset metrov pod mano. Močan veter mi je mršil lase in prvič po dolgem času sem občutil nekakšno srečo. Ves cirkus slave okoli mene je potihnil, rešil sem se oblastnega managerja – pa čeprav samo za pol leta – bil sem na dopustu in to tik pred odkritjem nečesa, kar me je gnalo skozi vso zadnjo polovico leta... Že en dan sem bil tukaj, na tem mirnem kraju. Prijazni upravnik hiše, kjer sem spal, mi je že večkrat dal vedeti, da je tudi tukaj dosti oglednih točk, kamor me lahko zapelje za zelo malo denarja. In da je tudi tu veliko turističnih znamenitosti... Mene pa je zanimala samo ena... Svetilnik.

Povedal mi je, da na njem ni prav nič posebnega. Da sicer še vedno deluje, vendar pa nima nikakršne posebnosti, poleg tega, da je tako lično izdelan. Rdeče opeke so se prepletale z opekami bež barve in tako ustvarjale nekakšen pristrčen starinski videz. Tudi streha je bila precej sveže prenovljena.

Že dvakrat sem se v prvem dnevu sprehodil do njega. Enkrat zjutraj – takoj, ko sem se zbudil po prihodu sem – in enkrat zvečer. Zdaj, ko sem že drugi dan strmel vanj, pa se mi je zdel malo bolj drugačen... Približal sem se mu.

Veter je znova zapihal močnejše in z jakno sem si nagonsko zaščitil vrat. Prispel sem do vrat svetilnika in dal roko na kljuko. Brez smisla, sem pomislil, že dvakrat sem poskusil priti noter, pa so bila zaklenjena. Svetilnik je bil pač prazen in tudi naj bi ostal prazen, vse do našega snidenja. To pa naj bi bilo šele čez pet dni.

Pa vendar je tokrat bilo nekaj drugače. Za vrati sem zaslišal nekakšno skupinsko petje, mrmranje. Kot da bi manjša skupina ljudi skušala ujeti isti ton ali nekaj podobnega. Morda vaje lokalnega pevskega zbora..? Upravnik mi ni nikoli omenjal česa podobnega.

Odločil sem se in poskusil odpreti vrata. Kljuka se je vdala moji roki zelo neopazno in neslišno. Mnogo bolj, kot bi od navidez zarjavelih vrat pričakoval. Potiho sem priprl vrata in s koticom očesa pokukal v notranjost. Veliko okroglo sobo, iz katere so vodile stopnice navzgor, je osvetljevala svetloba na sredini. Okoli svetlobe – katere izvora nisem mogel določiti, najbrž je šlo za nekakšno žarnico – je sedela skupina ljudi in pela tisti točno določeni ton. Bili so zelo zaverovani v svoje početje in nisem imel občutka, da bi me kdo opazil.

Začel sem opazovati ljudi znotraj kroga in večino ljudi prepoznal! To so bili moji sošolci iz gimnazije: poleg Ravija in Ine je sedela tudi Gina, zraven pa so bili tudi George, Elliot, Sienna, Jeanette, Hannah in neki fant, ki je me je spominjal na Ravijevega očeta, Arona Daviesa, ravnatelja naše šole.

Še vedno so peli, tokrat so narahlo spremenili način petja. Iz rezkega zvoka so prešli na globji, bolj globok način izvajanja istega tona. Narahlo so dvignili roke in luč v sredini je postala večja in bolj podolgovata. Žarnica na sredini je morala biti pa kar draga, glede na možnosti spreminjanja oblik in načina daljinskega upravljanja. Kmalu se je spremenila v meter in pol velik stebriček.

Medtem, ko so peli, so se zaslišali tudi zelo visoki toni, kot da bi nekdo ob njihovem petju igral na flavto. Pri pouku glasbe nisem bil ravno poslušen učenec (raje sem imel prakso kot teorijo), spomnim pa se dneva, ko smo se pogovarjali o alikvotnih tonih. Ne vem zakaj sem ravno tisti dan bil tako pozoren. Enostavno se mi je zdelo fascinantno, da je človek lahko sposoben proizvesti dva različna tona naenkrat. Hkrati pa je profesor takrat uporabil tudi videlo posnetek, zaradi česar smo vsaj za petnajst minut utihnili. Video je bil vedno veliko bolj atraktivna metoda poučevanja, kot pa poslušanje enoličnega glasu profesorja, ki ga tako ali tako poslušáš vsak dan. Pa še dokumentarec je bil zares zanimiv.

Piščalke so ustvarjale zanimiv in razgiban solo in videl sem, kako sta se iz stebra, ki je nastal, odcepila dva kraka. Vsa stvar je rahlo spominjala na nekakšno puščico, jaz pa sem vedno bolj iskal kabel, iz katerega bi se ta reč napajala. Vedel sem, da gre lahko tudi za brezžično zadevo, ki mogoče deluje glede na frekvence zvoka. Kaj vse se že da kupiti! Žarnico za boljšo vajo zbor!

Meter in pol dolga puščica se je znova začela spreminjati v majhne pikice. Kot da bi bila sestavljena iz nekakšnih zrnč kus-kusa ali polente. Vsak krak se je na konicah razdelil na pet majhnih krakov, vrh puščice pa je dobil bolj ovalno obliko... Počasi se je na sredini kroga začela ustvarjati podoba človeške postave, zgrajene iz majhnih, med seboj nepovezanih zrnč. Česa takega še nisem videl.

Nadaljevali so in zrnca so se počasi pričela lepiti med seboj v večje dele. Nastali sta roki, trup in čezenj bela prevleka, vrat, obraz in svetli lasje. Postava, ki je prej rahlo lebdela nad tlemi, je tokrat nalahno pristala na tla in nihče ni bil prav nič začuden. Nasprotno, smejali so se! Medtem, ko so nekateri še vedno prepevali, je dama, ki sem jo že zdavnaj prepoznal, nekajkrat bliskovito izginila in se pojavila: enkrat na vrhu stopnic, drugič je stala na stropu in njeno dolgo krilo je bilo nanj prilepljeno, kot da bi v resnici stala na tleh, tretjič pa se je ustavila tik za Ino in jo izza hrbta poskusila napasti.

Zgodil se je boj, ki je potekal z izjemno naglico: dekleti sta sredi kroga izvajali nekakšen kung-fu, ki je izgledal zelo grozljivo. Če bi mene kdo napadel s tako naglico in s tako močnimi udarci, bi zagotovo obležal na tleh in se ne bi več pobral. Ko se je Inina pest rahlo dotaknila lica svetlolaske, pa sta borbo prekinili in se spoštljivo priklonili druga drugi.

Brez vsakršnega opozorila se je svetlolaska obrnila k meni in me prebodla s pogledom. Na to nisem bil pripravljen! Mislil sem, da me zares nihče ne vidi. Skoraj istočasno so svoje glave obrnili tudi drugi. Sam pa sem zaprl vrata in pričel teči hitro, kot da bi mi gorelo za petami... *Ni res, ne more biti res*, sem se boril z glasovi v svoji glavi. Čutil sem obup nad dejstvom, da sem si uspel ustvariti tako resničen izmišljen svet. *Sem vso gimnazijo prehaluciniral!? Sem nor? Bom moral vse življenje goltati neumna zdravila?* Priznam, da sem se včasih delal norca iz ljudi, ki so imeli težave z depresijo, psihičnimi boleznimi in podobno. Zdelo se mi je pač zabavno, na kakšen način so obračali oči in se tudi sicer čudaško obnašali... Nikoli, ampak zares nikoli pa si nisem mislil, da bom postal eden izmed njih. Vse moje misli so se zlele v brezizhodnost mojega lastnega življenja.

Za koga naj sploh živim, se pomislil. Za mojo mamo, ki je tako ali tako robot, ki ga moje izginotje ne bo niti malo prizadelo? Za očeta in Terrya, ki ju ni? Za Rodneya, ki se me je že naveličal, po vseh teh malih prepirčkih znotraj avtobusa ali letala? Zase, ki sem očitno veliko bolj nor, kot sem mislil?

Še vedno sem tekel, tokrat s še večjo zagnanostjo. Glede na pravkar videno sem slutil, da jim ne bom mogel ubežati. Želel pa sem pobegniti od teh prividov, najdlje, kot le lahko. Za seboj sem zaslišal glasove in vedel sem, da mi sledijo...

36. PEČINA

Tekel sem, dokler jih nisem pustil za seboj. Izgledalo je tako resnično pa hkrati tako... Nemogoče. Sopihal sem v hrib in se čudil svoji šibkosti. Ko sem skoraj prišel do roba, sem tam znova zagledal njo. Čeprav se na prestrašim kar tako, sem na glas kriknil.

»Zgini, nakaza!« Moje grožnje je niso odgnale. Mirno je stala na robu pečine in me gledala v oči. Ko sem naredil korak naprej, se je prestavila proti meni; bila je oddaljena le kakšen meter. Znova sem se pričel tresti. Stegnila je roko proti meni, jaz pa sem jo hitro obšel, tekel naprej in se znašel pred robom pečine. *Očitno so se prividi zares vrnili*, sem pomislil. *Zdaj je vseeno, ali je ta svet resničen ali ne.* Želel sem se pognati naprej.

»Nočeš narediti tega,« je nadaljevala.

»Poberi se, sem rekel,« sem zatulil in gledal v skale. Res, zagotovo me bo zdrobilo, ko bom skočil. Začutil sem njen pogled na svojem tilniku in se znova obrnil proti njej. Jokal sem v jezi in strahu.

»Ni potrebno, da je tako... Prosim, razumi...« počasi se je približevala. Njen blede obraz je izgledal še bolj božanski in še bolj grozljiv. Vedel sem, česa je sposobna. Naredila je nov korak, jaz pa sem se nagonsko umaknil nazaj. Naenkrat sem ugotovil, da sem v resnici stopil v prazno.

Zajela me je panika, ker še nisem bil pripravljen. *Nočem še zapustiti sveta*, sem tulil v sebi, pa *čeprav je tako grozljiv...*

Bilo je prepozno. Črnina me je vlekla vase in občutil sem pritisk v trebuhu – takšnega, kot ga doživiš na vlaku smrti. Le da tokrat ni šlo več za igro... Šlo je zares.

Padanje sem čutil vedno bolj intenzivno in zdelo se mi je, da traja celo večnost. V glavi sem doživel preblisk vseh nepomembnih malenkosti, ki so se mi zgodile v mojem kratkem življenju... Prvi spomini na otroštvo... Kako sva se igrala s Terryem in vse počela skupaj. Oče, ki me pelje na tekmo in mi prvič kupi sladoled. Osnovna šola, kjer sem se večinoma kislo držal, ker sem čutil močno samoto. Brez Terrya enostavno ni bilo zabavno. Srednja šola, kjer sem se že bolje počutil, ker sem odšel iz Quebeca, ki me je spominjal na otroštvo... Srednja šola, ki se je zdela kot pobilisk sekunde... Slava, ki nikakor ni bila to, kar sem mislil, da bo... Oče. Celo ob samem dejstvu, da je le projekcija v moji glavi, me je zapeklo v srcu... Zdaj bom očitno

ugotovil, ali posmrtno življenje obstaja. Mogoče pa se bom le zbudil, ves preznojen v postelji New Yorškega hotela in ugotovil, da so vse skupaj bile samo sanje...

Opogumil sem se in odprl oči. Prepozno. Pred menoj se je bohotila ogromna skala, ki je bila del plaže. Očitno je bilo, da sem zgrešil vodo. V zadnjem trenutku mi je postalo žal, da se nisem bolj zagnal – mogoče bi tako dosegel vodo in preživel. Slišal sem trk lastnih vretenc, ko sem zadel ob kamen. Nato me je zajela tišina.

DRUGI DEL - KEISHA

PREDGOVOR

»Z vsem spoštovanjem, tega ne bom storila!« sem se uprla. Vedela sem, da je to, kar mi vodja ukazuje, nekaj podobnega kot odhod med kamikaze.

»To ni bila prošnja,« me je prepričano zavrnila. »Ti si del večjega načrta.«

»Ampak to je norost!« sem vztrajala in skušala dognati, kako naj bi bil odhod posameznice med podivjano hordo vojske ljudi del večjega načrta.

»Preveč razmišljaš s svojo glavo,« se je nasmehnila, »oziroma, preveč razmišljaš kot on,« je rekla s poudarkom. Me mora vedno spominjati na moje neuspehe? Teptati moj ego? Njena izjava me je zbolela bolj, kot vse kar mi je izrekla do sedaj. Pa čeprav je bila navidez veliko bolj nedolžna, kot druge. Bila pa je *resnična*. In boleča. Mislila sem, da sem opravila z njim.

»Pa nisi,« mi je znova prebrala misli. »Ti si še vedno del tega ... negativnega magnetnega polja in čas je, da ga očistiš. Čas je, da očistiš svet.«

Bilo bi brezpredmetno vprašati, zakaj je dobro, da moja smrt očisti svet.

Široko se je nasmejala. Meni pa ni bilo smešno. »Mogoče boš tudi ti nekoč videla načrt, kot ga vidim jaz in zdelo se ti bo zabavno, kako uporni znamo biti proti briljantnemu in nezmotljivemu načrtu vesolja.«

Znova me je pogledala in sama sebi sem se naenkrat zazdela šibkejša. Naenkrat me je zazeblo po vsem telesu, česar nisem občutila že sto dvajset let. Je to mogoče? Mi vesolje odvzema moči? V svojem brezupu sem jo z očmi rotila, naj preneha.

»Izbira je v resnici *tvoja*,« mi je odgovorila. »Ali se upreš načrtu vesolja in prestopiš na drugo stran, ali pa se prepustiš in zaupaš svetlobi, ki te bo vedno varno vodila na višje nivoje...«

Nisem imela izbire. Ponovno postati ranljivo človeško bitje se mi je zdelo tako... Nesprejemljivo. Kako sem lahko na svoji poti tako močno zašla? Zaprla sem oči, globoko sem vdihnila in iskreno prosila vse sile, naj mi pomagajo.

»Prav,« sem pomirjeno odgovorila, čeprav sem vedela, da odhajam v smrt, »Naredila bom, kakor zahtevaš.«

Ko sem oči znova odprla, moje vodje ni bilo več. Le veter, ki je znova prijetno grel moje večno telo, je naznanjal, da sem govorila z Brezčasno.

1. SOOČENJE Z RESNICO

Ker sem se rodila v bogato družino, nisem nikoli poznala pomanjkanja. Vsaj ne v materialnem smislu. Čutila pa sem, da sem vseeno na nek način drugačna od ostale družbe, ki je rada igrala kriket, pila čaj in prirejala nedeljske zabave. Meni pa je bilo v sončnih dneh povsem dovolj oditi na lep sprehod ob morju.

Ravno tistega leta, ko smo naš otok poimenovali v Otok Princa Edwarda, sem se prvič zaljubila. Bilo je v času, ko sem začejala čutiti, da se moje telo na mlade gospode začenja drugače odzivati, kot prej. Postala sem krhka in evforična, ko se mi je moj izbrani približal in tega nisem bila vajena. Nekako pa sem čutila, da sem tudi jaz njemu všeč.

Prav kmalu se je zgodilo, da se je dobil z mojim očetom in ga prosil za dovoljenje. Čeprav nisem čisto dobro vedela, kakšen je bil izid tega sestanka - za katerega jaz niti ne bi smela vedeti - sem pa čutila, da se je od takrat naprej oče drugače obnašal do mene. Tudi mati je bila naenkrat bolj zaposlena. In končno je prišel čas, ko mi je mladenič začel dvoriti.

Čeprav je bil mlad, je vojvoda Philippe Yorški že do svojega triindvajsetega leta podedoval precej bogastva. Veliko deklet - in njihovih staršev - je morda ravno zato upalo, da si bo izbral njih. Ko je izbral mene, pa je bilo drugače. Meni je bil *zares* všeč. Ni mi bilo pomembno, koliko ima pod palcem; ljubezni se vendar ne da izmeriti v denarju.

Tako so me doma dostikrat čakala prelepa sporočilca, zavita v svilo. Dostikrat je poslal tudi prijatelje, ki so zapeli pod mojim oknom, na zadnji strani našega malega dvorca. Vsak večer je drhtelo v zraku nekaj nerazložljivega; preden sem šla spat, sem vsak večer molila, da bi se čim prej lahko združila pred Bogom s svojim ljubljanim. Končno me je uslišal in postavil datum.

Moj oče me je poklical k sebi in mi povedal to, kar sem tako ali tako že vedela: v roku enega meseca naj bi postala njegova žena. Bila sem presrečna, vse moje telo je žarelo od vzhičenja in hitro so se začele priprave na poroko.

Čez dva tedna sva imela najino zaročno zabavo. Vsa imenitna gospoda vsega otoka in čez nama je prišla čestitat. Bilo je prvič, da se mi je takšna zabava zdela povsem smiselna. Ostale zabave so se mi navadno zdele puste in dolgočasne. Ta pa je zame bila ... nekaj posebnega. Ko sem stala ob njem, ga gledala v njegovi bleščeči opravi, ko je iz sosednje sobe zvenel zven violin in ko sva skupaj pozdravljala prijatelje in sorodnike... Takrat sem čutila, kako neumna sem bila, da nisem svojega čudovitega življenja že prej še bolj sprejela za svojega. Teh brezčasnih zabav, teh čudovitih nasmehov, teh prelepih oblek...

Zgodilo pa se je nekaj čudnega. V vrsto pozdravljajočih se je postavila naša mlada služkinja, ki sicer ne bi smela biti tam. Čeprav sem do nje gojila spoštljiva čustva, sem jo vseeno - zavoljo dobrih odnosov in njene časti ter položaja - nameravala opozoriti, naj odide, preden jo vidi moja mati ali oče. Svoj pogled sem usmerila vanjo in čakala, da me pogleda. Začuda je še naprej gledala v tla in potrpežljivo čakala, da

pride na vrsto. Že prav, ji bom pa omenila, kar sem nameravala, ko mi bo segla v roko. Do tedaj pa bom iskreno upala, da je nihče ne opazi.

S pogledom sem ponosno ošinila svojega bodočega moža, katerega polt se je rahlo spremenila. Izgledal je zaskrbljen in popolnoma bled.

»Je vse v redu, ljubljeni Philipe?« sem ga vprašala – zdaj sem ga že smela tikati.

»Seveda ljubljena Keisha,« mi je prijazno odgovoril in se v dokaz nasmehnil. Ker sem bila srečno zaljubljena, me je ta nasmeh pomiril in pomislila sem, da je za njegovo pobledelost očitno kriv slab losos, ki smo ga tisti dan jedli za kosilo. Tudi meni po njem ni bilo dobro.

Služkinja je prišla na vrsto, da čestita Philipu. K sreči je že on izkoristil priložnost in jo potegnil iz vrste. Slišala sem samo še njegove besede:

»Kaj, za božjo voljo, pa počneš tukaj!?«

In njen pridušen jok. Škoda, ne bi mu bilo treba tega nasilja. Sama bi jo odpravila mnogo bolj galantno in z večjo mero spoštljivosti. Ko jo je pospremil ven, je trajalo nekaj minut, da se je vrnil. Znova se je postavil na svoje mesto.

»Ne bi ti bilo treba postopati tako grobo, veš,« sem ga rahlo okrcnila, pa čeprav sva še vedno nasmejana pozdravljala goste. Svoj obraz je rahlo sklonil k mojemu, da sem vedela, da govori le meni:

»Ampak služkinja v vrsti, to vendar ne gre, sama bi to morala vedeti!«

»Mogoče pa je prišla samo voščiti srečo,« sem jo že skoraj zagovarjala.

»Kakor rečeš, draga,« se je rutinsko nasmehnil in znova poljubil roko naslednji vojvodinji.

Večer se je kmalu prelevil v noč. Niti še nisem imela občutka, da sem se docela naplesala, ko je že strežaj naznanil konec zabave. Medtem sva seveda tudi midva – oziroma moj Philipe – naznanila, da je ta zabava posvečena v čast najinega bodočega zakona. Imela sem občutek, da so starejši bili zelo veseli. Nekateri mlajše gospodične pa... Čutila sem, da je Philipe tudi njim všeč in da jim ni bilo ravno lahko pri srcih.

Kmalu je napočil čas za poroko. Bila sem srečna, kot še nikoli. Zdelo se mi je, da iz mojega življenja nastaja popolna sestavljanica, ki mi je bila prej neznana. Sama sebi sem se zdela trapa, da sem kdaj dvomila v srečno ljubezen. Ko pa je vendar na dosegu roke. Nikoli se nisem spraševala, ali me je Philipe izbral zaradi premožne družine, iz katere izhajam, zaradi mojega ne ravno slabega izgleda ali zaradi ljubezni. Ker sem sama bila zaljubljena vanj, sem nekako verjela, da je to zaradi ljubezni. In ker sem skoraj vsak večer bila deležna njegove pozornosti pod mojim oknom – ali pa pozornosti njegovega zbora ali godalnega kvarteta – sem verjela, da je tudi pri njem enako.

Na veseli dan, ki naj bi za nekatere pomenil združenje dveh pomembnih vojvodskih družin, zame pa najsrečnejši dan v življenju, sem se pripravljala v svoji sobi. Šest spletičen je urejalo moj videz. Ko sem se uzrla v ogledalo, nisem videla le svetlolasega dekleta v beli obleki... Videla sem čisto ljubezen. Dekle, ki je preprosto žarelo pod valovitimi kodri, je v beli obleki le še poudarjalo svojo lepoto z žarom, ki ga ima lahko samo zaljubljena nevesta. Zares, zelo sem si bila všeč. Čutila sem, da z mojim možem sodiva skupaj.

Približno petnajst minut pred začetkom obreda pa je prišla moja mati in preverila, če vse teče po načrtih. Objela me je in zdelo se mi je, da je potočila solzo. Kot da naj bi to bila pri mamah nekakšna navada. Ko se zgodi prelomnica v življenju njihovih hčera, je jok skoraj obvezen.

Nato je nagnala moje spletične ter tudi sama zapustila prostor z besedami: »Pustimo nevesto za trenutek samo, da se pripravi na obred!«

In res, ta trenutek sem potrebovala! Težko mi je bilo, ko sem bila obkrožena z vsemi temi ljudmi. Družbena etiketa ne dovoli plesa sredi sobe, vpitja od sreče na ves glas ali pa preprosto mirnega in sproščenega čakanja v položaju, ki bi bil meni udoben. Odleglo mi je, ko so zapustile prostor.

Končno sem se sprostila in se ozrla po prostoru. Rdeče zavese, ki so obkrožale stene, so bile obrobljene z zlato vezanim vzorcem in ustvarjale vtis prazničnosti. Spominjale so me na brokat v plesni dvorani, kjer bo slavje. Zaprla sem oči in pri krajcih prijela svoje dolgo krilo... V glavi sem si predstavljala zvok violin ter mojega moža... Velika plesna dvorana, ki sveže sije in pozdravlja mladoporočenca... Prime me za roko in me vodi v ples dveh zaljubljenecv... Srečna do konca svojih dni...

Zavrtela sem se v ritmu kvarteta in se zares prestrašila, ko sem na svoji dlani občutila pravi stisk roke. Očitno me je nekdo videl plesati. Odprla sem oči in zagledala mojo zasebno učiteljico, profesorico Harriet. Že od malih nog mi je bila blizu. V mojih najstniških letih pa sva se še bolj zblížali, postala mi je prava prijateljica. Učila me je tako tuje jezike, kot skrivnosti astrologije. Imela sem občutek, da me nihče ne razume tako, kot ona. Vedno je izžarevala nekakšno modrost... Razen tokrat. Tokrat me je z vso silo držala za zapestje in izžarevala samo eno: strah. Njeni rahlo sivi kodri so opletali izpod rjavega klobuka in videla sem, da očitno ni imela niti časa, da bi se uredila, preden stopi pred nevesto. Že sem jo nameravala vprašati, čemu je prišla na tako nenavaden način, ko me je porinila proti zadnjim vratom moje sobane.

»Hitro, princesa, ni časa za obrazložitve!«

Takoj, ko me je odvelkla proti vratom, sva jih priprli in velela mi je, da moram biti tiho, ne glede na karkoli. Skozi vhodna vrata sobane sta se počasi prikradla dva vojaka, v rokah pa sta držala dva samostrela. Ogledalo, v katerega sem se še pred nekaj minutami ogledovala, je prekrivala temna zavesa. Navsezadnje je to bil del za preoblačenje, ki ga je vedno potrebno zastreti, da se nanj ne ujamejo pogledi napačnih ljudi. Svoja samostrela sta usmerila prav tja. Menda nista iskala menel?

Ko sta se orožji sprožili, sva zaslišali žvenket, ki je pričal, da sta puščici zadeli steklo. Želela sem zavpiti od groze, ampak mi je Harriet pravočasno nastavila roko na usta

in s tem poskrbela, da sem bila tiho. Hitro me je odvedla po stopnicah. Prišli sva do zadnjega izhoda, kjer naju je že čakala kočija.

»Do gozda!« je zavpila Harriet.

Ko sva se oddaljili od mesta in sem vsaj za trenutek uspela ujeti svoj dih, sem jo vprašujoče pogledala.

»Oprosti prosim, da moraš to izvedeti na tako krut način...« je začela. »Toliko stvari bi ti še rada rekla... Žal imava samo nekaj minut, da ti obnovim, kar sem pred kratim izvedela. Vojvoda Yorški te žal... ne ljubi.«

Besede so ji šle težko z jezika – posebno zato, ker je vedela, da so moja čustva napram njemu ravno obratna.

»Zadnjič sem se na zabavi ob vajini zaroki nameravala samo malo osvežiti, ko sem šla ven do drevoreda. Ob živi meji sem se ustavila in poslušala čričke. Dve postavi pa sta se hitro začeli približevati in nagonsko sem se odločila, da se skrijem. Navsezadnje se ne spodobi za damo srednjih let, da jo takole zasačijo med grmovjem.

Ugotovila sem, da gre za Philipa in še za neko drugo gospo. Ustavila sta se prav nerodno blizu mene, ko sta se ... Poljubila.«

Moje oči so se orosile. Ker je vedela, da me že samo majhne malenkosti s takšno vsebino lahko zelo prizadenejo, se je odločila, da bo pričujoči prizor poskusila čimbolj skrajšati, čeprav sem po nerodnem zvenu njenih besed čutila, da je moral biti precej strasten.

»Govorila sta o njuni večni ljubezni ter tudi o tem, da je gospodična noseča. Potem pa je omenil njeno ime in takoj sem ugotovila, da gre za našo mlado kuhinjsko pomočnico...«

Zato je bil takrat torej ves bled. Vrelec v mojih očeh se je še povečal in se spremenil v potok solza žalosti, ko je tekkel preko mojih lic.

»Rekel ji je, da se je davi z očetom sporekel zaradi nje in da mu je oče rekel, da se lahko poroči z nižje stanovskim dekletom le, če trenutna nevesta po čudežu izgine. In tako ... je Philipe najel dva vojaka, ki sta bila dovolj pohlepna in nora, da sta sprejela nalogo... « začela je hlipati in se kmalu znova skušala obvladati, »Najbrž vas že iščeta. Zagotovo vas do sedaj že iščejo prav vsi.«

Bila sem pretresena. Kam pa naj pobegnem, na otoku? Ladjevje je v celoti zastraženo.

»Kam pa naj grem?« sem jo zbegano vprašala. Če ne bi videla njenih solza in njene brezpogojne materinske skrbi, ji skoraj ne bi verjela. Zgodba je bila preveč grozljiva in krivična. Res pa je, da sem videla tudi dokaz, na lastne oči. Svet, ki je prej izgledal kot popolna sestavljanka, se je v trenutku zrušil na milijon koščkov.

»Tudi tu bom morala biti zelo kratka,« je hitro nadaljevala, kajti bližali sva se gozdu.

»Vem, da je nenavadno, ampak morala mi boš zaupati. Davi sem imela nadvse resnične sanje. Natanko sredi gozda sem govorila z nadvse modro ženo, ki mi je govorila o skrivnostih življenja. Ime ji je bilo Brezčasna. Rekla mi je, da bo moja varovanka kmalu potrebovala njeno pomoč. Takrat naj se obrne nanjo. Ona bo vedela pot. V dokaz mi je izročila bršljanovo vejico, ki sem jo še vedno držala v roki, ko sem se zbudila.«

In na podlagi tega naj ji verjamem? Na podlagi bršljanove vejice?

»Ne boj se, pospremila te bom,« je nadaljevala. Prispeli sva do gozda in kočija se je ustavila. Harriet me je zavila v temno zeleno ogrinjalo, čez glavo pa mi je potegnila njegovo kapuco.

»Poskusi ostati skrita,« mi je rekla.

Plačala je kočijažu, ki je dajal vtis, da ni vedel, koga je ravnokar pripeljal. Prosila ga je, naj počaka, saj naj bi se vrnila čez kratek čas. Odhiteli sva v gozd in po nekaj minutah hoda sva prispeli do jasne jase, ki jo je na sredini krasilo drevo. Pod drevesom je spokojno sedela ženska z rjavimi lasmi, ki so ji segali do ramen. Preprosta halja je rahlo valovila v vetriču; bila je bosa in sedela je s prekrižanimi nogami, kot Turki. Njen spokojni obraz, ki je bil prav nedoločljivo mlad, so krasile rdeče ustnice, malo bolj zagorela polt, kot sem je vajena pri nas, lepo oblikovane obrvi ter simetričen obraz.

Harriet mi je pokimala in me objela.

»Od tod naprej greš sama,« mi je rekla. »Zares te imam rada, otrok moj; upam, da se še kdaj vidiva.«

»Tudi jaz...« sem ganjeno rekla. Hkrati pa sem bila še vedno pretresena, ker se je dan tako nepričakovano razpletel. Zdaj bi morala biti že gospa vojvodinja Yorška, ne pa dekle, ki je na milost ali nemilost prepuščeno neznanki sredi gozda.

»Vse bo še v redu,« je rekla Harriet in me pobožala po licu.

»Hvala ti za vse,« sem še uspela izdavi, in že je senca njenega ogrinjala odhitela v zamegljeni gozd.

2. NENAVADNA TOLAŽBA

Nemočno sem gledala za njo, ko se je oddaljevala in se znova spomnila svojega brezizhodnega položaja. Kaj sem storila, da sem si prislužila izgnanstvo, ne da bi se lahko sploh poslovila od staršev? Zakaj me je moj ... Mislil, vojvoda Philippe tako brez sramu izdal..? Kaj je sploh ljubezen? V brezupu sem iztegnila roke proti moji edini pravi zaščitnici in se znova zvila v bolečini, ki me je vso prevzela.

Listje za menoj je rahlo zašelestelo in obrnila sem se. Za menoj je stala dama, ki sem jo še pred kratkim videla sedeti deset metrov stran.

»Prestrašili ste me,« sem trznila. Tolažilno se je nasmehnila in roko položila na mojo ramo.

»Se opravičujem. Bi stopila z menoj v senco? Tam se bova lažje pogovorili.«

Ni mi bilo povsem jasno, kaj je mislila s tem, ko pa je gozd še pred kratkim prekrivala megla. V nekaj sekundah pa se je nebo zjasnilo, sonce pa je razžarilo ves travnik, da je zablestel v svojem zelenju in pisanosti.

»Z veseljem,« sem uspela začudeno izdaviati. Sedli sva pod drevo. Ona po svoje, jaz pa tako, kot se za mlado vojvodinjo spodobi. Z nogami postrani in z vedno izravnano hrbtenico. Od svojega dvanajstega leta nisem nikoli sedela kako drugače. Enostavno ni bilo prav. In še navadila sem se.

»No, zdaj se lahko sprostiš,« mi je jasno rekla. »Jaz nisem nikakršne modre krvi, da bi se pred menoj morala pretvarjati, da si nekdo drug.«

»Kako, prosim?« sem bila začudena. Še dobro nisva načeli pogovora, pa me je že pričela žaliti. Nisem pa slutila, da je to bil šele začetek njenih nezaslišanih dognanj.

»Hočem reči, da ti ni potrebno živeti življenja vedno po enakih vzorcih. Življenje je živahno in barvito – kot ta travnik. Tukaj se nobena žival ne sprašuje, kako bo videti pred ostalimi. Samo biva. Samo je.«

Ob besedi 'bivanje' sem se spomnila na dvorec, v katerega naj bi se s Philipom preselila po poroki. Noge so mi klecnile, in podrla sem se v kup nesreče, ki je znova pričel bruhati vulkansko vroče solze žalosti in zamere.

»Drža mi je že bolj všeč,« se je nasmehnila moja nova znanka. »Nikakor pa ne način razmišljanja. Za vse, kar se ti je zgodilo, si namreč odgovorna ti. Ti sama.«

Takih nezaslišanosti mi še nihče, nikoli ni rekel.

»Sem mar sama organizirala in v svojo sobo povabila dva morilca? Sem mar prosila tisto ... Prostaško služkinjo, da zapelje mojega zaročenca? Sem mar jaz tista, ki me je izdala?«

»Odgovor na vsa tvoja vprašanja je: DA.« imela sem občutek, da jo najin dialog celo malo zabava. Pa čeprav je bila videti nekako mirna.

»Ha!« to je bilo vse, kar sem lahko rekla na takšen nesmisel.

»Ha-kaj kolikor te je volja, pa je vseeno res.« glavo je nagnila vstran, in se nasmehnila.

»Koliko zares veš o vojvodi Philipu? Koliko zares veš o sebi? Koliko zares veš o življenju?«

Koliko zares vem o Philipu? O sebi? O življenju? To se mi pa zares ni zdelo pomembno.

»Glede na to, kakšni so odgovori na ta vprašanja, takšni so rezultati v tvojem življenju. Do sedaj nisi bila nič več kot dobro vzgojena punčka, kateri ni bilo nikoli namenjeno da bi kdaj spoznala večje čustvo, kot je naivnost. Zdaj pa imaš priložnost spoznati, o čem igra življenja pravzaprav govori.«

Ker se mi ni zdelo več smiselno pregovarjati z njo, sem ostala tiho, po licih pa so mi polzele solze. Tudi ona je utihnila. Tako sem jokala kakšno uro, dokler nisem občutila utrujenosti. Ona pa je ves čas sedela pri miru in od časa od časa zaprla oči.

Ko nisem imela več moči niti za jok, niti za pogovor, sem legla v travo. To, da me je Brezčasna prijela za roko, je moj poslednji spomin tistega dne. Slišala sem samo še njen vzdih:

»Imeli bova pa veliko dela...« nato pa se mi je začelo vrteti v glavi in nemudoma sem zaspala.

3. VOTLINA

Ko sem se zbudila, me je zelo zeblo. Čeprav sem bila zavita v odejo, me je treslo po celem telesu; najbrž me je ravno to predramilo. Zunaj sem slišala zavijanje vetra in ko sem se previdno ozrla po prostoru, mi je postalo več kot jasno, da niti slučajno nisem več na otoku.

Odločila sem se tudi, da bom z gospo, ki me je pripeljala popolnoma iskrena: brez raznih vljudnostnih opazk. Tudi ona sama se ni uspela potruditi, da bi bila diskretna do mene – zakaj bi bila jaz? Poleg tega pa me je pripeljala na kraj, ki zagotovo ne more biti boljši od Otoka princa Edwarda; tam vsaj ne bi zmrznila od mraza. Spraševala sem se, kje neki bom našla gospo v belem, ko sem zaslišala nekaj kamenčkov, ki so se zganili v moji bližini. Zavedela sem se, da ta kraj ni le mrzel in divji – šlo je celo za nekakšno gorsko jamo.

»Pa si se zbudila,« je umirjeno rekla in predme položila posodo z rižem, »Zagotovo si tudi lačna.«

To je bilo še kako res. Ne da bi počakala nadaljnje povabilo, sem nemudoma zagrabila skledo in začela jesti. Čeprav mi je poleg ponudila tudi nekakšne paličice, sem jih odrinila in skušala jed vnašati kar najhitreje, kolikor se je le dalo.

»No, prav. Ker je že ravno prvi dan, naj ti bo.« je bila prizanesljiva.

»Kje sva?« sem vprašala, ko sem počasi zbirala še zadnja zrna riža. »In zakaj je tako mrzlo?«

»Hm, to vprašanje zahteva malo bolj ... Ne ravno logično razlago. Se lahko dogovoriva, da ti povem kasneje? Kot sem že rekla, pred nama je zares veliko dela. In lažje mi bo, če te bo snov zanimala. Navsezadnje sem te zares dolgo čakala.«

Niti ena stavek v tem odgovoru se mi ni zdel smiseln ali jasen. Torej je vse to – moja skorajšnja smrt, včerajšnji dan, izdajstvo - bilo zmenjeno vnaprej?

»Ja in ne.« je počasi rekla.

»Sem morda kaj rekla naglas?« sem vprašala. Zdelo bi se mi nemogoče, da bi nekdo odgovarjal na moje misli.

»Naj ti razložim. Usoda... Je kot tvoj osebni učni načrt. Saj si hodila v šolo, kajne?«

»Seveda.« In to v najbolj elitno – z osebno učiteljico.

»No, nekatere stvari je mogoče predvideti vnaprej. Razen če je človek dovolj močan, da se odloči drugače. Do sedaj nisi imela izbire. Če želiš, ti lahko pokažem pot iz tega labirinta. Mislim, da je več kot čas za to. Zato sem rekla, da bova imeli veliko dela. Nehati moraš igrati žrtev. Kar se ti je zgodilo, je samo test.«

Znova sem se stisnila v odejo. Ženska pred menoj se mi je zdela kruta in več kot očitno je bilo, na čigavi strani je. Ker pa sem vedela, da sem v tem Bogu

pozabljenem kraju v celoti odvisna od nje, sem se ji samo nasmehnila, mislila pa sem si svoje.

»Tako bova pa težko nadaljevali,« je še rekla, nato pa stopila do zasneženega izhoda votline.

»Prišla bom, ko boš pripravljena,« je zaključila, nato pa pogumno zakorakala v globok sneg.

Tudi prav, sem si mislila. Če želiš gaziti v tem snegu, kar izvoli.

Iz gole radovednosti, kako daleč bo prišla, sem se postavila na noge in pogledala ven za njo. Nekaj stopinj je bilo več kot očitno globoko zarisanih ob vhodu v jamo; nato pa so stopinje postajale vedno bolj plitke, dokler se niso porazgubile. Je to mogoče? Je veter res tako hitro zabrisal sledi za njo? Je takoj zatem, ko se je poslovila, začela teči? Je izginila v nič?

Potem, ko moje preučevanje njenih stopinj ni obrodilo nobenih sadov, sem se od mraza znova umaknila v jamo. Bila sem zadovoljna s svojo samoto. Zdaj sem lahko v miru razmislila o vsem, kar se je zgodilo in bila preprosto sama! Brez odvečnih spremljevalcev.

Ta dan sem imela ves čas na svetu, da sem po potankosti podoživela krivico, ki se mi je zgodila. Žalovala sem za izgubljenim življenjem, za uničenim zakonom – še preden se je sploh začel, za družino, ki bi jo lahko imela in za mirnim življenjem na dvorcu. Lepi vojvoda Philipe se mi je gnusil bolj, kot sem ga kdajkoli občutila; način njegovega hladnokrvnega ravnanja do mene me je navdajal z noro zamero. Zares bi z veseljem preklela njegove bodoče pankrtske otroke in njegovo zlagano življenje, če bi le imela v sebi dovolj njegove zlobe!

Znova sem se ozrla okoli sebe in občutila vsako vlakno mojega osamljenega telesa. Odločila sem se, da se nikoli, ampak res nikoli več ne bom zaljubila. *Tukaj niti ne bo priložnosti za to*, sem z grenkim nasmehom pomislila. Sredi jame sem se sama sebi zdela kot berač in ko sem znova ozavestila svoje bedno stanje, sem še bolj naglas zatulila. Slišal me v tem viharju tako ali tako ne bo nihče.

Tako je bilo vse do večera. Seveda sem znova postala lačna. In še kako žejna, po vsej reki solza, ki sem jo izločila. Gledala sem proti izhodu votline in upala, da se bo moja nova varuhinja navsezadnje le vrnila. Začela sem jo klicati. Zapomnila sem si njeno ime, čeprav sem ga le s težavo izgovarjala. Zdelo se mi je tako... Nenaravno. *Brezčasna.*

Šla sem tudi do izhoda, in poskusila klicati še bolj naglas. Ni bilo odgovora. Samo gore, ki so zrle vame, so mi vračale moj lastni zamolki odmev. Ko sem ugotovila, kako me zebe vedno bolj in kako lahko tukaj od mraza še umrem, sem se znova vrnila v jamo in ihtela v prazno. Legla sem v kotic, ki je izgledal najbolj toplo in izmučeno zaprla otekla oči. Zunaj se je pričelo mračiti. Veter je zavijal okoli izhoda v jamo. Moja zadnja misel, preden sem uspela zaspati, je bila nova skodelica riža in velik potok vode...

4. POSLEDNJA BITKA

Zbudila sem se še ponoči. Tlačila me je mora in ko sem odprla oči, je okoli mene zavijal veter, ki se je prikradel v jamo. Bila je trda tema, slišala sem nekakšno stokanje živali zunaj in pomislila sem, če nisem kateri izmed njih napoti v tej votlini. Postalo me je strah, hkrati pa sem se znova spomnila, da niti ne vem, kje sem.

Težko sem pričakala jutro. Bila sem lačna, kot še nikoli. In žejna hkrati. Moje ustnice so se zlepile in bilo je, kot da tega organa nimam in ne uporabljam več. S težavo sem zvijala jezik na obe strani ustne votline, da bi ustvarila vsaj malo tekočine... Nič.

Ko sem znova želela zaihteti od tegobe, ki me je pestila, sem se ustavila in pomislila, da mi ne bo v pomoč, če iz sebe iztisnem še zadnje kapljice tekočine... Tako sem se poskusila umiriti. Hkrati pa sem premlevala še zadnje besede, ki mi jih je rekla moja kruta gostiteljica, preden je odšla: »Prišla bom, ko boš pripravljena.«

Kaj pa naj to pomeni? Mar nisem pripravljena?

Ker nisem imela moči za sedenje, ali stanje, sem večino dne preležala. Zvečer pa me je prešinilo, da je sneg, ki me obkroža, tudi narejen iz vode! Pohitela sem ven in se čudila sami sebi, da se tega nisem že prej spomnila! Zajela sem kepe snega in jih začela jesti. Še nikoli sneg ni imel tako dobrega okusa! Po kakšni uri obedovanja sem svoje premrle roke znova stisnila v odejo. Nisem jih več čutila, mi je pa bilo lažje, ker sem dobila vsaj malo vode, čeprav je bila zmrznjena... Znova sem dobila zagon, da sem poklicala Brežčasno v prazno sneženo pokrajino... Nič.

Ko sem se odpravila spat – v svoj kotic, sem pričevala čutiti da je moje telo vedno bolj šibko. Ker sem pojedla tako veliko snega, sem pričevala čutiti svoje grlo, ki me je vedno bolj bolelo. Stisnila sem se v kot in upala, da bo bolečina minila, ko se zbudim.

*

Naslednji dan je bil še hujši. Že zjutraj mi je postalo jasno, da bolečina prejšnjega dne ni le ostala, temveč se je le okrepila. Grlo me je neznansko bolelo, zdravila pa sem ga z edino stvarjo, ki sem jo imela pri roki – s snegom.

Kmalu nisem zmogla niti govoriti, niti vstati. Tresla me je mrzlica, ležala sem v kotu in čakala na smrt. Čutila sem, kako zelo različna je moja duša od telesa. Kako počasi izgubljam občutke za upravljanje svojih rok, nog, glave,... Grlo me je tako bolelo, da sem bila začudena nad dejstvom, da še živim. Skeleča bolečina pa se je razširjala tudi na ostale dele telesa, ki sem jih počasi začela izgubljati. Vedno manj sem čutila roke, noge, ušesa, nos, obraz,... Ni mi jasno, kako sem se pretolkla skozi noč do tretjega dne. Razmišljala sem edino o tem, da si želim, da je tega čim prej konec. Vedela sem, da bom umrla. Varuhinja me je očitno zapustila in niti ji nisem več zamerila. Razmišljala sem o spravi s svetom.

Zakaj zapuščam ta planet? Kdo sem? Kdo so ljudje, s katerimi sem živela? V čem je smisel vsega skupaj? Ali jim lahko oprostim? Kaj sploh je odpuščanje?

Pomislila sem, da nas je kar nekaj in da se morda ves svet ne vrti le okoli mene. Bog se zagotovo strašno zabava, ko gleda mojo majhno zgodbo in me vidi, kako se zaletavam z glavo skozi zid zaradi stvari, ki so se mi zgodile. Ko jokam zaradi drugih ljudi. Pomislila sem, da sem kot majhna mravljica v mravljišču. Enkrat se razburja, drugič ljubi, tretjič misli, da je se je vse mravljišče zarotilo proti njej... Ampak še vedno je samo majhna mravlja!

Ob misli, kako se mravlja s piskajočim glaskom razburja sredi mravljišča, sem se nagonsko nasmehnila. Ob tem so me zbolele obrazne mišice, ki so me opomnile, da so tik pred tem, da v celoti zamrznejo. Tudi grlo me je zapeklo in me znova postavilo v realnost.

Ko me bo tukaj v nekaj minutah pričakala smrt, bom nepripravljena, sem pomislila. Pri nas doma je vsakogar, ki je bil zadnjo bitko na smrtni postelji, obiskal duhovnik in mu naložil poslednje odpustke. Kako pa naj se pripravim jaz?

Spomnim se, da je duhovnik takrat veliko govoril o odpuščanju, molitvi za bližnje in bližajočem se onostranstvu ...

Mogoče si pa sama lahko pripravim nekakšen obred, sem pomislila. Kar tako. V svoji glavi.

Za kaj drugega tako ali tako nisem imela moči.

Najprej sem v mislih pričela moliti. Kar sem pač znala. Nato sem v misli priklicala vse, ki so mi bili v življenju blizu... Mater, očeta, ... Harriet. Uboga duša. Mislila je, da me bo rešila, ne vedoč, da me bo poslala v smrt...

Navsezadnje sem pomislila na Philipa. In na Adele. Njeno ime sem le s težavo priklicala v spomin, ker se mi je zdelo mnogo bolj primerno, če ji rečem kar umazana, prešuštniška, ... Ne, *Keisha*, sem pomislila. *Zdaj umiraš, torej nimaš več časa za grde misli... Zdaj moraš odpustiti...*

Pomislila sem, da je Adele najbrž le... zaljubljena. Kot sem bila jaz. Najbrž ni to nič nenavadnega glede na to, da je Philipe zares čeden moški. In on... očitno je bil samo ujet. Tako, ja. Ujet med tem, kar so mu rekli, da naj stori in med tem, kar si je sam želel. Kako pa bi ravnala sama na njegovem mestu..? Če bi se bila zaljubila v nekoga iz nižjega stanu? Ne, nikoli, nikdar ne bi ravnala tako... *Umiri se, Keisha, zdaj umiraš*, sem se znova opomnila.

Pa naj umrem, če mi je to usojeno, sem pomislila. Ampak tega sveta ne nameravam zapustiti jezna in razočarana! Šla bom s pokončno dvignjeno glavo! Prav, odpuščam vam! ODPUŠČAM VAM VSEM!

»Od... puščam... vsem!« sem šepnila, da bi potrdila svojo izjavo. Vedno me je zanimalo, katere bodo moje poslednje besede, preden bom zapustila svet. In te, ki sem jih izbrala, so se mi zdele kar primerne. Nasmehnila sem se, zadovoljna ob svojem izboru in ugotovila, da sem zares pripravljena.

Zbogom, svet; hvala za vse, kar sem tukaj smela izkusiti.

»Me veseli, da si že bolje,« sem naenkrat zaslišala.

Odprla sem oči. V nejasni meglici, ki se je le počasi ostrila pred menoj, sem zagledala Brezčasno. Nisem točno vedela, kaj je mislila s tem, da sem že bolje, ko pa sem vendar bila na robu smrti.

»Končno si pripravljena. Pridi, delo naju čaka.« je hitro rekla.

Mislila sem, da se šali. Želela sem ji reči, da me vendar boli grlo in da umiram od vročice. Da bi ji to dokazala, sem počasi zakašljala. Bolečina je v celoti izginila. Premaknila sem noge, da bi preverila, na kateri stopnji zaledenelosti sem jih nazadnje pustila. Začuda sem jih čutila veliko bolje! Premaknila sem glavo, ki je naenkrat bila čila in bistra. Niti sledu o vročici. Pravzaprav sem se počutila bolje, kot kdajkoli prej!

Brezčasna mi je ponudila posodico riža in skodelico čaja.

»Sicer nisi ravno sestradana, ampak zagotovo ti bo dobro delo.«

Tudi to je bilo res. Čeprav nisem jedla že tretji dan, sem bila lačna ravno toliko, kot sem včasih bila lačna doma, pred opoldansko malico. Nič več. Odločila sem se celo, da poskusim jesti s paličicami, ki jih je priložila. Sprva mi je šlo bolj težko, a sem se kmalu naučila. Večerja je bila imenitna, čeprav je izgledala bolj borno. Imela je nekako ... ponotranežni okus, kot da bi v resnici jedla rižoto, namesto pustega riža. Tudi čaj je bil rahlo sladkav in zelo okusen. Tako okrepljena bi tudi sama lahko zapustila jamo in gazila po snegu. Posebno, če se bo to odlično počutje nadaljevalo.

Brezčasna me je od časa do časa pogledala in se smehljala. Ko sem končala s hrano, mi je hitro rekla:

»Za to, kar se ti je zgodilo, si odgovorna samo ti. Potrebovala si to izkušnjo, zato da bi občutila slast odpuščanja. Čustva, ki si jih občutila pred tem, pa so kot strup. To si občutila na lastni koži – kot bolezen. Mislim, da je napočil čas, da nehaš zreti v preteklost. Čaka te namreč zelo svetla prihodnost.«

Njene besede so me v celoti pomirile. Bila sem ... Nekako izpraznjena. Nič več nisem čutila stiskanja v srcu in bremen, ki so me težila prej; ljudem, ki sem jih poznala, sem zares privoščila vse najboljše. In komaj sem čakala, da tudi sama znova zaživim.

»Tako je že bolje,« mi je rekla. Vstala je in mi podala roko. »Pridi, da ti odgovorim na tvoje prvo vprašanje!«

»Misliš, kje sva?«

»Točno tako!«

5. HIMALAJA

Ko sva stopili iz jame, sem na koži občutila veter. Presenečena sem ugotovila, da me ne zebe več. Tudi noge, ki so sledile Brezčasni v sneg, so se v lahkih poročnih čevljicah počutile toplo in varno, kot da bi imela obute najboljše obložene zimske gorske čevlje.

»Brezčasna, ... kako to, da ...«

»Te ne zebe?« je dopolnila moj stavek. Tega dopolnjevanja sem se že skoraj navadila. Na njenem mestu bi tudi sama najbrž uganila, kaj me želi vprašati mlada nevednica, ki je ravnokar prispela.

»To je pa moj mali trik, ki ga boš razumela šele kasneje. Vse kar ti lahko povem je le to, da bi brez njega tukaj najbrž težko preživela.«

To je bilo še kako res. Poleg vetra, ki je zavijal po ledenem površju, sem videla, da se mi iz ust močno pokadi vsakič ko izdihnem. Bilo je neverjetno hladno. Predstavljala sem si, da je tako hladno lahko samo na koncu sveta.

»Sva na drugem koncu sveta, kot si bila prej,« mi je odgovorila na vprašanje. »Si že kdaj slišala za Himalayo?«

»Je to gorovje?«

»Aha, najvišje gorovje na svetu.«

»Kako pa ... sva...« mislila sem reči še: »... prišli sem tako hitro«, a me je znova prekinila.

»Tudi do tega bova prišli, ko bo čas.«

Nato sva nekaj časa zgolj hodili v tišini.

Hodili sva po prelazu med dvema gorama. Sneg mi je segal do kolen in z vsakim korakom je postajal globlji. Moja bela obleka se je stapljala s sneženo pokrajino in če bi se spotaknila in se skotalila po površju, me zagotovo ne bi našli. Prišli sva do stene, ki je bila navpična in v celoti nemogoče bi jo bilo preplezati.

»Znova je čas za visokogorske podvige,« se je pošalila. Prijela je za vrv, ki je visela s stene in me prosila da zaprem oči.

»Za lastno varnost,« je obrazložila.

Zaprla sem oči in čutila, da se dvigam. Očitno je vrv delovala kot nekakšen škripec ali kaj.

Po nekaj minutah je vame zavel toplejši veter. Ker sem še vedno imela zaprte oči, me je to občutje še bolj presenetilo. Kmalu sva se ustavili in pod nogami sem znova začutila tla. Odprla sem oči in jih še bolj razprla od začudenja.

Pred menoj se je odprla široka pokrajina, polna zelenja in bilo je veliko topleje, kot prej. Pogledala sem nazaj in ugotovila, da so zasnežene gore daleč za nama in tudi visok prelaz sva pustili za seboj.

Desno pred menoj je bila majhna hišica, narejena izključno iz materialov, ki se jih je dalo pridobiti v naravi: stene so bile iz lesa, streha iz listja, namesto vrat je bila na vrhnji podboj pritrjena prevleka iz blaga.

»Dobrodošla doma,« je prepričano rekla.

Pogledala sem barako pred seboj. V prejšnjem življenju – če smem temu tako reči – bi se mi takšno bivališče zdelo v celoti neprimerno za gospo, kakršna sem jaz. Zdaj pa mi je nemudoma priraslo k srcu. Čudila sem se novi in sveži spremembi v mojem dožemanju sveta. Naenkrat se mi je zazdelo, da se prvič v življenju počutim zares bogato. Ptičje petje okoli mene je le še poudarjalo vseobsegajoče razkošje, kateremu sem bila priča. Rastline okoli mene so zasijale v soncu in bila sem zares srečna. Kot da sem točno to čakala vse življenje.

»Sedaj pa te bom pustila da se nastaniš,« je umirjeno rekla. Strinjala sem se.

»Poskrbi za svoje dobro počutje, pojdi na sprehod in spoznaj svoje novo okolje. Vrnem se jutri.«

Bila sem vesela, da sem vseeno lahko izvedela, kdaj se vrne. Imela sem občutek, da sva tokrat začeli na pravi način. Nič več se mi ni zdela kruta. Pravzaprav sem do nje čutila hvaležnost.

Ko sem vstopila v svoj novi dom, sem ugotovila, da ima prav vse, kar potrebujem: prostor za umivanje; prostor, ki je bil napolnjen s hrano; prostor za spanje in prostor, ki je bil v celoti prazen – na sredi ga je krasila le preprosta preproga z zlato posodo na sredini. Ker nisem vedela, čemu služi, sem se odločila, da o tem naslednji dan povprašam Brezčasno.

Preostanek dneva je minil hitro, kot poblisk sekunde. Po sprehodu sem se pripravila na spanje, počutila sem se popolnoma sveže. Preden sem legla spat, sem še enkrat prisluhnila ptičjemu petju, ki se je pričelo mešati s čebljanjem črčkov v travi... Nikjer ni bilo več nikakršnega sledu o zvereh, ki so obkroževale sneženo jamo... Samo mir in pomladno dehtenje. Potopljena v novo odkrito hvaležnost sem zaprla oči. Vonj po zelenju in rožah ter zvoki živali so me lahko odnesli v spanec...

6. PONOVNI OBISK

Naslednje obdobje mojega življenja je minilo kot poblisk sekunde. Kmalu sem ugotovila, da življenje na tem koncu planeta poteka popolnoma drugače, kot sem ga poznala prej. Ljudje, ki jih sicer tam ni živel veliko, so bili dobrovoljni in prijazni. Kmalu sem popolnoma pozabila na to, kdo sem bila prej. Enostavno ni bilo več pomembno. Spoznala pa sem, kaj je Brezčasna mislila s tem, ko mi je rekla, da imava veliko dela. Kmalu zatem me je namreč pričela učiti.

Tukaj je bil osnovni jezik sporazumevanja nasmeh. Hkrati pa si bil popolnoma nebogljen v veliki džungli, če nisi obvladal vsaj ene borilne veščine. Brezčasna me je učila dveh spretnosti, za katere sem kasneje izvedela, da se imenujeta kung-fu in jujitsu. Čutila sem, da imajo prebivalci tega kraja še eno skupno lastnost: nekakšen vseobsegajoč mir. Ko sem pogledala v oči komurkoli, ki je tu živel, sem videla le morje zaupanja v življenje. Ni bilo boja za prevlado ali pa izumetničenega vedenja. Vsak je izžareval točno to, kar je bil. Brez izjem.

»Ali ne bi bilo čudovito, če bi prebivalci celega planeta lahko živeli na tak način?« sem nekoč vprašala učiteljico.

»Saj tudi bodo,« se je nasmehnila. »In ti boš vzrok. Zato te učim.«

Ni mi bilo jasno, kaj misli z vzročnostjo.

»Ni važno, če ti je jasno ali ne. Boš videla.«

To je bilo največ, kar mi je Brezčasna kdajkoli povedala o mojem smislu bivanja na tem planetu.

Sicer pa me je naučila tako veliko stvari! Poleg tega, da je moje telo uspela predrugačiti, da nisem čutila mraza ali bolezní – me je venomer opominjala na nekakšno prebujenost in pripravljenost. Ves čas je bdela nad mano in ni dopuščala nikakršnih odstopanj od resnice.

Trening je bil naporen, hkrati pa si nisem predstavljala življenja brez njega. Niti sama pa nisem vedela, koliko let je minilo, odkar sem živela tu. Popolnoma sem izgubila občutek za čas. Nekega dne me je poklicala k sebi in mi rekla:

»Prišel je pomemben trenutek. Mislim, da moraš nekoga obiskati. Pridi, sedi poleg mene in me primi za roko.«

Sedla sem na preprogo poleg nje. Sedeli sva v popolnem miru – že zdavnaj sem ugotovila, da je preproga namenjena za sproščanje lastnega uma – in prišla sem jo za roko. Ko mi je dala znak, naj zaprem oči, sem jih zaprla. Čutila sem se zelo sproščeno, kmalu pa sem za vekami videla tudi poblisk bele svetlobe. Ta poblisk je postajal vedno močnejši, ko se je razširil tudi name. Kmalu me je zajela svetloba in svojega telesa niti nisem bila več sposobna čutiti. Da se ne bi prestrašila, me je Brezčasna še enkrat opomnila: »Sprosti se in se predaj. Varna si.«

Pod stopali sem začutila tla. Stali sva. Stali sva v sobi, katere stene so bile obložene z rdečim brokatom, zlatimi obrobami, hkrati pa je bila na sredini velika postelja. Nikogar ni bilo v prostoru, razen stare ženice, ki je ležala v rjuhah. Čutila sem, da je najbrž zelo bolna, ker je namesto diha iz nje velo hropenje. Približali sva se postelji. Ženica je odprla oči in izza sivih las sta pokukali očesi, ki sta še vedno nosili v sebi milino in dobroto, pa čeprav sta bili obkroženi s krtinami majhnih gubic...

»Harriet!« sem vzkliknila. V meni se je prebudil spomin daljnih dni.

»Keisha!« se je slabotno nasmehnila ženica. »Kako lepo, da te lahko znova vidim! Poglej jo, no. Pa saj se nisi ...« tokrat je na široko odprla oči, »Saj se vendar nisi niti malo spremenila!«

»Kot sem obljubila, bila je v varnih rokah,« je rekla Brezčasna.

»Res, res. V veliko bolj varnih kot tukaj.« je rekla Harriet. Še enkrat je pogledala proti sogovornici. »Pa ve..?«

»Če vem – kaj?« sem vprašala.

»Vojna je, ljubi otrok. Morda ne bi bilo napak, če vseeno odideta, čimprej, kot le lahko. Jaz se je bom – kot vidita – rešila na drugačen način...« je zakašljala. Zdrznila sem se.

»Ne, Harriet, ne boš, ni potrebno...« pogledala sem Brezčasno. Lahko bi izvedla podoben trik, kot ga je pri meni pred nekaj leti in bi jo rešila! »Prosim, pomagaj ji.«

»Ni potrebe, otrok.« je rekla Harriet. »Včasih je tako namenjeno. Vesela sem, da si v dobrih rokah...« še enkrat me je pogledala, nato pa se mi je zazdelo, kot da je videla za menoj nekaj, česar sama nisem zaznala. Obrnila sem se in ničesar ni bilo za menoj. Njen stisk roke pa je rahlo popustil. Na obrazu ji je počival nasmešek.

»Nekaterim je namenjen drugačne vrste prehod, kot tebi,« me je opomnila Brezčasna. »Ne skrbi, z njo je vse v redu.«

Za kratek hip sem občutila močno bolečino. Spomnila sem se, da mi je ženska, ki je ležala pred menoj, pomenila zares zelo veliko. Brezčasna je na moji rameni položila roki in mi ukazala, naj zaprem oči. Ko sem to storila, sem pred seboj zagledala Harriet. Bila je mirna in zares zelo srečna.

»Kako lepo je tukaj,« se je razveselila. »Prav nič podobno smrti. Hvala, ker si me obiskala, draga moja Keisha.«

»Čakajo te,« je še rekla Brezčasna.

»Oh ja, saj res, kot sva se dogovarjali,« se je lahkotno nasmehnila sogovornica.

Brezčasna je nanjo položila roko in Harriet je izginila v svetlobi.

»Ker je naredila v življenju mnogo dobrega, sem ji omogočila poseben in zelo varen prehod na višji nivo bivanja na Zemlji. Vsi ljudje nimajo takšne sreče.«

Hotela sem jo še nekaj vprašati, a je zmanjkalo časa.

»Pridi, hitro!« sem jo še slišala, ko me je povlekla za ramo do rdeče zavese od strani. Vrata so se odprla in skozi njo sta stopila dva starejša gospoda. Skriti za zaveso sva čakali, kaj se bo zgodilo. S svečnikoma, ki sta osvetljevala njuni sivi glavi, sta se sklonila nad posteljo.

»Odšla je,« je rekel prvi, domnevala sem, da je zdravnik. Z desnico je pokojni Harriet zaprl veke in jo zakril. »Poklical bom duhovnika, pa čeprav je prepozno. Moje iskreno sožalje, vojvoda Yorški.«

»Že prav,« je hitro odgovoril starec. Nisem mogla verjeti svojim očem. Je res, je to čisto zares on..?

»Grem povedat gospe Adele,« je še rekel zdravnik, »Pripraviti moramo tudi vse potrebno za pogreb.«

»Pa ravno sedaj, v teh časih,« je še nejevoljno rekel Philippe in zapustila sta prostor.

»Mislim, da si videla dovolj,« je rekla Brezčasna. »Zapri oči in se sprosti.«

Tokrat je bilo težje, kot prej. Neprestano sem se spraševala, katerega leta smo in kako dolgo sem bila odsotna.

»Šestinpetdeset let, zdaj pa se sprosti, ker motiš pretok energije!« mi je hitro rekla. Prijela me je za obe rameni in mi še enkrat ukazala, da zaprem oči. Tokrat je šlo hitreje. V sekundi sva znova bili pri mojem domovanju. Ko sem se znova zavedela, sem bila zelo presenečena nad doživetji, katerim sem bila priča. Imela sem tisoč vprašanj.

Na kakšen način sva potovali? Kako je vse skupaj potekalo? Kako je to mogoče, da sem očitno stara več kot šestdeset let, pa se vendar nisem spremenila? Kaj se je zgodilo s Harriet? Kaj se je zgodilo s Philipom?

»Koliko vprašanj!« je dvignila svoj glas moja spremljevalka.

»Kmalu boš izvedela odgovore. Še prej pa bi ti rada nekoga predstavila. Pridi.«

Odšla je proti gozdu in z zanimanjem sem ji sledila.

7. PRIJATELJSTVO

Kmalu sva prišli do svetle jase. Na sredini sva sedli in čakali. Ob severnem robu je rahlo zašelestelo listje in skozi goščavo sta se nama približali dve starejši postavi. Bila sta dva gospoda, ki sta bila v rdečih meniških oblačilih videti prav srečna, čeprav je eden izmed njiju imel na tilniku veliko bulo kožne barve. Prisedla sta in naredili smo majhen krog.

»Sta se zares odločila, kaj?« je rekla moja varuhinja namesto pozdrava.

»Ta odločitev ni le najina, tako hočejo tudi Vodilni,« se je nasmehnil oni z bulo.

»In tako bo veliko več možnosti za razvoj,« je nadaljeval drugi.

»Namaste, mladenka, ime mi je Seraf,« je rekel prvi in se rahlo priklonil pred menoj, dlani rok pa je združil pred seboj.

»Jaz pa sem Lahiri,« je nadaljeval drugi. Delovala sta zelo usklajeno, kot da bi bila dvojčka ali kaj podobnega.

»Lahko bi se tako reklo,« je rekla Brezčasna in se obrnila proti meni.

»Gospoda meniha sta ustanovitelja naslednje veččine, ki se jo bova učili, če želiš kdaj razumeti, kaj se je dogajalo pred eno uro. Ta veččina se imenuje joga. Sicer pa sta moja dolgoletna prijatelja. Prišla sta se posloviti, ker bosta zapustila svoje snovno telo.«

Še enkrat sem debelo pogledala. *Ne že spet*, sem pomislila, ker sem danes že bila priča takšnemu odhodu, in zares nisem vedela več, kaj naj si o tem mislim.

»Je že v redu, mladenka,« se je oglasil Lahiri, »Saj se bomo še videli. V resnici ostajava tukaj, na Zemlji. Potovala bova v Evropo in v Ameriko.«

Potovala? Tako se sedaj temu reče? Bila sem zmedena.

»Svoje učenje bova prenesla tja, kjer ga najbolj potrebujejo. Vidiš, sedaj po vsem svetu divja vojna. Kaj ne bi bilo lepo, če bi človek lahko spregledal in preklical te norosti..?«

To je bilo res, čeprav sem zelo malo vedela o tem, kaj se v resnici dogaja.

»Bolje, da ne veš.« je zaključil Seraf.

»Želela sva te prositi za uslugo,« je nadaljeval Lahiri. »Zelo pomembno je, da se naju spomniš. Ti boš ostala tukaj in čez nekaj let se znova vidimo. Takrat bomo veliko sodelovali.«

»S-seveda,« sem uspela izdaviati, pa čeprav nisem vedela, o čem govorita.

Brezčasna je vstala in sledila sem ji. Tudi Seraf in Lahiri sta vstala. »Odlično,« je bil Seraf dobre volje, »Veselim se našega sodelovanja, draga prijateljica!«

Poslovali smo se in odšli domov. Po poti sem še vedno vprašujoče zrla v svojo spremljevalko, ki mi še vedno ni odgovorila na vprašanja.

»No, prav!« je rekla, ko je videla, da nisem in ne morem biti mirna.

»Danes sva izkusili teleportiranje. To je stara tehnika premikanja, ki je dana le najbolj razvitim dušam. Magnetno polje Zemlje je pretežko, da bi to znali vsi, hkrati pa je dana tistim, ki zares delujejo v dobro planeta; ne le v besedah temveč tudi v dejanjih. Tudi sama boš nekoč to znala.«

Bila sem brez besed.

»Vojvoda Philipe se je postaral, ker je živel tako, kot so ga *naučili*, da je prav. Uklanjal se je človeških prepričanjem in hotenjem. Živel je brez zavesti o tem, kaj je življenje v resnici. Zato se večina ljudi na tem planetu rodi zato, da na nek način čakajo na smrt.«

Ker sem še vedno bila tiho, je nadaljevala.

»In ti si del večjega načrta. V sodelovanju z gospodom, ki si ju spoznala in še z nekaterimi prijatelji, boš ustvarila nekaj zelo velikega. To je tudi vse, kar ti lahko povem.«

Tako sva hodili v tišini. Tisti dan ni več spregovorila z mano.

8. KRATKO STOLETJE SPOMINOV

V naslednjem obdobju svojega življenja sem začela zares ceniti in spoštovati skrivnosti, ki sem jih izvedela od moje učiteljice. Kmalu sem ugotovila, da sva v varnem zavetju gozdov preživele kar dve svetovni vojni, nikoli pa mi ni bilo povsem jasno, čemu so se ljudje sploh odločili za njih. Tik pred vstopom v enaindvajseto stoletje me je Brezčasna znova poklicala k sebi. To, da sva se sporazumevali z močjo misli, mi je že zdavnaj bilo domače, tako kot sem tudi že prestala iniciacijo teleportiranja.

»Tudi mene čaka prehod na višji nivo,« mi je naznanila. »Dobila sem izbiro: lahko zapustim ta planet in se pridružim Vodilnim, lahko pa ostanem in pomagam prečistiti ta planet. Ker vidim, da si sama dovolj močna, da prevzameš to nalogo, se moram tu posloviti.«

»Ne... Nisem, ne hodi stran!« sem uspela zmedeno izblebetati. Vedno, ko sem že mislila, da so mi nekatere stvari jasne, jih je vesolje znova obrnilo na glavo, kot da bi to počelo samo zame.

»Brez skrbi, saj te bom obiskala, če bo treba,« me je mirila. Objela sem jo in občutila veliko hvaležnost, da me je naučila toliko stvari. Hkrati pa sem na licih začutila solze. Jokala nisem že celo večnost, pa vendar sem tokrat imela zelo dober razlog.

Nekaj časa sva počivali v objemu. Kmalu pa mi je rekla:

»Nimam več veliko časa. Dobro poslušaj moja navodila. Najti moraš naslednje ljudi...«

Naštela mi je tri pomembna imena in dodala tudi, da so to duše Vodilnih, ki prebivajo v telesih najstnikov in se trenutno nahajajo v Ameriki.

»Prva dva sta že seznanjena s tem, da prihajaš. Tretji pa je ključ do tvojega poslanstva. No, saj boš sama videla. Se spominjaš Serafa in Lahirija?«

»Gospoda meniha?«

»Res je, vendar sedaj nista niti malo podobna svoji prejšnji obliki. Ko ju boš iskala, ju išči s srcem.«

Skrbno sem poslušala navodila in si jih poskušala zapomniti.

»Rada te imam.« To je bilo prvič, da mi je Brezčasna naklonila takšne besede, pa čeprav sem to že zdavnaj vedela.

»Tudi jaz imam tebe,« sem se zavedela, ko sem ji znova padla v objem. Pričenjala sem čutiti, da se blago oblačil moje učiteljice pričinja gubati med mojimi prsti; hkrati pa me je za vekami ščemelo od svetlobe, ki je prevzela njeno telo. Kmalu je v mojem objemu ostalo le še njeno ogrinjalo.

Počasi sem vstala in se odpravila proti domu. Vedela sem, da je naloga, ki sem jo dobila, ravno na meji vseh mojih sposobnosti. In morala se bom pripraviti. Temeljito pripraviti.

9. NEW YORK

Ko so med obredom iniciacije v teleportiranje Vodilni izbirali posebno obleko, ki me bo spremljala med vsakim postopkom takšnega načina potovanja, so mi namenili obleko bele barve, ki je bila kot nekakšna preslikava moje zavesti. Kako si sama, podzavestno predstavljam svoj jaz. Po eni strani se mi je zdelo smiselno: sama sebi sem se zares zdelo nekakšna »večna nevesta«. Hkrati pa je ta obleka bila na nek način brezčasna. Lahko bi jo oblekla v katerem koli časovnem obdobju, pa bi vseeno lahko bila del družbe.

Moja prva naloga je bila slediti fotografiji, ki mi jo je izročila Brezčasna. Na njej je bila slika hiše, ki je bila zares lepa in svetla. Spodnji del je bil obložen z lesom, zgoraj pa so okna iz manjših trikotnih delov bila sestavljena v zanimive geometrično pravilne oblike. Vrata so se ujemala z okni in delovala zelo sodobno. Dovoz je bil kamnit, stopnišče pa se mi je zdelo domače, skoraj arhaično. Nekateri bi bili mnenja, da takšno stopnišče ne more soditi k tako sodobni zgradbi. Meni pa se je ravno stopnišče zdelo tako domače.

Po nekaj minutnem ogledovanju slike sem zaprla oči. Kmalu sem bila tam. Stopila sem po sredini dovoza in stavbo še enkrat primerjala fotografijo, ki sem jo držala v roki. Bila sem na pravem mestu. Hkrati pa sem bila presenečena nad zvoki, ki so me obkrožali; svet se je v tem času zares spremenil! Nad menoj je daleč na nebu letelo letalo in čeprav me je moja učiteljica že pred leti poučila o njih, me je njegova prisotnost vseeno malo zmedla. Kot kovinski ptič na nebu. Hkrati pa je cesta, ki ni bila daleč od hiše naznanjala veliko hrupnih naprav, ki jim je Brezčasna rekla avtomobili. Vse to sem vedela, celo videla sem jih že preko projekcij v zavesti, ko sem se učila o sodobnem svetu. Pa vendar... Doživeti vse to z lastnimi čutili je bil zame zares izziv.

Približala sem se vratom in našla zvonec. Vrata so se odprla in pred menoj je stal rjavolasi moški svetle polti, kateremu bi prisodila približno trideset let.

»Gospod... Davies?« sem vprašala. To so bile moje prve besede v tem neznanem kraju.

»Keisha, kaj ne?« se je nasmehnil in razkril rahlo poševne a še vedno zelo simetrične zobe.

»Kar vstopi, pričakovali smo te.«

Odprl je vrata in za njim sem zagledala še dve postavi. Mlad fant, ki je imel meni mnogo bolj domač videz – vsi, ki sem jih v zadnjem stoletju poznala, so namreč bili Indijci, tako kot on – ter mlado dekle, ki je imelo rjave lase oblikovane v frizuro paža, hkrati pa sta oba nekako delovala kot eno... Obe bitji sta mi bili izjemno znani, kot da sem ju že videla... Ko sta se mi približala, sem ju naposled prepoznala!

»Seraf... Lahiri!«

»Oziroma Ravi in Ina.« me je igrivo popravil fant.

Po uvodnem predstavljanju in objemanju smo se vsi preselili v okrogel dnevni prostor, kjer nam je gospod Davies – povedal mi je tudi, naj ga kličem kar Aaron – postregel čaj. Ravi in Ina pa sta mi razložila, kakšni so naši načrti za bližnjo prihodnost. Večji del tega mi je Brezčasna že predstavila. Spomnila sem se tudi njenih besed: »Ljudje bodo živeli v miru. In ti boš vzrok. Zato te učim.«

Še vedno nisem bila prepričana, kaj je mislila s tem. Res pa je, da sem imela tisočletno znanje, ki sta ga Ravi in Ina nujno potrebovala obnoviti. Želela sta pripraviti čim več ljudi na novo obdobje, ki prihaja. In opozorila sta me, da bo prehod v obdobje miru podoben vojni. In čim več ljudi bi bilo potrebno pripraviti, kako ravnati, ko bo do tega prišlo.

»Zato so potrebne borilne veščine, sproščanje in mir v zavesti vsakega posameznika,« je razlagal Ravi. »Da bomo pripravljeni na prelom dveh obdobj. Trenirati bo treba čim več ljudi naenkrat.«

Bila sem pripravljena sodelovati. Navsezadnje sem se zato tudi učila. Z Ravijem in Ino smo določili lokacije treningov, razdelili smo si naloge. Po končanem sestanku sem se počasi začela odpravljati domov.

»Keisha, počakaj,« mi je rekla Ina. »Ti je Brezčasna povedala tudi za... Jesseja?« je negotovo rekla.

»Da. Enkrat sem se že povezala z njim, preko sanj. Kot mi je naročila.«

»V nevarnosti je.« mi je še obrazložila. Preko slike v Inini glavi sem videla, kaj misli s tem. Vzel je nekakšno tabletko, ki je zanj lahko nevarna, saj njegovo telo na takšne substance ni navajeno. »Prosim, odvrni ga od tega. Potrebujemo ga.«

Nasmehnila sem se. Fant še dobro ni začel s svojim poslanstvom, pa že rine v težave. Kot me je že Brezčasna opozorila. »Prav. Bom.«

Ko sem odšla, sem pomislila na kraj, ki sem ga videla v Inini glavi: velik prostor z mnogo ljudmi. Veliko je nenavadnih luči in glasne glasbe. Iskreno sem upala, da se bom takšnemu okolju uspela hitro privaditi. Zaprla sem oči in že me je zajela svetloba...

10. DISKOTEKA

Svetloba se je vedno bolj spreminjala v mavrične meglice, dokler se ni zlila v zelo glasen zvok. Začutila sem nasilje glasnih ritmov, hkrati pa sem čutila, da je ves prostor prežet z evforijo.

Spomnila sem se, da me je Brezčasna najbolj svarila ravno pred tem občutjem: »Evforija je v resnici močna nevera v to, da ti lahko uspe. Nisi pričakoval svojega uspeha, zato postaneš pretirano 'vesel', nato pa se predaš lastnemu egu. Kar sledi, je globok padec v depresijo iz katere nekateri ne najdejo izhoda.«

Odločila sem se, da fanta čim prej izvlečem iz tega temačnega in glasnega prostora. Opazila sem ga, kako je skakal na sredini ploskve, ki so ji rekli plesišče. Spomnila sem se, kako so plesi izgledali včasih in kako izgledajo danes in se grenko nasmehnila. Kdo bi si mislil, da se bo slog v enem stoletju tako spremenil. Odločila sem se, da se poskusim vživeti v družbo, hkrati pa sem ga v mislih ves čas vabila in usmerjala k sebi.

Končno me je opazil. Videla sem, da so ga zdravila, ki jih je vzel, že precej utrudila. Spraševala sem se, kako bi bilo, če bi na naših plesih pred stotimi leti delili takšne substance in se ponovno nasmehnila. Ko se mi je fant dovolj približal, sem se napotila proti izhodu.

Ne bi bilo dobro, da me opazijo stražarji te stavbe, sem pomislila in se osredotočila samo na Jesseja. Brezčasna me je med drugim naučila tudi, kako se pokazati samo tistim osebam, za katere si zares želim, da me vidijo. In tokrat je bil to samo on.

Zares mi je sledil. Čutila sem tudi, da sem mu vseč, čeprav sama ne bi mogla reči, da so bili občutki obojestranski. Fant je imel zelo nizko vibracijo duše in kot je rekla Ina, je bil zares v nevarnosti. Čutila sem njegov močan ego, ki je hlepel po slavi in nisem vedela, kako naj mu odprem oči.

Pri izhodu je vzel svoj suknjič in me skušal ustaviti: »Počakaj!«

Šla sem dovolj daleč, da naju stražarja pri vhodu nista mogla več motiti. Tudi sama sem le s težavo vzdrževala stanje miru v tem temačnem kraju, kjer je nizkih frekvenc kar mrgolelo. Brezčasna me je opozorila, da bo težko, nisem pa vedela, da bo *zares* tako težko.

Odločila sem se, da čim prej odidem. Velik dosežek mi je bil že, da sem dosegla, da je zapustil tisti nevarni kraj. Odtod se bo moral znajti sam. Čutila pa sem, da ga veliki stražar zagotovo ne bo več spustil noter. In zelo mi je odleglo.

»Kdo si?« me je vprašal, ko je prisopihal do mene. Videla sem ga. *Zares* sem ga videla. Čeprav je bil suženj lastnega ega, sem v njegovi nemoči hkrati zaznala veliko moč, ki si je mladenič ne želi in ne upa priznati. Zdaj sem vedela, kaj je Brezčasna mislila s tem, ko je rekla, da je on odločilni del v sestavljanju. Hkrati pa sem čutila, da bi lahko minilo novo stoletje, preden si bo Jesse upal priznati, kdo je v resnici.

Tako nebogljen in preznojen je stal pred menoj in nisem vedela, kaj naj mu rečem. Čutila sem vso njegovo bedo, njegovo razočaranje in nejevero v to, da mu lahko uspe. Njegovi cilji so bili popolnoma brez osnove, njegovo življenje pa se je vrtelo okoli lastnega ega. Čutila sem, kako se me skušajo polastiti njegove nizke vibracije in odločila sem se, da zares hitro odidem. Še prej pa sem ga zares želela opozoriti na tisto, kar fant mora prepoznati. Na to, kako veličasten bi lahko bil, ko bi le želel spregledati! Pogledala sem ga in v svoje besede vložila vso energijo, ki sem jo še lahko premogla:

»Pomembno je, kdo si *ti*, Jesse,« sem rekla s poudarkom. Nato nisem več zdržala boja z vso negativno energijo, ki me je obkrožala. Pomislila sem na dom in zajela me je svetloba. V trenutku sem se kopala v luči sonca pred svojo hišo. Pri meni, na drugem koncu planeta, pod Himalayo, je namreč še vedno bil dan. Ozrla sem se okoli sebe in si oddahnila. Nikjer več ni bilo temačnih pločnikov, asfaltiranih cest, glasnih ritmov in velikih črnih stražarjev. Oddahnila sem si.

Upam, da si zadovoljna z menoj, Brezčasna, sem še pomislila. Vzela sem si čas in se pripravila na večerno sprostitev.

11. TELEPORTIRANJE

Znova sem se materializirala v sredini okrogle dnevne sobe. Tokrat mi je bilo lažje, kot prejšnji dan, saj sem vedela, kam grem. Okolje mi je bilo bolj domače. Pričakali so me v krogu, kot smo se dogovorili. Ko sem se v celoti povezala z njihovo vibracijo, sem se rahlo spustila in pod seboj začutila tla. Sedla sem na sredino kroga. Nekaj časa smo nato preživeli v tišini. Da bi svoje besede lahko še bolj poudarila, sem se odločila za govor, namesto za telepatski način pogovarjanja.

»Obstaja več nivojev znanja.« sem začela.

»Znanje o zdravju je prvo. Nato je znanje o denarju. Ko ga presežeš, sledi znanje o energiji, znanje o večni mladosti. In šele nato pride znanje o posebnih sposobnostih, kot sta teleportiranje in letenje. Ne samo v smislu duše, temveč tudi telesa.«

»Če sem prav razumel,« je rekel Aaron, »Je to mišljeno bolj za mlade..?«

Nasmehnila sem se, ker sem videla njegovo skrb in hkrati veliko željo, da bi sodeloval pri tem projektu.

»Pravzaprav - da. Ampak, kdo sploh je mlad? Kdo je za večno mlad? In zakaj?«

V prostoru je bila tišina. Celo njihove misli so utihnile. Spomnila sem se, da je ta dar bil meni skorajda podarjen. In morala sem se spomniti, zakaj.

»Brezčasna me je učila, da je večna mladost nagrada za posameznikovo moralno. To še zdaleč ni nekaj, kar je mogoče doseči s kirurškimi posegi in noži. Takšne stvari odločajo Vodilni.«

»Vodilni..?« Izgledalo je, da je bil Aaron še najmanj pripravljen na učno uro.

»Vodilni so bitja, ki vodijo potek življenjske energije na tem planetu. Hkrati skrbijo, da je svetlobe vedno več, kot teme in nam pomagajo, ko se odločimo za boj proti nižjim frekvencam. Njihova substanca je kristalno bele barve in nekateri med njimi so celo utelešeni na tem planetu ter izgledajo kot ljudje.« Pokazala sem na Ravija in Ino ter nadaljevala:

»Ker pa ima človeško telo svoje omejitve, se morata teh resnic učiti, tako kot vsi ostali. In tako, kot sem se jih jaz.«

»No, prav. Razumem.« je rekel Aaron. Tudi njegove misli so se umirile. *Torej potrebujem le pravo moralno*, sem še slišala kot zaključek spoznanja.

»Ja, *le pravo moralno*. Za nekatere peresno lahko, za druge pa takšen izziv lahko traja stoletja...« sem se nasmehnila.

Ina in Ravi sta že pred leti izkusila, kako izgleda preizkušnja, ki je tako težka, da lahko pod njeno težo umreš, če se nisi pripravljen boriti s svojo žalostjo, egom in žalovanjem. Tudi Aaron je šel skozi vse to, po daljši poti. Za nagrado so vsi trije dobili višji nivo morale. Hkrati pa se jo morajo naučiti uporabljati.

»Ne bom več veliko govorila. Prešli bomo na prakso.«

Tako se mi je tudi zdelo najbolj primerno. Znova sem sedla v sredino kroga, k sebi pa sem poklicala Ino. Navzoče sem prosila, naj samo opazujejo. Predstavljala sem si tri Vodilne, ki so bili prisotni na mojem obredu teleportiranja. V trenutku so bili z menoj, sredi prostora in sedeli v krogu, kot jaz. Preden človek pridobi telo s takšnimi sposobnostmi, je njihova pomoč nujno potrebna.

Prosila sem jo, naj iztegne roko. Dva Vodilna sta jo prijela – vsak na svoji strani – tretji pa je vanjo usmerjal žarek energije. Ina se je počasi sprostila. Njena iztegnjena desnica je začela žareti v beli luči, nato pa se je počasi vdala vibracijam, ki jih je dobivala s pomočjo bitij, ki so stala ob njej. Kmalu nismo videli več prstov, niti dlani, ki se je razdelila v majhne bele delce. Ti delci so jadrali v bližini njene podlakti, kakor da bi čakali nadaljnje ukaze. Kmalu je Vodilni znova usmeril bele pikice nazaj tja, kjer so bile prej in znova se je pokazala oblika roke. Vsi trije so se počasi umaknili. Ko je bil postopek končan, sem se jim zahvalila. Poslovili so se, in tako kot so prišli, tako so tudi izginili.

Soba je znova vibrirala v tišini. Bila sem vesela, ker je prva ura tako dobro uspela. Navzoči so bili napolnjeni z mirom in nihče ni kazal pretiranega začudenja. Razen morda Aarona. Po zaključni sprostitvi je še enkrat pristopil k meni.

»Zanima me, kako si lahko prislužim še višjo moralo, mislim, za ... Večno mladost?«

Vedela sem, da mu to vprašanje ne da miru. Slišati je bilo preprosto; kako pa takšno stvar spraviti v resničnost... To je pa druga zgodba.

»Potrebuješ nadčloveško voljo. Trdno odločenost, vsako sekundo. Vsako sekundo se vprašaj: ali sem srečen, ali sem miren, ali se obnašam v skladu s pravili?«

»Pravili?«

»Tudi Vodilni imajo svoja pravila, preko katerih te ne smejo spustiti na višji nivo. Vesolje skenira naše duše – vsak trenutek našega bivanja na Zemlji. In ko Vodilni dobijo dovoljenje, da se je določena duša že dovolj prečistila, jo nagradijo s prehodom na višjo frekvenco. Eden takšnih prehodov je tudi pridobitev telesa, ki je večno mlado in ki je odporno proti vsaki obliki orožja na Zemlji: nožem, mečem, pištolam, celo proti atomski bombi.«

Bil je začuden in pod vtisom. Čutila sem, da če ne bi doživel v življenju tolikega števila preobratov, ne bi mogel verjeti nezmotljivi teoriji, ki sem mu jo predstavila.

»Že dobro,« sem zaključila. »Treniraj, kar smo se zmenili, pa boš kmalu razumel.«

»Hvala ti, Keisha,« mi je še rekel in se poslovil. Znova so se posedli v krog, sama pa sem odšla domov. Takšne ure sem imela mnogo rajši kot soočenja z Jessejem. Čeprav sem vedela, da se tudi temu ne bom smela izogniti...

12. OKARANA

Po nekaj mesecih druženja z Ino, Ravijem in Aaronom sem meditirala doma. Čutila sem, kako srečna sem, ker naš načrt tako lepo uspeva. Ina je že prejela iniciacijo za teleportiranje, tudi Ravi naj bi jo prejel v naslednjih dneh. Aaron pa je trening vzel smrtno resno. Vsako jutro, ko je vstal iz postelje je že pričel kontrolirati vsako misel, ki mu je šinila skozi glavo.

Ali živim po pravilih? Ali reagiram resnico? Vedno, ko sem se povezala z njegovo vibracijo misli, sem poslušala ta vprašanja v njegovi glavi in pričelo me je že skoraj zabavati. Samo še vprašanje časa je bilo, kdaj bo njegova potrpežljivost obrodila sadove.

Sicer pa so Vodilni že po nekaj mesecih začeli delati tudi na njegovem telesu: Vsak dan je bilo majhnih gubic okoli njegovih oči manj, lica pa so v celoti začela pridobivati na ponovni čvrstosti. Tudi področje nad vekami je bilo vsak dan bolj dvignjeno: pa čeprav morda le za desetinko milimetra. Čelo je bilo že v celoti poravnano. Sicer pa se mi je zdelo, da vseh teh sprememb niti ni opazil – preveč zaposlen je bil. Med sproščanjem, redno vadbo joge in borilnih veščin ter opazovanjem svojih misli vsako sekundo, vmes ni niti našel časa, da bi se pogledal v ogledalo in ugotovil, da izgleda že kot dvajsetletnik. Kar je bilo najbrž še najbolje; vsaj ni imel možnosti, da bi padel pod vzhičenost samovšečnosti.

Med mojim sproščanjem sem začutila neko zelo znano vibracijo misli, ki je nisem občutila že nekaj časa...

Se ti zdi, da je izogibanje odgovornosti pametna odločitev? Sem slišala jasen glas v moji glavi. Takoj sem jo prepoznala.

Pozdravljena, Brezčasna. Že sem se mislila narediti neumno, češ, kaj je mislila s tem, ko mi je že odgovorila.

Samo enega varovanca imaš, pa se zanj ne zmeniš. Znova je v nevarnosti. Podvržen je močni evforiji velikega ljudstva, ti pa se naslajaš nad majhnimi uspehi s treninga. Zakaj pa misliš, da sem ti dala to nalogo?

Njen glas je bil strog in prav nič popustljiv.

Ker jo moram speljati do konca, saj vem.

... In ne zato, da bo neprestano podvržen negativni energiji in znova jedel substance, ki mu škodujejo! je zaključila.

Ne že spet! sem zastokala.

Mogoče pa lahko kaj spremeniš, ga zaščitiš. Od danes naprej ga opazuj, vsak dan.

Zares sem ugotovila, da sem se želela tej nalogi izogibati, kolikor dolgo se je le dalo. Ampak, kot sem rekla, vesolje ne pozna izjem. Vodilni so mojo dušo skenirali tako, kot vse ostale. In če sem kaj hotela prikriti, se je to opazilo še toliko bolj.

Nekega dne mi boš hvaležna, je zaključila svoj govor. Pojdi zdaj, mudi se.

Poleg jasnega navodila, kaj naj naredim, sem dobila tudi sliko prostora, kam naj grem. Temačen prostor, ki je bil znova poln ljudi, je na eni strani bil okrašen z lepo opremljenimi mizami, na katerih so bili stoječi mikrofoni in steklenice z vodo.

Za mizo so sedeli člani glasbene skupine, na sredini pa sta sedela Jesse Roy in njegov producent, ki je hkrati tudi njihov manager. Znova sem čutila močan pritisk nizkih vibracij, kot da gre za nekakšno zasliševanje.

Temu pravijo tiskovna konferenca, me je prekinila Brezčasna. Novinarji sprašujejo slavne ljudi o njihovem delu in življenju, da lahko o tem pišejo. Nato veliko večja množica ljudi te informacije prebira, jih občuduje in večinoma ustvarja evforično magnetno polje. Le redki vidijo preko te vibracije. Zato pojdi tja. Prečisti prostor, zamoti Jesseja. Reši ga. On je zelo...

Saj vem, pomemben člen verige, sem skoraj uporno ponovila. Brezčasna je skoraj razočarano vzdihnila.

Nekega dne boš razumela. Zdaj pa pohiti!

Videla sem svetlobo in že sem stala v temačni sobi. Vesela sem bila, da nihče ni opazil mojega prihoda. Stala sem v zadnji vrsti in vsa pozornost je bila namenjena tistim, ki so sedeli za mizo.

Bolje, da kar pričnem, sem se odločila. Zaprla sem oči in začela z delom...

13. ČIŠČENJE

Zaprla sem oči in pričela pošiljati svetlobo. Najprej vsem, ki so sedeli za mizo, nato pa sem jo razširila tudi po prostoru. Hkrati bi mi bilo v veliko pomoč, če bi se to zasliševanje čim prej končalo. Čutila sem, da nimam več veliko časa. Želela sem prekiniti konferenco, da bi lahko rešila tisto, kar se še rešiti da.

Spomnila sem se navodil, ki mi jih je dala Brezčasna. *Zamoti Jesseja*. Odločila sem se, da se osredotočim nanj. Želela sem, da me vidi, hkrati pa nisem potrebovala pozornosti drugih ljudi. Osredotočila sem se le nanj.

Ker sem opazila, da so ljudje okoli mene pričeli dvigovati roke, nisem želela izstopati. Tudi sama sem dvignila roko. Očitno je to del njihovega rituala ob zasliševanju. Jessejeva frekvenca se je spremenila in občutila sem euforijo.

Pokazal je proti meni: »Gospodična zadaj, v beli obleki,« in val negativne energije se je znova pričel širiti. »No, kar pogumno,« je še dodal. Ker sem želela, da se ta proces čimprej konča, sem pogledala v tla, Jesse pa je nato pogledal producenta, ki ga je nekaj vprašal.

Ko je pogledal stran, sem izkoristila priložnost in se znova skrila pred vsemi. Kaj sem naredila narobe? Sem se spraševala. Naredila sem vse tako, kot je treba. Zakaj je padel v tako nizko frekvenco? Želela sem se zaščititi, da bi lahko popravila napako, ki se je zgodila. Materializirala sem se v drugem kotu sobe in opazovala ljudi za mizo. Odločila sem se, da preverim frekvence misli vsakogar, ki je sedel za mizo, da bi lahko odkrila napako... Vse skupaj je trajalo nekaj sekund.

Tim: končno, konec. Vse me že boli od tega sedenja. Upam, da bo vsaj na turneji kako drugače.

Jessica: Rodney je danes bolj zadržan. Upam da ni kaj narobe. Že spet se obnaša tako arogantno... Kako pa naj se pogovorim z njim v vsem tem vrvežu? Tista temnolasa novinarka mu je bila všeč, saj vem. Zato pa se je rinil naprej, da bi ji odgovoril, pa čeprav je odgovarjanje Jessejeva naloga...

Sam.I.Am.: prekleto, fant je pričel že halucinirati! Komaj čakam, da dobim lana v pest in ga vprašam, kakšna zdravila mu daje! Nesposobneži, vsi po vrsti! Moram res vse narediti sam?! Seveda, nasmehnil se bom za vaše neumne fotoaparate, ampak nihče ne bo ušel obračunu na avtobusu! Prekleto! Pa tako sem verjel v to skupino! Mogoče pa le lahko še kaj popravimo, samo spraviti se moramo na presneti avtobus.

Rodney: Komaj čakam, da gremo. Jesse se je res spremenil v zadnjem času, upam da je še vedno vse v redu. Kaj me pa Jessica tako zabodeno gleda? Upam, da nisem spet česa narobe naredil. Ah, ja, tako je to, če greš s svojo punco na turnejo. Vsak korak je kontroliran... Ampak brez nje bi bil pa tudi dolgčas, hehe.

Jesse: Mogoče jo pa lahko celo povabim na večerjo. Ha, vsi pogledujejo nazaj. Kar naj jo vidijo, morda bodočo gospo Roy... Kam je pa šla? Presneto, še pred sekundo je bila zadaj! Kje neki je? Pa še roko je dvignila!!! Videl sem jo, na lastne oči, saj vendar nisem zmešan!?

Občutila sem evforijo, ki se je mešala s strahom in nisem vedela, kam naj uvrstim te vibracije. Odločila sem se, da se za trenutek umaknem. Uspelo mi je vsaj prekiniti to zasliševanje, saj sem slišala, da se je producent pričel poslavljati. Odšla sem domov, da ugotovim, kaj se je zgodilo.

Kmalu sem se sprehajala po gozdu za mojo hišo. Tam se dostikrat našla odgovore. Še enkrat sem v glavi preletela potek dogajanj, ki sem jim bila priča. Naenkrat sem zaslišala šelestenje listja za mojim hrbtom. Enkrat se mi je že zgodilo, da me je na tak način presenetila puma. Zahvaljujoč starodavnim naukom o miru in koncentraciji giba v borilnih veščinah, sem se ji uspela spretno izogniti. Hkrati pa mi je znova pomagalo tudi teleportiranje. Obrnila sem se, pripravljena na boj. Pred menoj pa je znova stala Brezčasna.

»Danes sem pa kar pogosto tukaj,« se je nasmehnila. »Očitno so Vodilni mnenja, da si potrebna podrobnejših obrazložitvev.«

»Res mi ne bi škodile,« sem priznala.

»V resnici gre za zelo preprosto stvar. Za čustvo, ki si ga tudi sama že izkusila, pa čeprav stoletje nazaj. Zdaj, ko si napredovala za toliko nivojev, ga seveda občutiš kot močno negativno energijo. Resnica pa je preprosta.«

Dvignila sem obrv.

»Fant je zaljubljen vate, Keisha.« se je nasmehnila.

»To ne more biti res!« sem nasprotovala. »On naj bi bil moj učenec, moj varovanec. In poleg tega sem sto let starejša od njega!«

»Hja, izgledaš že ne tako,« se je posmehnila in videti je bilo, kot da jo to zabava. Kot da je veselje samo zame pripravilo vlogo v dramatični telenoveli.

»Kako... Kako pa ga naj sedaj pripravim, da bo videl preko tega čustva?« Že brez njega bi bilo dovolj težko.

»Kakor veš in znaš,« je rekla moja mentorica, »Spomni pa se na to, da preizkus, ki ga dobimo, ni nikoli težji, kot smo ga sposobni rešiti.«

Pomislila sem na to, kako slepa sem bila, ko sem se pred mnogo leti zaljubila v Philippa. Zares, zaljubljenost in ljubezen sta popolnoma drugačni čustvi. Eno je popolna iluzija, drugo pa čista resnica. Tema in svetloba. Jin in jang.

»Mislim, da si zaenkrat slišala dovolj. Odtod boš lahko nadaljevala sama.«

Znova me je objela. »Verjamem vate,« je nasmejana rekla. »Drži se navodil, pa boš vedno dobila prave napotke...« Kot je hitro prišla, tako je tudi izginila.

Obstala sem sredi gozda in se znova odločila, da se ne bom kar tako vdala. Sedla sem in se kar nekaj ur zalagala s svetlobo. Ko sem občutila, da sem dovolj močna, sem se odločila, da se vrnem. Vsaj vedela sem, kaj lahko pričakujem.

14. ZAŠČITA, KI JE SPODLETELA

Kot mi je Brezčasna ukazala, sem Jesseja spremljala vsak dan. Seveda nisem nikomur razkrila svoje prisotnosti. Znotraj natrpanega avtobusa sem skušala čimbolj prečiščevati kroženje nizkih vibracij, ki so neprestano napadale avtobus. Čutila sem tudi vibracije ljudi, ki so po vsej Ameriki prebirali rumeni tisk in pošiljali svojo energijo v avtobus, ki je vozil zvezdnike. Bilo je zares naporno. Njihovo slavo sem morda čutila celo bolj, kot oni sami.

Čeprav sem vedela, da ne smem vplivati na ljudi, ki so v njegovi bližini, sem se trudila usmerjati potek dogodkov, ki bi situacije vsaj približno omilili. Včasih sem dogodke, ki so izgledali kot negativni, celo podprla. Bila sem vesela, ko je Sam.I.Am Jesseju ukazal, naj poje še eno pomirjevalno tableto, saj sem videla potek dogodkov, ki bodo sledili: manj tablet, Jesse pa bo imel več svobode, ki mu bo omogočala več razvoja. Vseeno sem se vsak dan trudila, da bi uspela energije znotraj skupine kar najbolj uravnotežiti, kar je bilo zelo težko.

Ko se je turneja končala, sem bila tudi sama zelo hvaležna. Moj trud je očitno bil poplačan in kmalu sem nameravala znova vzpostaviti stik z Jessejem. Presenetil pa me je nov napad nizkih frekvenc: evforija podelitve nekakšnih glasbenih nagrad in bolezen, ki je – namesto Jesseja, ki je bil ves čas pod mojo zaščito – napadla njegovega očeta!

Temu nikoli ne bo konca, kajne? sem nemočno pomislila.

Ker med samo podelitvijo nisem uspela biti na dveh mestih hkrati – ščitila sem Jesseja, medtem pa je njegov oče zapustil telo – mi je znova spodletelo. Tudi Jesse je na koncu padel v frekvenco žalovanja in jeze.

Odločila sem se, da se po nekajmesečnem trudu znova umaknem. Morala sem ugotoviti, kaj sem naredila narobe. Doma me je znova pričakala Brezčasna.

»Povej mi, kaj sem naredila narobe? Kje nisem upoštevala zakonov?« sem hitro vprašala. Zares me je zanimalo, kakšen je odgovor.

»Višje kot gremo, več zahtev moramo upoštevati. Tvoja napaka je bila, da si se preveč *trudila*.«

To bi očitno morala tudi sama vedeti, vsaj takšen ton v glasu je spremljal njena navodila. Sama pa sem bila trdno prepričana, da sem se zares trudila po svojih najboljših močeh.

»Tako je,« je trdno nadaljevala. »Nisi vedela, da ti bo uspelo, *trudila* si se po svojih najboljših močeh. Nikogar ne zanimajo tvoje najboljše moči. To bi morala do sedaj že vedeti.«

Umolknila sem. Tudi moje misli so se umirile. Zares sem iskala izhod.

»Kaj naj storim?« sem resno vprašala. Zares me je zanimal odgovor.

»Pojdi nazaj in se bori! Ne sluti, da ti bo uspelo; *vedi*, da ti bo uspelo!«

Njene napotke sem vtisnila v svojo zavest in bila hvaležna, ker mi toliko pomaga.

»Pa ni bilo mišljeno tako, veš,« me je znova pokarala. »Moji pogosti obiski so dokaz, da nimaš želje po tem, da rešiš preizkus. Zdaj odhajam. Če se bom morala znova vrniti, bo to pomenilo tudi padec tvoje frekvence. Tega pa si ne želiš, kajne?«

»Seveda ne.« sem tiho rekla. Bilo mi je skoraj žal, da sem Brezčasno tako razočarala.

Iskreno sem se odločila, da bom v tem boju zmagala. Nič več poskušanja. Široko sem odprla oči in se pripravila na boj s svetlim izidom.

15. ODLOČITEV IN PRIPRAVE

Odločila sem se, da se bom za Jessejevo dušo borila, dokler mi ne bo uspelo. Ugotovila sem, da je svet slavnih zares poln nizkih frekvenc, zato sem si priznala, da potrebujem pomoč.

V naših treningih je skupinica, ki so jo šteli Ina, Ravi in Aaron prav odlično napredovala, zato smo se odločili, da v svoje vrste povabimo še nekaj njihovih prijateljev. Ina je naštel še nekaj imen bivših sošolcev, s katerimi so občasno ostali v stikih in ki bi nam lahko bili v veliko pomoč. Tako smo na podoben način začeli trenirati tudi njune prijatelje: Gino, Georgea, Elliota, Sienna, Jeanette in Hannah.

Bila sem navdušena, ko sem opazila tako širok spekter različnih moči, ki so se z užitkom razvijale ob nadvladi njihovih lastnikov. Videla sem Elliotovo neverjetno hitrost, ki nam bo vedno prišla prav. Ginino veselje do boja za svetlobo me je naravnost prevzelo. Sienna je nizke vibracije prepoznala, še preden so nas sploh napadle. Jeanette je z največjo naglico našla odgovore tam, kjer jih niti sama nisem videla. Njena sposobnost projeciranja v zavest drugih in iskanja preprostih rešitev me je vedno znova presenetila. George je bil prvi, ki je poleg teleportiranja dobil tudi obred iniciacije za letenje. Hannah pa nam je pomagala s svojo jasnovidnostjo. Zelo natančno je lahko napovedala dogodke, ki so namenjeni, da se zgodijo; naša odločitev pa je bila – jih dopustiti ali jih spremeniti.

Med tem, ko sem pripravljala svojo vojsko, je Jesse ponovno šel na turnejo. Tokrat sem Vodilne prosila samo to, naj njegovo glasbeno skupino za nekaj časa umaknejo z drobnogleda javnosti. Tako sem se sama veliko lažje pripravljala na dogodke, ki so sledili, moj varovanec pa je hkrati bil veliko manj izpostavljen nizkim vibracijam. Bila sem zelo hvaležna za pomoč veselja: skupina je zares skoraj utonila v pozabo. Tako so minili novi trije meseci, med katerimi smo uspeli pripraviti še zadnje malenkosti za *najpomembnejši člen verige*, kot je rekla Brezčasna. Velika naloga, ki naj bi mu bila zaupana, pa je tudi meni še vedno bila neznana. Moj del je bil samo – pripraviti ga. In svojo nalogo sem vzela smrtno resno.

Po končanih večmesečnih pripravah sem se ozrla po svojih novih prijateljih in pomočnikih: zares, bili smo pripravljani. Še celo poslednji član naše skrivne vojske je opravil iniciacijo v teleportiranje. Aaron. Po večmesečnem treningu je bil popolnoma spremenjen. Ne samo po tem, da je njegovo telo v celoti bilo vitalno in da je izgledal kot sedemnajstletnik. Pomladil je tudi način razmišljanja, razvil je hitrost reagiranja; vsako sekundo je *živel* visoko moralo. Vsekakor pa je ves čas čutil, da nima nikakršnega časa za to, da bi na svoj videz ali svoje delo postal pretirano ponosen. Tudi tukaj mu je uspelo prelisičiti svoj ego. Zares, zdaj je bil eden izmed nas. Prav mogoče je, da sem še jaz bila nanj bolj ponosna, kot on nase.

Odločili smo se, da Jesseja in Rodneya povabimo na obletnico mature. Takšno srečanje se nam je zdelo veliko bolj normalno, kot pa da bi se videli na nekakšnih meditacijah ali sproščanjih, kjer bi Jesse lahko kaj narobe razumel in bi se njegova plašna zavest znova prestrašila.

Ina je oblikovala lična vabila in poskrbela, da so prišla v roke Rodneyu. On pa je predal Jessejevo vabilo svojemu naslovniku. Zdaj smo lahko le čakali.

*

Bila sem zelo vesela, ko sem se priklopila na njegovo zavest in videla Jessejevo odločitev, da se udeleži obletnice. Čutila sem, da mu je odmik od nizkih frekvenc evforije in slave zelo dobro del in da bo mogoče skorajda pripravljen, da se sreča z menoj. Pravzaprav sem se že prav veselila večera, ko se bomo srečali. Z Ino sva se odločili, da bom prišla kasneje, ko bodo tudi ostali dobili občutek, ali je Jesse pripravljen ali ne. Materializirala naj bi se na stranišču in skupaj z njo odšla preko prostora. Če bo fant miren, me bo Ina predstavila kot svojo prijateljico. Če ga bo napadla evforija, se bom umaknila dokler negativna vibracija ne popusti. Zares sem ga želela usmerjati tako, da bi kar najbolj ugotovil, kaj mora narediti in kako. Tudi sama sem želela, da že enkrat pričneva s treningom. Dovolj je bilo čakanja.

Zdaj sem tudi čutila, kako se je počutila moja mentorica, ko mi je ne prvi dan najinega snidenja rekla: »Dolgo sem te čakala. Veliko dela imava.« Točno to občutje me je spremljalo ves dan, ko sem se pripravljala na »obletnico mature«. Zares sem vedela, da sem tokrat vse naredila prav. In zdaj sem lahko samo čakala na primeren trenutek...

16. TEŽKO PRIČAKOVANA »OBLETNICA MATURE«

Ini in Raviju sem prepustila izbiro prostora. Navsezadnje najboljše vesta, kje bi tak dogodek bil najverjetneje izvedljiv. Tako sta rezervirala vso restavracijo Pri Rigolettu in čakala. Poskrbela sta za glasbo, kmalu pa so se pridružili tudi ostali: Gina, Hannah, George, Elliot, Sienna in Jeanette.

Ni bilo treba dolgo čakati, ko se jim je že približal Jesse. Njegova vibracija je bila veliko bolj čista, hkrati pa je bil dobre volje. Ves čas sem ohranjala telepatsko povezavo z vsemi v prostoru.

Jesse se je približal vratom in vstopil. Takoj so začeli s skeniranjem njegove vibracije.

Sienna: *Zaenkrat nič sumljivega. Dobre volje je.*

Jeanette: *Čeprav izgleda kot da nekaj pričakuje. Mogoče podzavestno ve..?*

Sienna: *To sedaj ni važno. Pomembno je, da je relativno čist. Nobene nizke frekvence ne zaznavam.*

George: *Ina, boš sporočila Keishi?*

Ina: *Takoj, samo roko mu dam, da ne bo izgledalo nevljudno. Keisha bo zelo vesela; mislim, da je pripravljen.*

Ina je hitro vstala in podala roko Jesseju: »Živjo, Jesse. Se opravičujem, grem na stranišče.«

Upam, da nisem prehitro odšla. Ampak res komaj čakam, da pride Keisha.

Ravi: *Je že v redu. Ga bom zamotil.*

»Živjo, Ravi,« je nadaljeval Jesse.

Ravi ga je pogledal in se sproščeno nasmehnil. Še vedno smo bili miselno povezani. »Hej, glasbenik - lepo, da si uspel priti.«

Tako sta se uspela nekako zaklepetati v sproščen pogovor dveh sošolcev, ki se nista videla že lep čas. Medtem sem se pripravila in se materializirala na ženskem stranišču.

Čeprav sem preko njihovih misli že čutila, da je splošen odziv moje vojske pozitiven, sem želela še poslednjo potrditev s strani Ine.

»Zares je vse v redu, tudi prostor je precej prečiščen. Sienna skrbi za to. Uspelo nam bo.«

Vseeno sem imela slutnjo, da nismo računali na Jessejevo nestabilnost.

»Če se to zgodi, veš kaj moramo storiti.« sem ji še enkrat rekla. »Bomo že našli rešitev.«

Pogledali sva se.

»Si pripravljena?« mi je še rekla.

»Bolj kot to, kar sem, ne morem biti,« sem zaključila in globoko vdihnila.

Zapustili sva toaletne prostore. Šli sva preko jedilnice in s pogledom sem hitro ošinila svojega varovanca. Opazil me je.

Sienna: *Keisha, težave imamo. Znova čutim nizke vibracije. Srce mu močno razbija.*

Jeanette: *Počisti prostor, jaz pa grem pogledat, kaj ga teži...*

Jeanette se je spustila v Jessejevo zavest. Ker je v celoti želela pomagati, se ji je njegovo stanje takoj odprlo. Vse skupaj ni trajalo več kot dve sekundi... Videla sem slike in filme, ki jih je Jeanette pregledovala in postalo mi je žal, da tudi ostalim njegovega stanja nisem bolj podrobno razložila...

Njeno božansko telo, ko me pozdravi v votlini... Njen svetel in nasmejan obraz, ko me opazi na drugem koncu plesišča... Njena družba na tiskovni konferenci, ki popolnoma nesmiseln svet postavi znova na svoje mesto... In sedaj je tam, deset korakov stran. In zares obstaja! Zares! Ljubim jo, ne morem živeti brez nje! Dotaknil se je bom, pa če je to zadnja stvar, ki se je dotaknem v življenju! Ogovoril jo bom, naj stane kar hoče! Moram jo dohiteti, moram!

Jeanette je prenehala s pregledovanjem in v trenutku razjasnila potek dogodkov. Pogledala sem jo.

Prosim oprostí, ker vam že prej nisem tega omenila, ni se mi zdelo... Dostojno.

Tukaj ni stvar v tem, kaj je dostojno, mi je odgovorila, bili bi pač veliko bolje pripravljeni, če bi vedeli, da je tako močno zaljubljen. Samo v tem je stvar.

Saj vem, sem se še enkrat opravičila.

Prekiniti moramo nalogo, je pomislila Sienna, na žalost na to nismo bili pripravljeni.

Prav, vrnem se čez pol ure, sem pomislila.

Z Ino sva se približali vratom.

»Se vidiva,« sem ji rekla. Tako ali tako je bila tudi ona ves čas priklopljena na naš pretok misli. »Oprostí.« sem še zaključila.

Rahlo je zmajala z glavo. »Hja, prav. Se vidimo.«

Šla sem skozi vrata in se takoj poglobila vase. Morala sem se narediti nevidno. Umaknila sem se le toliko, da sem dala prostor Jesseju, ki je pridrvel skozi vrata, čeprav ga je Ina skušala vsaj malo zadržati.

»Kam pa hitiš?« sem še slišala Inin glas, ko so se vrata gostilne znova odprla.

Hitro kot veter je pridrvel skozi vrata. Njegov um je poplesaval v noro hitrih vibracijah. Morala sem ga odvrniti od tega, da se vrne v prostor, kjer so bili ostali; moja odgovornost je bila, da se je vedel tako. In tudi sama nisem dovolj poskrbela za varnost. Če bi bila pametna, bi mojim pomočnikom zaupala vse. Tako pa se mi je prebudil nekakšen starodavni čut za diskretnost in se mi Jessejevo stanje in razmišljanje enostavno ni zdelo ... Častno.

Osredotočila sem se na njegovo telo. Tudi tega, kar sem tokrat izvedla, sem se naučila od Brezčasne. Ker ljudje dostikrat ne vidimo preko svojega telesa, mislimo, da je telo vse, kar imamo. In tako smo zelo lahko vodljivi za ljudi, ki imajo moč večjega zavedanja.

Brezčasna je takšno stanje kontrole dostikrat primerjala z miško, ki ne vidi dlje od tega, kar je na tleh. Tam, kjer je ona. Jastreb, ki pa leti nad njo, pa ima veliko bolj jasen pregled nad tem, kje se miška nahaja in kam gre. Če bi hotel bi jo pograbil in jo usmerjal kamorkoli bi želel, pa miška še vedno ne bi vedela, zakaj in kam gre.

To tehniko sem sedaj uporabila tudi pri Jesseju. Osredotočila sem se na njegovo telo. Ne glede na to, koliko je mislil, da si želi oditi nazaj v prostor, od koder je prišel, sem njegove noge premikala samo takrat, ko se je oddaljeval. Ko se je želel približati, ni mogel nikamor.

Bil je zares zelo vztrajen. Njegova nora želja se je mešala z evforijo; hotel se je vrniti v prostor in spraševati svoje sošolce o meni; kdo sem, kaj delam, kje živim, ... Tega sedaj resnično nisem potrebovala. Končno je po polurnem trudu le obupal in odšel.

Se vidiva, Jesse, sem pomislila in se vrnila v gostilno. Tam me je že čakala družba, ki je potrebovala pojasnilo.

17. REZERVNI NAČRT

»Še enkrat se iskreno opravičujem za tole,« sem ponovno rekla.

»Saj gre vendar za tvoj projekt,« je rekla Ina. »Sicer bi pa tako ali tako lahko tudi mi sami uganili...«

Zasmejali so se, pa čeprav sem hkrati čutila nekakšen odpor. Ni mi bilo prijetno, da bi me povezovali s tako... Nizko moralnim bitjem. Spomnila sem se napotkov Brezčasne... *To čustvo si tudi sama izkusila, pa čeprav stoletje nazaj.* Morala sem se soočiti s tem, da sem sama bila na enaki frekvenci misli, kot je sedaj on. In moram ga poskušati razumeti, če ga želim premagati.

Po večurnem posvetu smo se odločili, da ga povabimo kar na eno izmed ur treninga in mu vso stvar razložimo. Odločili smo se, da bo veliko bolje, če izve resnico in jo na lastne oči tudi vidi. Lažje bo premagal evforijo zaljubljenosti, če bo vedel, kdo sem, četudi ga bo ob tem nekoliko strah. Hkrati pa smo morali izbrati mesto, kjer bo takšen prikaz naših sposobnosti mogoč. Nismo želeli vzbujati pozornosti. Potrebovali smo dovolj odmaknjen kraj, ki bi obdržal zasebnost našega treninga, tudi če bi fant pričel kričati ali zganjati neumnosti.

Ne vem zakaj sem se spomnila na kraj, kjer sem odraščala. Tja sva s Harriet zelo radi hodili in pripovedovala mi je zgodbe o morskih deklicah in mornarjih...

»Kaj pa ... otok Princa Edwarda...?« sem vprašala.

»Kaj je z njim?« je rekel George.

»No, poznam mesta, kjer nas zagotovo nihče ne bi motil. Tam sem odraščala.« Preko projekcij v moji glavi sem jim pokazala del svojih spominov. Zaprli so oči, naenkrat so se njihovi obrazi zmehčali. Ob spremljanju slik in filmov, ki sem jih kazala, so bili videti, kot da gledajo ganljiv film, posnet po knjižni predlogi Jane Austen ali Charlotte Bronte.

»Kako lepo,« je dahnila Jeanette. »Te zabave, obleke, sprehodi,... In kočije s konji. Zdaj pa veliko bolj razumem, zakaj se ti nekatere stvari niso zdele dostojanstvene... Saj si vendar iz drugega stoletja.«

»Zdaj tudi že tisočletja,« sem se nasmehnila. Kako hitro je šlo.

»Jaz sem za,« je prepričano rekla Ina, ko je zagledala svetilnik. »Tukaj nas zagotovo ne bo nihče motil. Sama lahko povabim Jesseja.«

Ideja se mi je zdela sprejemljiva. Pogledala sem po prostoru.

»Ostali?«

»Vsi smo za,« se je opogumil Aaron, ki je vse skupaj spremljal bolj v ozadju, a nič manj zagreto od ostalih.

»Torej... Naj bo - Cape Tryon.« sem zaključila. Takoj smo se dogovorili za priprave, za datum srečanja in si razdelili naloge. Tokrat smo bili pa zares pripravljeni na vse.

18. CAPE TRYON

Čeprav so vse priprave potekale tako, kot smo se dogovorili, sem sama vseeno želela biti še enkrat več pripravljena, kot vsi ostali. Meditirala sem tudi več dni skupaj, če je bilo potrebno. Prosila sem Vodilne za pomoč, prosila sem za povečanje moči in svojih sposobnosti. Kot da bi nekako čutila, da bo predme kmalu postavljen preizkus, ki ga nisem rešila še nikoli doslej. In ki je nad mojimi sposobnostmi. Čutila sem, da se približuje nekaj večjega od mene in bila sem negotova, čeprav smo naš načrt stokrat premislili.

Edina, ki me je tukaj razumela, je bila Hannah. Ko sem tako meditirala na pečini pri svetilniku, je sedla poleg mene.

»Čutiš to, kajne?« mi je rekla.

»Kaj?« sem skušala narediti pogovor bolj lahkoten in neveden. Nisem želela govoriti o tem.

»Tudi jaz to vidim, veš. Pozabljaš, da sem jasnovidna.« mi je rekla. »Verjamem pa, da o tem nočeš govoriti.«

»Hannah, ne vem, kaj naj storim.« sem ji priznala. Čutila sem, da je dogodek, ki se je približeval še hitreje, kot smo si ga zastavili, bil preveč pomemben in preveč velik, da bi me kdorkoli lahko razumel.

»Jaz te razumem,« je povzela, »samo ne vem, kako naj ti pomagam. Potrebovala boš ogromen dvig sposobnosti...«

»Vem. Pomagaš mi lahko že samo s tem, da v ta dogodek pošiljaš veliko svetlobe. Ti vsaj veš, kaj nas čaka.« Tudi to je bilo res. Nikogar drugega nisem želela obremenjevati s tem...

»Prav.« je zaključila. »Pomagala ti bom. Če ne drugače, pa s tem.« Odšla je in me znova pustila samo na pečini.

Keisha, prosim pridi sem, sprememba načrta, sem zaslišala Inin glas v svoji glavi. Jesse je že tu.

Presenetil me je. Ker sem se tako zavzeto pripravljala na dogodke, ki bodo sledili, se nisem dovolj pogosto povezovala s frekvenco njegovih misli, da bi ugotovila, da je že na poti do sem. Takoj sem bila v svetilniku. Tudi ostali so me že čakali tam.

Več možnosti imamo, sem pomislila. Lahko se mu enostavno razkrijemo prej, kot je bilo dogovorjeno. Lahko pa počakamo.

Slišali smo kljukanje po vratih in Jeanette me je pogledala. Brez skrbi, tokrat smo zaklenjeni.

Slišali smo glasove.

»Tukaj ni nič posebnega, gospod. Če pa želite, je v okolici veliko lepih in znamenitih turističnih točk, kamor vas lahko zapeljem. In to za zelo malo denarja...«

»Mene v bistvu zanima samo tale svetilnik,« smo slišali Jessejev odgovor.

»No, če si premislite, pa mi kar sporočite,« je še rekel starejši glas.

Slišali smo, da se oddaljujeta in nagonsko smo si oddahnili. Odločili smo se, da bomo postopek pač pohitrili. Če je Jesse tako zelo zainteresiran, zakaj ne bi bili mi.

»Jutri,« sem rekla. »In poskusili bomo biti kar se da nazorni.«

Odločili smo se, da bomo postopek teleportiranja prikazali kar najbolj počasi in nazorno, kolikor se le da. Za pomoč bomo uporabili tudi gibanje glasov – da bo postopek v tako počasni hitrosti sploh izvedljiv. Naučila sem jih nekaj tehnik, kako s petjem enega glasu ustvariti posebno valovanje dveh glasov, ki pomaga da je postopek kar najbolj natančen in nazoren. Jeanette je zaznala, da se je Jesse odločil znova priti jutri.

»Prav. Jutri bomo pripravljeni.« sem zaključila.

19. LEKCIJA

Naslednji dan sem še več meditirala. Bila sem doma in še zadnjič prosila Vodilne, naj mi pomagajo. Kmalu sem dobila zanimiv občutek, da zares nisem sama. Odprla sem oči in pred menoj je stalo popolnoma belo bitje. Žarelo je s posebno svetlobo, ki je nisem videla nikoli prej. Bilo mi je popolnoma jasno, da tega bitja še nisem videla nikoli, tudi ni bilo prisotno na nobeni izmed mojih iniciacij. Hkrati pa sem iz njegove strani čutila nekakšno zanimivo navezanost na ta planet.

»Pozdravljena, Keisha,« me je ogovoril.

Čutila sem se počaščeno, pa nisem vedela zakaj. To bitje je zares oddajalo višjo frekvenco kot ostali Vodilni. Kot da bi bil njihov vodja, predsednik, bog, ali kaj podobnega. Njegova prisotnost je razsvetljevala ozračje, kamorkoli je pogledal. Niti nisem vedela, kaj mu naj odgovorim.

»Odgovor je popolnoma preprost. Prosila si za posebno pomoč in prišel sem jaz.«

»Kdo si?« sem se opogumila.

»To ni preveč pomembno vprašanje. Pomembno je to, da znam nekaj, kar boš v naslednjih urah potrebovala. In jaz sem eden redkih, ki te to lahko naučim.«

»Razmem.« počutila sem se zelo majhno in nepomembno. Bitje pred menoj je to začutilo in še bolj odprlo svoje srce.

»Nikar me ne občuduj, s tem boš zavirala pretok najinega učenja. Če ti s tem lahko kako pomagam, ti moram reči, da sem tudi sam včasih bil del tega planeta in tega magnetnega polja. Tega je že davno nazaj. Natančno vem, kaj doživljaš. In kaj boš doživljala, ko se boš morala soočiti s smrtjo. In to skozi oči nekoga drugega. Tudi sam sem to že doživel.«

Imela sem na tisoče vprašanj.

»V resnici moraš le verjeti. Ko si želiš, da bi zbežala od strahu, se moraš le prepustiti. Niti kančka nevere ne sme biti v tebi, sicer lahko poskušaš tisočletja, pa ti ne bo uspelo. Razumeš?«

Pokimala sem.

»Pomaga, če se s človekom, ki ga želiš pozdraviti, nekako povežeš. Morda lahko nanj položiš svoje roke, ali pa ga samo opazuješ. Potopiti se moraš v njegovo zavest, tako kot se moraš potopiti v vodo, ko rešuješ nekoga, ko se utaplja. Ko se poslavlja od življenja, moraš s svojo močno voljo vstopiti v njegov um. Podariti mu moraš prepričanje, da je mogoče, da se prerodi, namesto da umre. Ta del preobrazbe je zelo pomemben. Prerod.«

Komajda sem še sledila.

»Ko boš to *počela*, ti bo lažje, kot če želiš to *dojeti*,« se je nasmehnil. »Prav kmalu bodo to znali narediti vsi ljudje na planetu - kdor bo le želel odpreti srce. Tega časa sem se zares veselil. Končno bodo *zares* razumeli.«

»Potem, ko ga prepričam, da se lahko prerodi, kaj potem?«

»Potem pa le verjemi, da ti bo sledil. Da bo sledil tvoji veri. *Vse je mogoče*,« je rekel prepričano, »in ko ni več niti zrna dvoma o tem, se dogaja tisto, čemur nekateri pravijo čudež. Temu pa bi lahko rekli tudi zdrava logika: tisto, v kar verjamemo, tisto se zgodi,« se je nasmehnil.

»Čudežev v resnici ni,« mi je zaupal, »Obstaja le resnica. Ko jo označimo za čudež, pomeni, da nismo verjeli, da je kaj takega mogoče. Ti si to že prerasla, Keisha. Ne izvajaj čudežev. *Izvajaj Resnico*.«

Čutila sem močno olajšanje. Uspel mi je razložiti skrivnost, katere rešitev me je tako dolgo pestila.

»Hvala ti,« sem pomirjeno rekla.

»Če sem lahko kako v pomoč,« se je nasmehnil. »Tudi prehod v višji nivo je zgolj stanje, ki ni vredno občudovanja. Vredno je tega, da ga živiš.«

Vstal je in tudi jaz sem mu sledila.

»Odhajam, ne potrebuješ me več.«

Pogledal me je in iz oči mu je žarelo. Pred seboj je sklenil roki in rekel »Namaste«. Izginil je tako hitro, kot je prišel.

20. PREDSTAVITEV IN JESSEJV PREHOD

Ko sem začutila, da se približuje dogovorjeni čas, sem se znova povezala s svojo »vojsko«, ki je zdaj zares bila v celoti pripravljena, da se sooči z Jessejem. Ko so začutili njegovo prisotnost, so začeli s petjem.

Počasi sem se pripravila na najpočasnejši postopek teleportiranja dosedaj. Še ko me je Brezčasna učila, ni šlo tako počasi. Nekatere stvari v življenju so enostavno preprostejše, če jih izvedeš hitro. Tokrat pa smo želeli biti še prav posebno nazorni. Z Ino sva se tudi dogovorili, da bova izvedli vajo borilnih veščin, da bo Jesse imel kar najbolj natančen pregled nad šolanjem, ki ga čaka.

Ko sem si predstavljala prostor, kjer se bom materializirala, sem hkrati vedela, da svojega telesa še ne smem umestiti na pravo mesto. Ustavila sem se v sredini kroga, v zraku. Močno sem držala koncentracijo, da bi obstala v stanju luči kolikor dolgo sem le lahko. Vibracije nižjih in visokih tonov so mi pri tem zelo pomagale.

Počasi sem dovolila, da se je moje snovno telo pričelo lepiti v okončine. Iz tišine misli, ki sem se je že kar navadila, sem občutila vedno močnejšo zgostitev svoje substance, dokler nisem v celoti zaznala svojega telesa. Počasi sem se spustila na tla, hkrati pa sem čutila hvaležnost, da nam je uspelo. Nekajkrat sem se materializirala tudi na različnih koncih sobe, nato pa sva z Ino pričeli izvajati vajo borilnih veščin. Bilo je lahko in igrivo. Medtem, ko sva se borili, sva ves čas bili miselno povezani. Bilo je, kot da bi se borila sama s sabo; kar tako, za vajo. Odločili sva se, da me bo premagala ona. Po končani vaji sva se priklonili druga drugi v značilni drži.

Naposled sem ga le pogledala. Odločilni trenutek, na katerega ni mogel vplivati nihče drug razen njega, je trajal kakšno sekundo. Odprl je čeljust in videli smo, da nikakor ni pričakoval, da *vemo*, da nas opazuje. Hitro je zaprl vrata in pričel teči. Takšen odziv smo pričakovali.

Odločila sem se, da grem za njim. Materializirala sem se na pečini. Kolikokrat sem že videla ta dogodek v svoji glavi! In tudi vedela, sem, kaj sledi. S poslednjimi močmi sem upala, da si bo fant le nekako premislil. Žal pa je tedaj bil že poln strahu in misli o samomoru. Poskušala sem odganjati nizke frekvence, ki so ga vedno bolj napadale. Iz daljave so mi pomagali tudi ostali. Pa vendar se je Jesse vedno znova odločal za strah. To je definitivno ena izmed slabosti svobodne volje.

Ko me je opazil na robu pečine, je svojo agonijo dopolnil z glasnim krikom.

»Zgini, nakaza!«

Vedela sem, da je njegovo govorjenje le posledica blodenj, ki si jih je ustvaril. Mirno sem ga gledala in se skušala z njim kar najbolj povezati. Prehod je ostal zaprt. Približala sem se mu. Da bi lažje odgnala njegov strah, sem proti njemu rahlo stegnila roko. Tokrat je imela moja gesta ravno obratni učinek. Namesto da bi me prijel za roko in odgnal strah, se je pričel še bolj tresti. Hitro je stekel do roba pečine.

Očitno so se prividi vrnili, je pomislil. Zdaj je vseeno, ali je ta svet resničen ali ne.

Čutila sem njegov obup in nemoč. Čeprav sem ga nekako razumela, sem vedela, da ne sme napraviti tega. Tema, ki ga je obkrožala, je njegovo življenje slikala kot najbolj brezupno situacijo na svetu. Ko sem se tej frekvenci še bolj približala, sem tudi sama začutila vso bedo njegovega sveta, hkrati pa sem vedela, da je vse, kar čuti, popolna iluzija.

»Nočeš narediti tega,« sem počasi rekla.

»Poberi se, sem rekel,« mi je znova zagrozil. Čeprav sem vedela, da je odločitev, kaj bo naredil samo njegova, sem klicala vse sile na pomoč, da se sprostim. Čutila sem, kot da ima v rokah najdragocenejši kristalni kelih, ki je bil zaupan meni, on pa ima to moč, da ga razbije na tisoč kosov... Počasi sem se mu približevala.

»Ni potrebno, da je tako... Prosim, razumi...« sem še rekla, ko se je Jesse znova umaknil nazaj. Ob tem je nehote stopil v prazno.

Preveč sem si želela, da tega ne bi storil. *In na tisto, kar mislimo, to privlačimo*, bi rekla Brezčasna.

Materializirala sem se na dnu pečine, ob skali. Videla sem njegovo telo, ki je padalo proti pesku in vedela sem, kje bo pristal.

Zaprla sem oči in se povezala z njim. Tokrat je bil prehod misli veliko bolj čist. Jesse se je poslavljaj od sveta. V glavi pa mi je še vedno donel glas bitja, ki me je tisti dan učilo: *če želiš rešiti utapljajočega, se moraš potopiti v vodo, kjer se utaplja...* Potopila sem se v njegovo zavest.

Padanje čutim vedno bolj intenzivno in zdi se mi, da traja celo večnost. Vidim slike... Prvi spomini na otroštvo... Igrava se s Terryem in vse počneva skupaj. Oče, ki me pelje na tekmo in mi prvič kupi sladoled. Osnovna šola, kjer se večinoma kislo držim, ker čutim močno samoto. Brez Terrya enostavno ni zabavno. Srednja šola, kjer se že bolje počutim, ker sem odšel iz Quebeca, ki me je spominjal na otroštvo... Srednja šola, ki se zdi kot poblisk sekunde... Slava, ki nikakor ni bila to, kar sem mislil, da bo... Oče. Celo ob samem dejstvu, da je le projekcija v moji glavi, me zapeče v srcu... Zdaj bom očitno ugotovil, ali posmrtno življenje obstaja. Mogoče pa se bom le zbudil, ves preznojen v postelji New Yorškega hotela in ugotovil, da so vse skupaj bile samo sanje...

Odprem oči. Skala. Če bi se bolj zagnal, bi mogoče dosegel vodo... Slišim trk lastnih vretenc, ko zadenem ob kamen. Trenutek bolečine. Tišina.

V tej tišini pa sem se sama počutila izjemno domače. Moje roke so počivale na njegovem telesu. V celoti sem se povezala z njim. Pričela sem si predstavljati svetlobo. Vedela sem, da mi lahko uspe. *Postala sem Jesse.*

Ime mi je Jesse Roy in kličem vse sile vesolja. Kličem svetlobo. Moja duša je čista in moje telo je popolnoma zdravo. Zdravje je resnica. Moje celice sledijo tej resnici.

Zajela naju je svetloba, ki sva jo zdaj klicala oba: jaz zavestno, on pa na nezavedni ravni. *Vedela sem*, da mi bo sledil! Njegove celice so se pričele umikati tej luči in sledile so poteku najinih združenih misli. Mišice so se znova vrnile na svoje mesto, raztrgane vezi med vretenci so se pričele ubogljivo sklapljati med seboj. Kostni so znova postale čvrsto povezane in čez vse skupaj se je vila prenovljena koža. Mirno sem postavila naslednjo zahtevo.

Prerod. Vem, da je to mogoče. Moje telo je prerajeno.

Njegovo telo se je popolnoma vdalo frekvenci luči. V trenutku je pred menoj počivalo njegovo brezhibno zdravo telo. Ponovno sem se vrnila v svoje stanje zavedanja, Jesse pa je še vedno spal.

Hannah, ki mi je skupaj z ostalimi pomagala na daljavo, je začutila mojo željo, da ga odnesem na čistejši kraj.

Hvala vam za pomoč, sem pomislila.

Kadarkoli, so mi odgovorili.

Ko bo pripravljen, se znova vidimo, sem še zaključila, nato pa sem vzela Jesseja v naročje. Predstavljala sem si votlino, kamor me je Brezčasna prvič pripeljala. Kraj za uvajanje. Po telesnem prerodu, kakršnega je bil deležen Jesse, sem vedela, da bo tam popolnoma varen. V trenutku sva bila tam.

Tako je ležal na tleh. Za vsak slučaj sem vzela odejo in ga zakrila z njo. Sedla sem poleg njega in čakala, da se zbudi. Poglobila sem se vase in se odločila, da mu svojo prisotnost razkrijem šele takrat, ko bo pripravljen na to. Hvaležno sem poslušala njegov utrip srca in se še enkrat zahvalila za skrivnostni obisk, ki sem mu bila danes dopoldan priča...

Medtem se je Jesse nalahno premaknil. Čutila sem, da se prebuja in da je popolnoma čil in zdrav. V pričakovanju sem čakala njegove prve odzive v prenovljenem telesu...

21. SREČANJE

Jesse je stegnil roke in odprl oči. Ko je ugotovil, da leži na tleh, je sunkovito dvignil gornji del trupa, da bi ugotovil, kje je. Sedela sem poleg njega, vendar mu nisem razkrila svoje prisotnosti. Želela sem, da se najprej privadi na okolje.

Vstal je in pogledal po prostoru. Čutila sem, da ga ocenjuje. Spomnila sem se, kako sem se sama počutila, ko sem prvič bila tukaj. Tako dolgo je tega. Pa vendar... Je tudi takrat Brezčasna bila ob meni? Je bila tam vse tri dni? Tega je nisem nikoli vprašala.

Jesse je dvignil srnjco, da bi preveril, če je z njegovim telesom vse v redu. Nič čudnega, da ga je takšna stvar zanimala, ko pa so njegova oblačila bila še vedno prekrita s krvjo. Odšel je do izhoda in spustil majico.

»Kje za vraga sem?« si je potihom rekel. *Ne spomnim se, da bi v kratkem načrtoval smučanje ali plezanje po gorah*, je še pomislil. Odločila sem se, da se je dovolj privajal novemu okolju. Ker sem ga želela čim prej odrešiti ugibanj, hkrati pa se nama je mudilo, da bi nadoknadila zamujeno, sem vstala. Ponovno sem se osredotočila nanj in se pripravila, da me bo zagledal. V veliko olajšanje mi je bilo, ker se njegov um še vedno ni toliko prebudil, da bi se v celoti spominjal svojega življenja. To bom morala narediti jaz. In znova upati, da ne bo postal evforičen.

Naredila sem korak proti njemu, da bi me slišal. Obrnil se je. Nekaj časa me je samo gledal. Nasmehnila sem se.

»Lepo te je končno videti, Jesse,« sem mu rekla. Še vedno me je skušal uvrstiti v svoj spomin.

»Kdo si ti?« me je vprašal po nekaj sekundah. Približala sem se mu.

»To zdaj ni važno. Pomembno je, da si končno prispel...«

»Kam pa?«

»Mislim, da bo najbolje, da sedeš,« sem mu rekla. Nisem vedela, kako naj mu razložim. Odločila sem se za iskrenost.

Sedla sva drug nasproti drugega in nekaj časa ždela v tišini.

»Nekaj ti želim pokazati. Ti si del večjega načrta... Vendar mi moraš obljubiti, da boš ostal miren, ne glede na karkoli. Obljubiš?« sem previdno vprašala.

»Prav. Obljubim.« je prepričano rekel.

»Najprej se poskusi čimbolj sprostiti.«

Zravnal je hrbtenico in spustil ramena. Vodila sem ga v sprostitev in ga mirno naprošala, da sprostí vsak del svojega telesa. Ubogal je moja navodila. Kmalu je bil

pripravljen. Odločila sem se, da bo najbolj preprost način, kako mu razložiti, kaj se je zgodilo, kar prenos podatkov preko moje zavesti.

Pomislila sem na dogodke preteklih mesecev in jih obdala s svetlobo. Moje telo je pričelo vibrirati v frekvenci, s katero se po navadi teleportiram. Vendar danes ni šlo za ta namen. Svojo levico sem dvignila v višino njegovega obraza in iztegnila kazalec. Rahlo sem se ga dotaknila na sredini čela in atomi svetlobe so šinili v njegovo zavest kot električni tok...

Slava. Diskoteka. Nastopi. Turneja. Sam.I.Am. Skupina. Sem zdrav ali bolan? Se moram zdraviti? Zakaj že? Ona. Privid. Njene oči so globoke kot ocean. Novinarska konferenca. Torej je novinarka. Naj jo vidijo, morda bodočo gospo Roy... Psihiater. Zdravila. Kako veliko ljudi! Glej dol, Jesse, vse bo v redu... Vzpon in padec. Grammy. Oče! Bi preprečil njegovo smrt, če bi prišel pravočasno? Tožba. Sam.I.Am nas znova pošlje na turnejo. Ko bom želel umetno narejeno pecivo, bom šel raje na avtomat... Spominska kartica... Ali se jo da odstraniti? Dopust. Vabilo na obletnico... Torej je resnična! Moram se je dotakniti, moram govoriti z njo! Cape Tryon. Strah. Kdo sploh je ona? Padam, a nočem še zapustiti sveta. Slišim trk lastnih vretenc... Nato... Svetloba. Slišim svoj glas, ki govori kar sam od sebe, pa čeprav se strinjam z vsem, kar pove... Preporod. To je mogoče. Vse je mogoče. Moje telo je prerojeno. Ponovno se zlijem s svetlobo...

Predeloval je podatke in videla sem, da se je spomnil čisto vsega. Nekaj časa sva obsedela, nato pa sva odprla oči. Gledal me je popolnoma mirno. Pretok se je znova prekinil. Bila sem vesela, ker je očitno informacije, ki sem mu jih posredovala, uspel zelo dobro prenesti. Končno bova lahko začela z učenjem.

Ko sem mu že hotela reči, da se bova počasi odpravila proti džungli, se je zgodilo nekaj povsem nepričakovanega. Iztegnil je desnico in potegnil mojo glavo k sebi. Svoje ustnice je močno prižl na moje.

Po prvi sekundi presenečenja sem se sunkovito umaknila in ga odrinila. Bila sem močno razočarana nad svojim neuspehom.

Napotila sem se proti izhodu votline. Nič drugega mi ni preostalo.

»Počakaj! Oprosti!« je hitro zavpil.

»Ne gre za to. Vidim le, da si me popolnoma narobe razumel.«

»Kaj pa naj si mislim o tebi? Ugibam kdo si, že pol leta. Ugibam, ali sem bolan, ali se mi meša! Zaradi tebe sem goltal neumna zdravila! Zahtevam pojasnilo, kaj se dogaja!«

Tudi jaz, sem nebogljen pomislila.

»Nisi še pripravljen, to je vse.« sem zaključila. Čutila sem, da nikakršna razlaga ne bi zalegla. Spomnila sem se Brezčasne in sebe, v tej votlini. Takrat je tudi sama nisem razumela. Nisem je želela razumeti. Svojega ega sem se oklepala vse do trenutka,

ko je moje telo bilo pripravljeno umreti. Bo tudi tukaj tako? Ali se moramo res prignati na rob smrti, na rob obupa, da si dovolimo prepoznati nekaj, kar je več kot očitno?

»Prišla bom, ko boš pripravljen,« sem zaključila. Pomislila sem na svojo kočo in v trenutku sem bila tam.

22. UDOMAČEVANJE

Nekaj časa sem sedela pred svojo hišo in meditirala. Zares sem želela razumeti, kako naj grem naprej. *Pomemben člen verige* je bil hkrati tako blizu in tako daleč... Namesto, da bi razvijal svoje moči in svoj potencial se je udajal nizkim vibracijam in svojo pozornost usmerjal vame...

Po eni strani sem ga razumela. Če bi mi nekdo pred stotimi leti ukazal, naj se od Philipa le *nečesa naučim*, brez čustev vzhičenja in zaljubljenosti, bi se tudi meni takrat to zdelo kruto... Hkrati pa nisem želela spodbujati njegovih napačnih čustev do mene. Če bi me zares ljubil in če bi njegova frekvenca misli in telesa bila enaka moji, potem bi morda lahko sodelovala z njim kot eno. Tako pa ... So bile moje možnosti, da izpeljem, kar mi je Brezčasna naročila, iz minute v minuto manjše.

Odločila sem se, da ga ne bom pustila umreti v votlini. Vsako jutro in zvečer sem mu prinesla skodelico riža s čajem. Seveda sem pazila, da me pri tem ni opazil. Hkrati pa sem opazovala njegovo razmišljanje. Sprva je bil precej jezen, da sem ga tako hitro zapustila. Nato pa se je počasi sprijaznil s tem. Izdelal si je pravo malo bivališče znotraj prostora, v katerem je bival. Dejstvo, da je vedno znova dobival tudi hrano, ga je napolnjevalo z upanjem, da se kmalu vrnem.

Včasih sem tudi sama sedela v jami in mu pošiljala svetlobo. Nikoli pa mi nisem razkrila svoje prisotnosti. Vse do sedmega dne. Takrat sem občutila, da je se frekvenca votline, kjer sva bila, naenkrat rahlo spremenila. Kot da bi v prostor vstopil še nekdo. Vibracija mi je bila zelo poznana...

»Pozdravljen, Jesse,« ga je nagovorila senca, odeta v ogrinjalo. Snela je kapuco, da je veter, ki je ravnokar hušknil v jamo, rahlo razmršil njene rjave lase. Jesse, ki je ravnokar ležal in dremal, se je nemudoma predramil. Končno je dobil družbo.

»Pozdravljeni,« je hripavo odgovoril. »Ste mi vi nosili riž in čaj..?« je še pokorno vprašal.

»Ne, to je bila pa Keisha,« se je nasmehnila sogovornica.

»Keisha?«

»Svetlolaso dekle, s katero sta ... « pogledala je proti meni, »imela nesporazum.«

Ni mi bilo jasno, kaj počne v tej votlini, čutila pa sem močan poraz in rahel padec frekvence svojega telesa...

A tako ji je torej ime, je pomislil. Znova sem občutila poraz, ko je zaljubljeno pomislil name.

»Meni se očitno ni potrebno predstavljati,« se ji je spravljivo nasmehnil, »Vi pa ste..?«

»Keishina učiteljica, skorajda mama; ime mi je Brezčasna.« je mirno rekla. Čeprav je njena predstavitev bila zelo ljubeča, si nisem mogla kaj, da ne bi v njenem glasu

zaznala strogosti, ki je nakazovala na to, da mi nečesa ni uspelo narediti. Nečesa, kar je izgledalo tako preprosto, hkrati pa je bilo tako nemogoče!

»Veš, zakaj si tukaj?« ga je vprašala. Vprašanje je bilo trdno in iskreno. Na takšno vprašanje lahko odgovoriš samo na en način: z resnico.

»Hecno, da me to vprašate,« ji je odgovoril. »Mislim, da vem. Del mene ve. Ampak bolj ko o tem razmišljam, manj vem. In na koncu spet nimam pojma... Keisha...« tokrat je prvič izgovoril moje ime, »mi je rekla, da sem del večjega načrta.«

»Zdaj ti bom pa pokazala nekaj, kar bo najina mala skrivnost,« se je nasmehnila Brezčasna. Pogledala je v mojo smer, se nasmehnila in znova pogledala fantu v oči. »Sprosti se in počakaj...«

Jesse je zaprl oči. Brezčasno je kmalu obdal soj luči in videla sem, da se pripravlja na prenos podatkov. Ne glede na to, kako sem si želela videti, kaj mu bo pokazala, je njena moč mojo frekvenco misli uspela v celoti odrezati. Počutila sem se nemočno in nebogljenjo... Bila sem presenečena nad tem, kako je lahko moja vibracija telesa tako padla... Kaj sem storila narobe..?

Brezčasna se je dotaknila Jessejevega čela in prenesla velik val energije v njegovo telo. Ker sem sama pred dnevi z njim izvedla podoben postopek, da se je spomnil svoje preteklosti, je bil Jesse na ta pretok energije že bolj navajen. Ni ga več streslo, kot da bi se dotaknil elektrike in veliko lažje se je prepustil. Ko sta končala, sta za nekaj minut obsedela v tišini.

Odprla sta oči, Jesse pa se je smejal. Izgledalo je, kot da je ravnokar izvedel resnico obstoja vseh živih bitij na Zemlji; kot da je spoznal smisel življenja. Tudi tokrat nisem vedela, čemu je Brezčasna to veliko skrivnost zaupala *njemu*, meni pa ne. Sem mar bila manj pripravljena, kot on..?

»Prelepo,« ji je mirno odgovoril. »Zdaj pa razumem.«

»Ampak to je najina mala skrivnost, prav..?« se mu je zarotniško nasmehnila Brezčasna.

»In Keisha... To ve?« jo je vprašal. Počutila sem se že popolnoma izločeno.

»Zakaj je ne vprašaš kar sam?« pogledala je proti meni in pokroviteljsko rekla: »Keisha, zdaj pa konec s temi skrivalnicami.«

Nemudoma mi je odvzela moč, da bi še naprej ostala nevidna. Jesse je takoj opazil moj obris in začuda ostal miren. Sprijaznila sem se s padcem svoje vibracije. Očitno ni šlo drugače. Upala pa sem, da se bo lekcija, ki mi jo je namenilo vesolje, čim prej končala.

»Ne, ne vem.« sem odgovorila. »Zvedela bom takrat, ko bom pripravljena.« Vseeno sem želela zveneti čimbolj odgovorno. Čeprav se mi ni zdelo pošteno, da Jesse ve.

Jesse se je še enkrat spogledal z Brezčasno. »Najlepša hvala, zdaj mi je zares jasno.«

»Vem,« se mu je nasmehnila. »Vedela sem, da boš razumel.«

»Lahko zdaj pričneva z učenjem? Če mi je seveda še vedno zaupana ta naloga.« sem vprašala.

»Seveda ti je,« je nasmevano rekla Brezčasna. Moj poraz je bil toliko bolj grenak, ker je sama uspela Jesseja izvleči iz stanja nizkih frekvenc v roku nekaj sekund. Meni pa ni uspelo v vseh šestih mesecih.

»Jesse, si pripravljen?« ga je še enkrat vprašala.

»Seveda,« je mirno odgovoril. Čutila sem, da niti malo ni bil več zaljubljen. Res pa je bil željan znanja in je komaj čakal, da pričneva z učenjem. Ker me je zares zanimalo, kaj mu je Brezčasna pokazala, je moja frekvenca še bolj padla. In Brezčasna je to opazila.

»Keisha... Kaj praviš na en majhen sprehod? Preden Jesseja odpeljemo v njegov novi dom, moramo pripraviti vse, kar je potrebno...«

»Ni problema, lahko počakam,« je mirno dejal Jesse. Še vedno se nisem mogla načuditi preskoku, kateremu sem bila priča.

Brezčasna se je odpravila proti izhodu iz votline in čutila sem, da želi, da ji sledim.

23. PLAČILO

Sprehajali sva se po poti za mojo hišo, ki je peljala v gozd.

»Zakaj?« je bilo vse, kar sem uspela izustiti. Bila sem popolnoma razorožena.

»Stvari nikoli niso takšne, kot izgledajo,« se je nasmehnila. »Ko mislimo, da smo na vrhuncu svoje moči, že v resnici padamo. Izgubila si skromnost, Keisha. Zato je tvoja vibracija padla. Mislila si, da si boljša od Jesseja. Bolj razvita. Bolj pomembna. Zato so me znova poslali k tebi. Da te na to opomnim.«

»Ampak mislila sem, da...«

»Vem, kako si se počutila. Vsi smo se morali kdaj boriti s svojo samovšečnostjo. Moči, ki si jih posedovala vsa ta leta, si vzela za svoje. Mislila si, da si boljša od ostalih. To pa je velik prekršek v očeh Vodilnih.«

Zamislila sem se. Svoje samovšečnosti nisem občutila. Vedela pa sem, da imam več znanja, kot Jesse. Je to narobe?

Brezčasna se je znova zasmejala. »Vidva sta si tako podobna!«

Njena izjava me je znova vrgla iz tira. Res je, moja vibracija je zares močno padla. Takšnih čustev nisem občutila že leta. Kako naj se jih rešim?

»Sprva si moraš nekaj stvari priznati. Popolnoma iskreno.«

»Prav,« sem bila trdno odločena da se to neha. »Kaj na primer?«

Znova se je zahihitala, kot da me sprašuje otročje lahke stvari.

»Svojo samovšečnost.«

Še enkrat sem secirala svojo zavest. Naposled sem si morala priznati, da sem Jesseja podcenjevala. Nikoli si ne bi mislila, da bo on za pomembne načrte vesolja izvedel prej kot jaz. Je to znamenje moje samovšečnosti? Je v tem pogledu res čistejši od mene?

»Da.« je bila jedrnata. »Trenutno je bolj čist in bolj pogumen kot ti.«

Te besede so me zelo bolele. Ko sem vendar *jaz* bila tista, ki sem ga reševala iz najgloblje bede! Spomnila sem se ga, preznojenega pred diskoteko in spet sem se počutila bolje. Takrat sem mu pomagala.

»Kdo te je pa poslal tja? Naslednja stopnja, ki jo moraš doseči je: ponižnost.«

Je tudi tu boljši od mene?

»Da. On si tega šolanja v resnici zelo želi, vse od rojstva. Pa ni vedel, kaj mu manjka v življenju. Sprva je mislil, da je to slava. Nato, da si to ti. Danes pa je spoznal, kaj ga

je v resnici prignalo sem. In za to bi dal vse. Svoje življenje, denar, ljubezen, zdravje,... vse. Ker ve, kako neprecenljivo je to, kar se mu ponuja. Zate ne morem več reči tega. Vse sposobnosti, ki si jih pridobila z leti, so ti postale same po sebi umevne...«

Zastokala sem, ko sem ugotovila, da ima prav. Če je temu tako, ga sploh lahko še kaj naučim?

»In tretjič,« strogo me je pogledala, »samopomilovanje! Seveda ga lahko učiš, zato pa smo tukaj! Zato pa sem te učila! Ko spoznaš svoje napake, ni časa za pomilovanje in krivdo! Pač: nisi vedela, kako se ubraniti nižjim vibracijam, nisi se znala zaščititi pred samovšečnostjo. Prišel je čas, da se samo odločiš: zdaj bo drugače.«

Streznila sem se. »Prav. Nisem vedela. Nisem znala. Zdaj bo drugače.«

»Tako je že bolje.«

»Kdaj začnem?« sem vprašala. Bilo je prvič po dolgem času, da sem v njenih očeh znova zaznala zadovoljstvo.

»Če želiš, lahko takoj. Vidiš kočo pod hribom?« me je vprašala, ko sva znova prispeli do moje hiše. Podobna koča, kot sem jo imela jaz, je počivala na nasprotnem hribu, kot moja; oddaljeni sta bili približno pet minut hoda.

»Ta je za Jesseja?«

»Aha,« mi je pritrdila.

»Sedaj pa sem prepričana, da vama bo šolanje lažje steklo.« V njenem glasu sem začutila olajšanje. »Puščam vaju sama. Če pa me boš potrebovala, pa kar pokliči.«

Tega si nisem želela. Že tako je namesto mene opravila čisto preveč dela.

»Hvala ti za vse, Brezčasna.« sem ji hvaležno rekla. Tisti dan sem spoznala stvari, ki jih nisem želela vedeti o sebi. In čeprav je sprva bolelo, je izkušnja bila zelo očiščujoča. Nikoli, ampak res nikoli nisi varen pred lastnim občutkom večvrednosti.

Brezčasna se mi je pomenljivo nasmehnila nato pa izginila v soju sonca.

24. LEKCIJE

Nemudoma sem se vrnila v votlino. Jesse je sedel v položaju lotosa, hrbtenico je imel zravnano, še vedno pa je imel oblečene okrvavljene kavbojke in majico.

»Prišel je čas, da začneva s treningom,« sem spravljivo rekla. »In da ti poiščeva spodobna oblačila.«

Strinjal se je in odpravila sva se proti džungli. Izbrala sem si popolnoma enako pot, po kateri me je peljala Brezčasna pred leti. Na prelazu sem ga prosila, da je zaprl oči. Nisem se želela važiiti še z letenjem. Za to bo še čas.

Pripeljala sem ga do njegove kočice in ga povabila, naj se počuti kot doma. Pokazala sem mu prostore in mu dala nekaj čistih oblačil. Zahvalil se mi je, jaz pa sem napovedala, da se vrnem prihodnji dan.

Ko sem odhajala, sem tudi sama občutila nekakšno olajšanje. Po eni strani sem bila lahko hvaležna za vse, kar se je zgodilo tistega dne: za Brezčasnin obisk, za to, da sem prepoznala nekatere dragocene stvari o sebi, za dejstvo, da je Jesse pripravljen – zares pripravljen, da začneva z učenjem. Več daril, kot so bila ta, si nisem mogla želeli. Hvaležno sem se obrnila proti kočici in videla, da je že davno odšel skozi vrata v notranjost. Znova sem ugotovila, da ga je evforija v celoti zapustila in občutila tiho zmagovalstvo, pa čeprav to ni bilo moje delo.

*

Kmalu sva pričela s prvimi lekcijami. Jesse se je dostikrat nasmehnil ob mojih razlagah iz zamomljaj nekaj podobnega kot : »A to je mislil Ravi!«. Sama sem se ves čas trudila, da sem ostala prizemljena in mirna. Zares sem hotela znova najti svojo ponižnost in skromnost. Preveč sem bila navezana na življenje, kot sem ga poznala, da bi vse skupaj zavrgla zaradi nekaj trenutkov samovšečnosti. Na to sem se ves čas notranje opominjala.

Jesse pa se je zares hitro učil. Zelo rad je imel borilne veščine, presenetil me je tudi s poznavanjem osnov. Povedal mi je, da se je nekatere stvari že učil, vendar takrat zaradi občutka strahu, da ga ne bi znova napadli na ulici. Ko mi je podrobno opisoval, kaj ga je takrat doletelo, se mi je vsa stvar zdela zelo zabavna.

»Takrat pa ni bilo tako,« mi je v smehu odvrnil.

Kmalu pa sva prešla tudi na trening borilnih veščin z zavezanimi očmi. Moral je poslušati, čutiti in se naučiti gledati na drugačen način. Moral je zaznati vsako bilko narave. Moral se je naučiti predati se svojim sposobnostim. In ni ga več bilo strah.

Učila sem ga zaupanja, tako da je sledil mojemu glasu. Dostikrat se je le za las izognil drevesnemu deblu ali pa previsom pod potjo. Vedela sem, da mu bo uspelo. Če pa bi slučajno njegovi nogi zašli kam drugam, bi ga že uspela pravočasno rešiti. Kmalu je presegel ta trening in ni več hodil za mojim glasom, temveč tudi tekel. Kmalu pa tudi glasu ni več potreboval. Ker se je popolnoma predal svoji moči in povezavi z vesoljem – sam je temu rekel *satelitski gps* – je bil sposoben videti več,

kot njegovi predhodniki. Že po kakšnem letu je bil pripravljen za iniciacijo v teleportiranje.

Ko so se Vodilni zbrali na slavnostni iniciaciji, je bil med njimi tudi tisti, ki me je učil zdravljenja. Tokrat je obred vodil on. Jesse pa se je radostno prepustil njihovemu postopku spreminjanja in predrugačenja telesa. Za teleportiranje je dobil lepo fantovsko opravo, ki je sestavljala nekakšne hlače iz temnega jeansa, zgornji del pa je dopolnjevala bela majica s suknjičem. Ko so končali, sem čutila, da sem na nek način opravila večji del naloge, ki mi je bila dana.

Tudi Jesse mi je hvaležno podal roko in videla sem, da se je v preteklem letu zelo spremenil. Kolobarji utrujenosti in skrbi, ki jih je včasih imel pod očmi, so popolnoma izginili. Njegova koža, ki jo je prej uničeval s ponočevanjem in evforijo, je znova pridobila svojo mladostnost. Njegova duša pa se je prerodila v popolnoma svežo in novo frekvenco. Spoznal je, kdo je v resnici. Dobila sem občutek, da me ne potrebuje več.

»Hvala ti za vse, kar si me naučila...« mi je rekel.

»Z veseljem,« sem dodala. »Mislim, da se najino učenje počasi bliža koncu...«

»V bistvu... Da in ne.« mi je pomenljivo namignil.

»Kaj hočeš s tem povedati?«

Želela sem se miselno povezati z njim, a je linija tokrat ostala prazna.

»Ker ti to hočem in želim povedati osebno,« se je nasmehnil.

Prav. Zdaj sva si bila že tako enakovredna, da sem se na trenutke počutila že skoraj šibkejšo...

»Tisto, kar mi je Brezčasna pokazala pred letom dni...« je začel. »Je bilo zares čudovito.«

»Da..?« sem vprašala.

»Keisha...« je mehko začel. »Ljubim te in zares želim sodelovati s tabo.«

Znova se mi je v glavi zavrtel film izpred enega leta in nagonsko sem se umaknila.

»Brez skrbi, ne bom te poljubil,« se je nasmehnil. »Vedi le to, da nama je usojeno, da sva skupaj. Da nama je usojeno, da sodelujeva skupaj in da nastopava skupaj. Zato te je Brezčasna učila!«

Znova sem se umaknila. Nisem vedela, kaj naj mu odgovorim. Vse to, kar je moral prestajati Jesse – vsa evforija, vsa nevarnost, kateri je bil izpostavljen, vse te negativne vibracije slave in ljudi, ki hlepijo po denarju – zaradi tega sem tukaj? To je moje poslanstvo!?

Morala sem oditi. V trenutku sem brez vsakršne besede zapustila svojega varovanca. Morala sem se pogovoriti z Brezčasno, ki je nisem videla že eno leto. Materializirala sem se v mrzli himalajski votlini, kjer je takrat pomagala Jesseju. Klicala sem jo v svojih mislih... Ko se je prikazala na zadnjem delu votline, sem zajela sapo, da se ji morda prvič v življenju postavim po robu.

25. ODLOČITEV

»Z vsem spoštovanjem, tega ne bom storil!« sem se uprla. Vedela sem, da je to, kar mi vodja ukazuje, nekaj podobnega kot odhod med kamikaze.

»To ni bila prošnja,« me je prepričano zavrnila. »Ti si del večjega načrta.«

»Ampak to je norost!« sem vztrajala in skušala dognati, kako naj bi bil odhod posameznice med podivjano hordo vojske ljudi del večjega načrta.

»Preveč razmišljaš s svojo glavo,« se je nasmehnila, »oziroma, preveč razmišljaš kot on,« je rekla s poudarkom. Me mora vedno spominjati na moje neuspehe? Teptati moj ego? Njena izjava me je zbolela bolj, kot vse kar mi je izrekla do sedaj. Pa čeprav je bila navidez veliko bolj nedolžna, kot druge. Bila pa je *resnična*. In boleča. Mislila sem, da sem opravila z njim.

»Pa nisi,« mi je znova prebrala misli. »Ti si še vedno del tega ... negativnega magnetnega polja in čas je, da ga očistiš. Čas je, da očistiš svet.«

Bilo bi brezpredmetno vprašati, zakaj je dobro, da moja smrt očisti svet.

Široko se je nasmejala. Meni pa ni bilo smešno. »Mogoče boš tudi ti nekoč videla načrt, kot ga vidim jaz in zdelo se ti bo zabavno, kako uporni znamo biti proti briljantnemu in nezmotljivemu načrtu vesolja.«

Znova me je pogledala in sama sebi sem se naenkrat zazdela šibkejša. Naenkrat me je zazeblo po vsem telesu, česar nisem občutila že sto dvajset let. Je to mogoče? Mi vesolje odvzema moči? V svojem brezupu sem jo z očmi rotila, naj preneha.

»Izbira je v resnici *tvoja*,« mi je odgovorila. »Ali se upreš načrtu vesolja in prestopiš na drugo stran, ali pa se prepustiš in zaupaš svetlobi, ki te bo vedno varno vodila na višje nivoje...«

Nisem imela izbire. Ponovno postati ranljivo človeško bitje se mi je zdelo tako... Nesprejemljivo. Kako sem lahko na svoji poti tako močno zašla? Zaprla sem oči, globoko sem vdihnila in iskreno prosila vse sile, naj mi pomagajo.

»Prav,« sem pomirjeno odgovorila, čeprav sem vedela, da odhajam v smrt,
»Naredila bom, kakor zahtevaš.«

Ko sem oči znova odprla, moje vodje ni bilo več. Le veter, ki je znova prijetno grel moje večno telo, je naznanjal, da sem govorila z Brezčasno.

26. ROBOT

Sedela sem pred svojo hišo. Svoje stvari, ki jih ni bilo veliko, sem pustila kar v koči. Če se vrnem, bom vsaj tukaj vedno lahko našla svoj mir. Kadarkoli. Jesse je storil enako. Zaklenila sem vhodna vrata in se pripravila na potovanje. Prišel je do moje kolibe in mi podal roko, da sem vstala.

»Pripravljena?«

Pokimala sem. Prijela sva se za roki.

»Los Angeles?« sem spravljivo vprašala.

»Da.«

Zaprta sva oči. Jesse je ustvaril miselno povezavo in opazila sem lično vrstno hišo v nizu zelo lepo urejenih hiš. Krasile so jo rože, pred njo pa je bilo tudi nekaj obrezanih dreves. Belo fasado je krasila svetlo modra obroba oken in vrat.

Predala sva se luči in v trenutku sva bila tam. Jesse je stopil do vrat in potrkal. Odprla nama je zelo prijazna gospa z drugačno vibracijo duše, kot jo imajo ljudje v Indiji. Čutila sem nekakšno ujetost, ki si je sprva nisem znala razložiti.

»Dober dan,« jo je pozdravil.

»O, Jesse, pozdravljen! Nismo te videli že lep čas!« je vzkliknila gospa.

»V bistvu me zanima... Če mogoče veste, kje je Jessica. Ali Rodney.«

»Pravzaprav vem le to, kje je Jessica. Veš, že lep čas nista več skupaj.«

Kako pa je to mogoče? Je pomislil Jesse. Saj sta vendar vse počela skupaj!

»Jessica trenutno živi pri prijateljici.«

Dala nama je naslov in še vedno sem čutila, da je gospa bila nekako vesela in hkrati zadržana. Jesse je takoj prepoznal njeno frekvenco duše. Ko sva se poslovila od Jessicine mame, je počakal, da sva se malo oddaljila od hiše. Nato pa je spregovoril.

»Ta duša je ujeta v frekvenco strojev,« mi je razložil. »To sem čutil že pri moji mami, sedaj pa jo zaznavam še toliko intenzivneje... Veš, obstaja stvar, ki si jo ljudje dajo vstaviti v centralni živčni sistem. V glavo. Zato, da bi brez pretiranega truda živeli bolj preprosto in srečno življenje. Ta stvar se imenuje spominska kartica.«

Nisem mogla verjeti, da je kaj takega mogoče.

»Tudi jaz sem sprva bil presenečen,« je nadaljeval. »Po zaslugi najinega treninga pa te stvari zaznavam še bolj jasno. Očitno je, odkar me ni, zadeva postala še bolj moderna med ljudmi.«

Prišla sva do naslova, ki nama ga je povedala gospa pri vratih. Ni bil daleč od hiše, kjer sva ravnokar bila. Pozvonila sva. Odprla nama je Jessica.

Jesse jo je pogledal in se zgrozil. Dekle, ki sicer na videz ni bilo prav nič drugačno od ostalih ameriških deklet, se je prešerno nasmehnilo.

»Jesse, končno smo te našli! Kako si kaj?« Bila je zelo prijazna, pa vendar sem znova čutila enako ujetost, kot pri prejšnjem obisku.

Tudi ona? Kako je vendar to mogoče? Je pomislil Jesse in čutila sem, kako njegova frekvenca pada v žalosti.

Ne smeva se vdati takšnim čustvom, raje najdiva rešitev, sem mu svetovala.

Prav imaš, je ugotovil.

»Dobro sem, hvala. Zanimalo me je... Bil sem na potovanju in me zato nekaj časa ni bilo. Zdaj pa bi rad ponovno ... zbral skupino.« Umikal je čustva, ki so se mu prebujala ob ljudeh, ki so bili vodeni s pomočjo spominske kartice in v svoje besede je vlagal kar največ moči in sočutja, kolikor ju je premogel.

»To bo pa težko, veš,« je nasmejano odvrnila. »Z Rodneyem že nekaj časa nisva več skupaj.«

»Sem slišal, ja.« še enkrat jo je pogledal. »Pa si še vedno želiš biti del skupine?«

Lahkotno se je naslonila na vhodna vrata. »Ne veem... Tista slava tako ali tako ni bila zame. To je bolj za fante. Za vaju z Rodneyem. O, kdo pa je to?« opazila me je.

»Keisha, me veseli,« sem ji ponudila roko.

»Tvoja punca?« je vprašala Jessica, kot da je to nekaj samo po sebi umevnega.

»N-niti ne,« je zadržano rekel Jesse in me pogledal. »Kaj ne?«

Odločila sem se, da spremenim temo. »To niti ni tako pomembno. Kje pa je Rodney?«

»Tam, kjer je bil, ko sta začela,« je rekla Jessica. »Zakaj pa misliš, da sem ga zapustila, umazančka? Zapravil je ves svoj denar in sedaj je tam, kjer sta začela. Meni pa ni do tega, da bi ga podpirala v tem,« je hitro zaključila. »Če ga bosta iskala, ga iščita tam. Pa vso srečo!« je še rekla, ko sva se pričela oddaljevati. Dovolj sva videla. Celo pomahala nama je.

Čutila sva težo vibracij, ki jim je bila podvržena Jessica. Ujetost. Čutila sem, da bi lahko usmerjala njene misli, če bi tako želela. Morala bi se le uglasiti s frekvenco njene kartice.

»Veš, da sem tudi jaz začutil podobno?« je bil osupel Jesse. »Lahko bi vdrl v frekvenco njene spominske kartice in pomislil: 'popraskaj se po levem ušesu' in ona bi to zares storila! Nisem pa imel dovolj poguma, da bi to tudi zares poskusil.«

»Temu se reče zgolj visoka morala. Ne moreš zlorabljeni ljudi, ki so ujeti v frekvenco strojev. To enostavno ni dovoljeno.«

»Vem. Hotel sem ti reči samo, da je takšna kartica lahko posamezniku veliko večje breme, kot si sam predstavlja...«

»Upajva le, da je vsaj Rodney ohranil svoj um...« sem naglas pomislila.

»Po Jessicinih besedah sodeč, ga najbrž je,« se je nasmehnil.

Kmalu sva prispela do Jessejevega bivšega domovanja. Že od daleč sva slišala glasno glasbo iz kletnih prostorov...

27. DŽANKI

Jesse je odrinil vrata, ki so tako ali tako bila na robu tečajev in hrupno so padla po tleh. Razkrila se nama je temačna soba, ki je že nekaj časa niso prezračili. Zaznala sva težke substance nizkih frekvenc, ki so se mešale z vonjem, katerega nikakor ne bi mogla dolgo vdihovati, kaj šele, da bi živela v njem. Sredi sobe je sedel mladi fant, ki je imel črne lase spete v čop. Ravno se je sklanjal nad mizo pred seboj, v rokah pa je imel majhen beli tulec. Na mizi sem opazila nekakšen prašek, ki je bil lično razvrščen v dve majhni vrstici.

Eno nosnico je zamašil, z drugo pa je preko tulca posesal eno belo vrstico in nato ponovil postopek še na drugi nosnici. Čutila sem močan val nizkih vibracij. Ker sva z Jessejem bila prepozna, da bi ga ustavila, sva poskusila rešiti tisto, kar je še ostalo. Jesse je stekel k prijatelju.

»Rodney, kaj počneš!?«

»Oooo, poglej ga no, Jesse!« je rekel Rodney. »Ravnokar sem na tem, da poletim, hehe.« iz žepa je izvlekel vrečko s praškom. »Greš z mano?«

»Ne, hvala. Raje bom sedel tukaj in počakal, da se vrneš.« je odgovoril Jesse.

Jaz pa sem utišala glasbo in sedla poleg njega.

Lahko bi poskusila izničiti učinek teh substanc, sem pomislila.

Kako? me je vprašal, medtem, ko sva sedela poleg Rodneya, ki je svoje telo že popolnoma prepustil pričakovanim občutkom.

Saj gre samo za vibracijo, sem razložila. Pomislila sem na trenutek, ko sem rešila Jessejevo telo, ki se je potolklo na pečini.

Za njim morava, nato morava njegovo dušo napolniti s svetlobo. On bo tako ali tako prepričan, da je to učinek droge, ki jo je vzel. Takrat nama bo sledil in se bo vrnil.

Strinjal se je. Sprostila sva se. Spustila sva se za Rodneyem, ki je tonil v temo. Ko sva prišla do njegove duše, sva ga objela in pričela ustvarjati svetlobo. Kmalu je bil njen učinek tako močen, da smo vsi trije obstali v luči. Senca se je umaknila in povsod je bila tišina. Naša telesa so plavala v kremni zmesi energije in bilo je čudovito. Pomislila sva na prostor, kjer se nahajamo in tudi tega napolnila z lučjo. Rodneya sva vrnila v njegovo telo, hkrati pa sva se priklopila tudi midva. Nekaj časa po uspešno izvedenem postopku smo sproščeno obsedeli na Rodneyevem kavču. Iz popolnega miru naju je prekinil glasen vzklik.

»Eh! Slaba roba!« je nezadovoljno rekel Rodney in vrgel vrečko po tleh. »Sranje!«

Res je bil slabe volje, ampak tokrat je bil vsaj trezen. Jesse se ni mogel premagati in ga je objel. Z veseljem je ugotovil, da je njegov prijatelj še vedno ohranil svoj um in pravice do odločanja, kakršnih ljudje s spominsko kartico niso bili več sposobni.

»Rodney, kako se je to zgodilo?« je rekel Jesse, ko je popustil objem.

»Kaj natančno?« ga je vprašal prijatelj, ki še vedno ni kazal pretiranih čustev zadovoljstva nad tem, da je Jesse končno prišel.

»Ti, Jessica, ... Vse to.«

Rodney je Jesseja odrinil in pričel pripovedovati.

»V bistvu je stvar zelo preprosta. Po polovici leta smo se – kot smo se dogovorili – dobili s Sam.I.Am-om. Vsi, razen tebe, *velika zvezda*.« občutila sem močno zamero. »Poskušali smo zakrpati še zadnje koščke, ki so ostali od banda, ampak brez tebe je to seveda bilo nemogoče. Sam.I.Am je v zadnjih poskusih oživljanja banda poskušal najti novega frontmana. He he, nemogoče, če mene vprašaš. Kdo naj bo pevec skupine Jesse Roy, če ne Jesse Roy? Kot da bi skupini Bon Jovi naenkrat poveljeval Bryan Adams. Enostavno ne gre. Tudi nihče ni tako pel kot ti. Po dveh mesecih truda je Sam.I.Am naposled razpustil skupino. Seveda smo vsi padli v močno depresijo. Ne samo, da nisi povedal Sam.I.Am-u, niti *mi* nismo bili dovolj vredni tega, da bi nas obvestil kje si!«

»Rodney...« Jesse je skušal položiti roko na Rodneyevo ramo.

»Stran!« je zarjul nazaj. Prebrala sem mešanico slik, ki so obkrožale njegovo zavest. Zdaj se je razkrila vsa beda njegovega obstoja; sanje, ki jih je Rodney gradil skupaj z Jessejem, so se dokončno sesule. Hkrati pa ga je zapustilo tudi dekle, katero je zares imel iz srca rad.

»Ti me tako ali tako ne potrebuješ, to si mi jasno dokazal!« je krčevito nadaljeval. »Ni ti mar za to, kar smo ustvarili, mar ti je le za svoje interese!« Pogledal je proti meni. »Ooo, pa še gospodično si si našel...« je rekel z narejeno prijaznim tonom v glasu, »Zdaj vsaj vem, zakaj si bil zaseden zadnje pol leta!!! Upam, da je vredna tega!« je še prhnil.

Jessejeva vibracija je rahlo padla in boril se je s človeškimi čustvi.

Ti tega ne potrebuješ več, sem ga pomirila. Iz njega govori zamera. Raje jo poskusiva premagati z ljubeznijo... Ti tako ali tako veš, kakšna je resnica...

Znova imaš prav, je pomislil.

»Rodney,« je ljubeče začel govoriti, medtem, ko sem sama le sedela na kavču in jima pošiljala svetlobo, »Prav imaš, moral bi vam sporočiti, kje sem bil. Vem, da se nikoli ne bom mogel odkupiti za to – z nobenimi besedami. Ampak vseeno, prosim oprostite mi.«

Rodney je molčal in gledal v tla.

»Ne pričakujem, da mi boš verjel. Ampak prosim te, samo poslušaj me. Ko sem potoval po svetu, sem v Himalayi naletel na nekakšno šolanje... Vem, sliši se noro. Sliši se neverjetno. Pa je res. In leto je tako hitro minilo. Nisem zmogel priti v stik s

Sam.I.Am-om. In hkrati nisem mogel povedati nikomur drugemu. Bilo je preveč ... Neverjetno. Nikoli si nisem mislil, da mi bo takšno okolje tako domače... Razmišljam celo, da bi se preselil tja. Ko me boš kdaj obiskal tam, boš razumel.«

Rodney je dvignil pogled in ga zapičil v Jesseja.

»Lahko bi povedal meni,« je vztrajal.

»Govorim ti *sedaj*,« je rekel Jesse, »In ti si prvi, ki vse to ve. Sem pa sva prišla zato, ker bi rada znova ustvarila skupino. Brez Sam.I.Am-a. Samo mi. Mogoče pa je bilo na nek način namenjeno, da skupina pod njegovim vodstvom razpade. Tako bomo lahko zgradili svoj band, na lastnih temeljih!« njegov govor je bil tako navdušujoč, da bi Rodney ob njem težko ostal hladen.

»Kaj praviš, prijatelj?« je rekel Jesse. »Te imam v skupini..?«

Rodneyu je v koticu ustnic zaigral nasmeh, ki ga je težko prikril. Jesse je še enkrat vprašal.

»Si zraven?« in ga objel okoli ramen.

»Ne boš znova izginil?« je skoraj otročje vprašal Rodney.

»Ni variante,« mu je zatrdil Jesse.

»Res?«

»Res. Samo en majhen pogoj imam.« je trdno rekel Jesse, ko je videl, kako močno si Rodney v resnici želi biti del skupine.

»In to je..?«

»Nehal boš s temi praški. In čaka te trening pri Raviju.«

»Misliš, sošolcu iz srednje šole..?« je dvomljivo vprašal Rodney. Jesse se je nasmehnil.

»Točno tako. Boš vsaj videl, s čim sem se ukvarjal zadnje leto...«

28. PRINC

Še nekoga morava obiskati, je pomislil Jesse, ko sva se končno poslovila od Rodneya.

Našla sva skriti kotiček, kjer naju nihče ni mogel videti in se prijela za roke. Jesse mi je telepatsko posredoval sliko prelepe graščine, ki jo je obkrožal velik vrt. Čeprav je bilo poslopje staro, so njegovi prebivalci bili sodobno oblečeni. Torej ni šlo za sliko iz preteklosti, šlo je za sedanjost. Takšen dvorec dejansko nekje obstaja.

Tudi v našem času imamo prince in princeske, je pomislil Jesse. Le da je njihova funkcija malo drugačna, kot je bila včasih. Boš videla, kaj mislim. Ti le sledi mojim slikam.

Prepustila sem se Jessejevi viziji. Po kratkem preblisku svetlobe sva stala za živo mejo na robu ogromnega dvornega vrta. V realnosti je bil še večji kot na sliki.

Prvič boš s to obleko nekam spadala, me je podražil Jesse in vedela sem, da ima prav.

Odpravila sva se do vhodnih vrat, kjer sta naju pričakala dva stražarja. Kljub temu, da sta stala popolnoma pri miru, sta sunkovito zamahnila s sulicami, ko sva hotela stopiti mimo njiju skozi vhodna vrata.

»Oprostita, prosim,« je prijazno začel, »Ali obstaja kakšna možnost, da naju spustita notri? Namenjena sva k princu Timu...«

Stražarja naju nista niti ošinila s pogledom.

»Mislim, da se moraš vnaprej najaviti,« sem se nasmehnila, kajti v teh okoliščinah sem se počutila veliko bolj domače kot on.

»Kako pa naj to naredim?« me je vprašal in pokazal stražarja. »Saj me niti ne pogledata!«

»Imaš mogoče Timovo številko..?« sem se spomnila.

»Saj res!« Jesse je sicer svoj mobilni telefon pred letom dni pustil v svoji hotelski sobi na Otoku princa Edwarda; res pa je, da je številke članov banda vedel na pamet.

Odpravila sva se v gostišče Kraljevi dvorec, ki je stalo čez cesto. Jesse je vljudno vprašal, če bi lahko uporabil telefon in z veseljem so mu ustregli.

»Vaše visočanstvo,« se je posmejal v telefon, »Stari, kako si?«

Po telefonu sem slišala smeh. Tim je bil očitno dobre volje, čeprav se je moral obnašati v skladu s pravili dvora. Očitno ni bil sam.

»Odlično sem, najlepša hvala.« sem slišala z druge strani.

»Se lahko dogovoriva za sestanek čez približno pol ure?«

»Kako..? Si tukaj?« je bil presenečen glas na drugi strani.

»Da, tukaj sem, s prijateljico. Znova ustanavljam skupino in prišla sva te povabit, če bi se pridružil. Tokrat bi bili samo mi. Brez Sam.I.Am-a. Si za?«

»Zdajle ne morem ravno razpravljati o tem,« je rekel uradno; še vedno pa sem čutila v njegovem glasu veselje ob stiku s starim prijateljem. »V gostišču Kraljevi dvorec? Čez pol ure?«

»Zmenjeno.« Jesse je odložil telefon. »Zdaj morava pa samo malo počakati.«

Tako sva sedla za eno izmed miz. Takoj je bil pri najini mizi tudi natakak. Spogledala sva se, ker nisva imela denarja. V zadnjem letu ga sploh nisva uporabljala in Jesse se je veliko prej znašel v situaciji kot jaz.

»Dva kozarca vode, prosim,« je rekel. Ko je natakak odšel, pa je še dodal: »Dobro bi bilo, da znova najdem mojo kreditno kartico...« Ob dejstvu, da je ponovno postal del te civilizacije, se je sproščeno nasmehnil.

Kako drugače dojemam svet, kot sem ga prej, je še pomislil. Tako sproščen in miren je bil, da sem se tudi sama potopila v njegovo vibracijo miru. In v njegovi prisotnosti sem zares uživala. Bilo je drugače, kot karkoli, kar sem izkusila v tem življenju. Enostavno sem se ob tem zlitju počutila zelo prijetno...

»Torej napredujete,« se mi je nasmehnil. Znova me je presenetil in vzpostavil miselno povezavo. Seveda je uspel slišati tudi moje zadnje misli.

»No, pač ne trpim v tvoji družbi. Je s tem kaj narobe?« sem mu vrnila. Prijel me je za roko in znova sem začutila mir. Čutila sem, da se mu ne bom več mogla dolgo upirati. Niti nisem več imela te želje. Nekaj pa sem vseeno še hotela izvedeti.

»Jesse?«

»Ja?«

»Kaj ti je pokazala Brezčasna?«

Ponovno se je nasmejal. Najbrž sem morala izgledati zelo nebogljeno.

»Nikakor ne nebogljeno,« je nasprotoval. »Bolj... Zares zelo radovedno.«

»Prosim... Zares si želim izvedeti.«

Pogledal je okoli sebe in pokazal po obljudenem prostoru. »Zdaj?«

»Saj ne bova počela ničesar nezakonitega. Sploh pa teh stvari navadni ljudje tako ali tako ne opazijo. Izgledalo bo, kot da se malo posvečava drug drugemu, pač.«

Iz oči mu je žarelo. »Prav.«

Zaprta sva oči in približala sem svoj obraz. Svoje čelo je naslonil na moje in se pripravil na prenos podatkov...

29. SREČANJE

V beli svetlobi sem počasi začela prepoznavati zvoke. Veliko ljudi, ki je vpilo Jessejevo ime... Slišala sem tudi igranje glasbe, videla pa še vedno nisem ničesar. Slika se je ovijala v meglo, ne glede na to, koliko sem jo želela izostriti.

Ne vidim, Jesse, sem pomislila. Še bolj intenzivno pomisli na dogodek...

Nisi še pripravljena, Keisha, sem zaslišala znani glas, ki ni bil Jessejev. Ko boš pripravljena, boš izvedela.

Brezčasna je bila očitno prisotna čisto povsod. Tudi v gostišču Kraljevi dvorec.

Sploh pa imata družbo...

»Jesse, si to ti?« sva zaslišala znani glas izza mojega hrbta. Jesse je začudeno odprl oči in čutila sem, da ga je nenadno srečanje zmotilo. Vseeno je veselo objel prijatelja.

»Tim, to je moja pun... Prijateljica Keisha.« se je prvič skoraj zagovoril.

Smo se zagovorili, kaj? sem se v mislih pošalila, medtem, ko sem Timu segla v roko.

Da. Oprosti, prosim, je resno odgovoril.

Mogoče... pa niti nimam nič proti, sem pomislila.

Vseeno. Želim te predstaviti, kot se spodobi, mi je odgovoril. Medtem smo sedli za mizo, natakar pa nama je prinesel dva kozarca vode.

»O, ne, tole lahko kar odnesete,« je dobrovoljno rekel Tim. »Tri kozarce šampanjca, prosim, danes praznujemo! Tole časti dvorec.«

Natakar se je spoštljivo priklonil. Seveda so vsi poznali princa Tima.

»Najlepša hvala za povabilo,« sem rekla. Nisem vedela, kaj naj odgovorim na tako velikodušno in dobrovoljno povabilo. Po vseh treh prizorih, ki sva jim z Jessejem bila priči, je to bilo najbolj ... Normalno.

»Že v redu,« je sproščeno zamahnil z roko. »Povejta, kako sta kaj? Kje si bil, stari moj? In kaj sedaj nameravaš?« čutila sem, da je Tim do Jesseja zares gojil iskreno prijateljstvo, pa čeprav ga ni bilo eno leto.

»Najprej, najlepša hvala, ker mi ničesar ne zameriš.« je začel Jesse. »Nato, hvala, ker si naju tako hitro sprejel. In preden ti odgovorim na naslednja vprašanja, mi

prosim povej: kaj se je v resnici zgodilo ko sem odšel in kako ti je uspelo ohraniti trezno glavo?«

Vedela sem, kaj je mislil s tem. Jessica in Rodney sta oba podlegla nižjim frekvencam strahu in zamere.

»Stvar je precej preprosta,« je rekel Tim. »Zakaj bi ti pa zameril? Tudi sam si dostikrat želel ubežati Sam.I.Am-u, pa nisem vedel, kako. Ko te ni bilo, se mi je - prav iskreno – kamen odvalil od srca. Rekel sem si: če bom še kdaj igral, bo to zato, ker tako hočem in ne zato, ker nekdo želi z menoj zaslužiti. In točno to se je zgodilo!«

»Kaj pa je bilo z ostalimi?« je Jesse bil radoveden.

»Hja, z ostalimi pa je bilo malo težje,« je začel Tim. »Ko sem Jessici in Rodneyu povedal, kaj si mislim o vsej stvari, sta bila zelo jezna name. Pravzaprav smo v močni agoniji še nekaj časa iskali novega pevca. Seveda naše iskanje ni obrodilo sadov. Kako naj najdemo novega Jesseja Roya? Tudi če bi se kot skupina preimenovali, nikoli stvari ne bi bile takšne, kot so bile... In tako je nekega dne Sam.I.Am moral priznati, da je boj izgubljen. Šli smo narazen. Jessica in Rodney pa sta bila še vedno zelo jezna name. In tudi med njima ni bilo vse prav, vsaj tak občutek sem imel. Od tedaj nisem več slišal glasu od njiju dveh. Sem pa zelo vesel, da je s teboj vse v redu. Res je, da me je včasih skrbelo zate, ker si zares izginil kot kafra. Vendar pa sem vseeno imel dober občutek. Čutil sem, da je zagotovo vse v redu. In veseli me, ker vidim, da sem imel prav.«

»Kako pa kaj tvoj... staž, gospod princ?«

»Si opazil, kaj?« se je pošalil Tim. »Po vsem skupaj sem si noro zaželel miru. Nisem več zdržal v glasbenih vodah, kjer posamezniki tekmujejo med seboj, kdo bo prej uspel in kako. Slava na tak način ni zame. Zato sem tudi vedno manj hodil v Sam.I.Am-ov studio. In navsezadnje sem sploh prenehal hoditi. On pa se tudi ni preveč zmenil zame. Vrnil sem se domov, kjer so me pričakali odprtih rok. Mama je bila vesela, da sem kot glasbenik uspel. Rekla mi je celo, da bo podprla vsak moj trud v zvezi z glasbo, kar se mi je zdelo kot čudež. Seveda pa sem obnovil tudi status, ki mi je od nekdaj pripadal. Sedaj sem uradno princ.«

Bila sem kar nekoliko počaščena. V mojih časih je to bila velika čast, družiti se s princem. Jesse je zaznal mojo misel in čez obraz mu je preletel smehljaj.

»Če bi ti rekel, da ponovno zbiram skupino... Bi torej bil zraven?«

Timov odgovor je bil jasen, miren in razločen. »Tako. Brez pomislekov.«

»Odlično. Torej moramo poskrbeti le še za nekaj malenkosti: za Jessico in za nova besedila. Predlagam, da se slišimo čez kakšen teden.« je zaključil Jesse.

»Za... Jessico? Kaj misliš s tem?« je bil radoveden Tim. Preko projekcij v Jessejevi glavi sem videla, kaj namerava storiti in nisem bila prepričana, če bi bilo takšno namero pametno deliti še z ostalimi.

»Oh, nič.« je kratko zaključil Jesse. »Sprla sta se in se mi zdi, da bi jo bilo pametno prepričati, da si premisli.«

Dobra razlaga, sem pomislila, čeprav sem videla, kaj namerava v resnici. In bilo je videti zelo nevarno. Tim pa je bil pomirjen.

»Saj sem vedel, da se bosta sprla. Takrat sta bila že popolnoma na koncu z živci. Pa vso srečo,« nama je še rekel.

»In pa: komaj čakam, da začnemo s prvimi vajami! Jaz bom že danes prijel za palčke! V veselje in čast mi bo znova igrati s tabo, Jesse Roy! In domnevam, da tudi z vami, gospodična Keisha?«

Prvič sem se počutila kot del glasbene skupine in občutek je bil precej nenavaden. Pokimala sem.

»To me pa zelo veseli!« je rekel in mi galantno poljubil roko.

Pa se časi navsezadnje le niso toliko spremenili, je igrivo pomislil Jesse.

Očitno res ne, sem se nasmehnila.

Ko smo se poslovili pred vhodom v gostišče, nama je še zadnjikrat zabičal, da ga pokličeva.

»Tokrat bom pa jezen, če me ne obvestiš, kako naprej. Vedi, da jaz nimam tvoje številke!«

Saj res, je pomislil Jesse. *Še to.*

Dobrodošel nazaj v civilizaciji, sem pomislila. *Jaz tega nikoli nisem potrebovala...*

Ko smo se poslovili, sva se odločila, da urediva stvari v zvezi z njegovo vrnitvijo. Osebne dokumente, kartice in vse, kar sva potrebovala, da Jesse znova postane del družbe. Zato sva morala oditi v Quebec.

Hkrati pa bi rad tam tudi nekaj poskusil... je pomislil Jesse. Znova sem dobila občutek, da bo izvedel nekaj nevarnega.

30. PREDSTAVITEV

Materializirala sva se pred hišo opečnate barve, z modrimi garažnimi vrati v pritličju. Vhodna vrata so gledala na morje.

To je pa moj dom, je pomislil Jesse. Tukaj sem preživel mladost.

Lepo je, sem pomislila.

»Keisha, rad bi te nekaj prosil.« je spregovoril pred vhomom. »Rad bi te prosil za pomoč.«

»Prav. Karkoli.«

»Zares želim rešiti Jessico. Še prej pa bi rad rešil tudi... mojo mamo. Mi lahko pri tem pomagaš?«

Še enkrat sem se povezala s slikami, ki so preplavljale njegovo zavest. »Težko bo... Ampak sem s tabo.«

Potrkala sva. Odprla nama je prijazna gospa, za katero sem takoj vedela, da je njegova mama. Čutila sem njeno močno ujetost.

»Jesse moj,« je prijazno rekla. »Saj sem vedela, da je vse v redu s tabo. Veš, mediji pa res vse napihnejo, tako kot si mi že povedal.«

Jesse me je prijel za roko in me predstavil.

»Mama, to je moja prijateljica Keisha.«

»O, me veseli. Jesse še nikoli ni pripeljal k nam nobene... Prijateljice.« je bila prijazna mama, ki ni točno vedela, kaj pomeni takšna predstavitev. V bistvu tudi meni ni bilo jasno in najbrž tudi Jesseju ne.

Vstopil je in sledila sem mu.

»Mama, s teboj se moram v bistvu pogovoriti,« je pogumno začel. »Kje si si dala vstaviti tvojo spominsko kartico?«

Jessejeva mama je rahlo presenečeno a še vedno mirno odgovorila: »hja, tukaj, v naši bolnišnici. Sicer pa imajo podružnice po vseh bolnišnicah po svetu. To je precej napredna zadeva, veš?«

»Aha. Nekaj bi rad poskusil. Se spomniš, ko si poklicala mojo mobilno številko preko svoje kartice?«

»Seveda se spomnim. Vendar bi sprejem bil veliko boljši, če bi tudi ti imel spominsko kartico, veš?«

Jesse je globoko vdihnil zrak. Čutila sem, da želi poskusiti nekaj velikega.

»Vem, mama, najlepša hvala,« ji je odvrnil. »Zanima pa me, ali lahko to ponoviš? Lahko ponovno poskusiš?«

»Seveda.« Jessejeva mama je zaprla oči, z desno roko pa se je prijela za senca na obrazu. Očitno je poskušala dobiti povezavo, kajti frekvenca njenega eteričnega telesa se je nekoliko spremenila. Postala je še bolj vidna in utripala je v frekvenci strojev. Kot ogromen mobilni telefon. Ob pogledu nanjo sem čutila še bolj močan občutek ujetosti.

Jesse se je z lahkoto uglasil s to frekvenco in si jo podredil. Njegova mama je naenkrat odprla oči in rekla:

»Ne želim več te kartice. Prosim, odstranite jo.«

Široko sem pogledala. Uspelo mu je hitreje, kot sem mislila.

Previdno, je pomislil. Še vedno nima kontrole nad svojim telesom. Zdaj jo upravljam jaz. Pametno bi bilo, da se kar hitro odpravimo do bolnišnice.

Zdaj?

Takoj zdaj!

Hitro sva stekla do vhodnih vrat, Jessejeva mama pa nama je hipnotizirano sledila.

31. BOLNIŠNICA

Ko smo prispeli, se je Jesse takoj odpravil k sprejemni pisarni.

»Prosim pomagajte moji materi,« je zaskrbljeno rekel. »Mislim, da nosi v sebi pokvarjeno spominsko kartico!«

Uslužbenka je prijazno odvrnila: »Dvomim, da je kaj takega mogoče.« Oba z Jessejem sva takoj začutila umetno vibracijo receptorke. Očitno je bolnišnici ta trend še posebno moderen.

»Poglejte jo,« je rekel Jesse in pokazal na svojo mater.

»Želim da odstranite mojo kartico, ne počutim se dobro!« je znova rekla.

»Prav imate, potreben bo nujen postopek!« je rekla receptorka. Nemudoma je poklicala zdravnika: »Nujen primer: B316! Ponavljam, nujen primer!«

Takoj je prihitelo osebje in gospo Roy so poležali na posteljo na kolesih. Takoj so jo odpeljali v operacijsko sobo.

Tako, naredila sva največ, kar sva lahko, je olajšano pomislil. Sedaj bodo morali popraviti, kar so naredili. Mogoče bodo tudi pri ostalih zaostrihi pravila.

Sama sem imela slabe slutnje, pa nisem vedela, zakaj.

Ne skrbi, vse bo v redu, je znova pomislil. Tudi Jessico bova rešila na ta način.

Prav, sem odgovorila.

Po presenetljivo kratkem času – minilo je komaj petnajst minut, je iz operacijske sobe prišla Jessejeva mama.

»Tako, pa sem!« je nasmejano rekla.

Oba sva izostrila čute in presenečeno ugotovila, da je še vedno pod vplivom magnetne spominske kartice.

»Ampak, kako..?« je hotel vedeti Jesse.

Približal se nama je zdravnik.

»Pozdravljeni. Gospodič Roy, domnevam?«

»Da,« je razočarano odgovoril Jesse.

»Kartica vaše matere se je razmagnetila. Morali smo jo zamenjati za novo. Ne bojte se; postopek je popolnoma rutinski in neboleč.«

»Res je; hvala vam, gospod doktor, odlično se počutim!« je s poudarkom dodala Jessejeva mama.

Oh, ne, je kisko pomislil.

Se mi je zdelo, da ne bo šlo ravno po načrtih, sem se pridružila.

Kaj pa sedaj?

»Pojdimo domov,« je navidez pomirjeno rekel Jesse. »Samo še nekaj bi vas vprašal, gospod doktor,« je še enkrat hitro priklical zdravnika.

Možakar, ki je bil eden redkih brez vibracije robota, se je obrnil. »Prosim?«

»Kaj pa... Če slučajno ... Ali ste imeli kdaj primer, ko je bilo potrebno spominsko kartico odstraniti? Mislim, če se slučajno tale znova razmagnetijo...«

»Ni potrebe za skrb. Ne bo se.«

»Ampak... Ste že kdaj odstranili takšno kartico?« je še enkrat s poudarkom vprašal Jesse. Zdravnik ga je pozorno pogledal.

»Če bi jo, bi obstajala huda nevarnost poškodbe. O tem vsakogar obvestimo, preden podpiše pogodbo. Nastane praznina, ki jo telo težko pogreši. Kot da bi vam naenkrat nekdo odvzel enega pomembnejših organov za upravljanje živčnega sistema, kot na primer hipotalamus ali pa del možganov. Odstranitev kartice je skoraj nemogoča in zato neizvedljiva. Pa tudi če bi bila ta možnost mogoča, bi vas stala celo premoženje.«

»Koliko?« se je bil pripravljen pogajati Jesse.

»Okoli 50 milijonov dolarjev,« je hladnokrvno rekel zdravnik.

»No, prav,« je rekel Jesse sprijaznjeno.

Jaz pa sem se domislila nečesa drugega.

»Oprostite, gospo doktor, jaz imam pa popolnoma drugo vprašanje,« sem začela. Spomnila sem se na veliko bulo, ki jo je pred petdesetimi leti imel za vratom Lahiri, oziroma Ravi, preden se je odločil zapustiti telo.

»Moj stric ima za vratom veliko bulo in mnogi strokovnjaki menijo, da gre za tumor. Kako pa je s takšnimi operacijami? Ali so drage..?«

»Nikakor ne, mlada dama,« je prijazno odgovoril zdravnik, »Takšni posegi pa so znova rutinska stvar. Oseba mora le imeti urejeno zdravstveno zavarovanje.«

»Odlično, najlepša hvala.«

Pridi z menoj, nečesa sem se domislila, sem pomignila Jesseju.

»Prosim,« je rekel zdravnik in se odpravil proti svoji ordinaciji.

»Pridi, mama,« je zaklical Jesse. Gospa Roy je skorajda priplesala do naju.

»Le kakšno kartico so ti dali tokrat?« ji je nežno rekel.

»Še boljše,« je lahkotno rekla. »Zdaj se zares počutim dobro, prej se pa nisem.«

Točno to bo rekla, ko ne bo imela več ničesar v sebi, je pomislil.

Res je, vendar bova morala združiti vse moči in najino znanje, da nama uspe, sem mu odgovorila. Kmalu smo prispeli domov. Z Jessejem sva se odpravila proti njegovi sobi. Prosila sva, če lahko to noč prespiva kar tam. Jessejeva mama je bila seveda navdušena. Tako ali tako je bila večinoma navdušena nad vsem. Zvečer sva sedla na posteljo, jaz pa sem Jesseju pokazala načrt, ki bi morda lahko uspel...

32. TUMOR

Če združiva moči, lahko razmagnetiva kartico, sem pomislila. Za vsak slučaj sva se pogovarjala kar s pomočjo telepatije. Nisva želela tvegati, da bi naju slišala njegova mama.

In ko jo razmagnetiva, jo vzameva ven, kajne?

Ne vem, če bo stvar tako preprosta, sem odgovorila. S spominskimi karticami ali vstavki nimam izkušenj. Samo naravne poškodbe sem že pozdravila. Če človek zareže in umetno vstavi predmet v telo, je takšno napako veliko težje odstraniti. Lažje in manj nevarno bi bilo, če jo odstrani tisti, ki jo je vstavil. Ker gre za podobno vibracijo... sem skušala razložiti.

Misliš, da bi moja mama lahko umrla od dveh preveč različnih frekvenc?

Točno to, sem pomislila. Če bi se najina zdravilna frekvenca svetlobe srečala z nizko frekvenco jekla... Nisem popolnoma prepričana, kaj bi se lahko zgodilo. Naravna tkiva se z lahkoto odzivajo takšnemu zdravlilu, umetna pa po navadi ravno obratno.

Poskusiva, je pomislil Jesse. Zgubiti tako ali tako ne moreva ... skoraj ničesar.

Počakala sva, da se je vzdušje v hiši umirilo. Slišala sva, ko je Jessejeva mama ugasnila televizor in se odpravila proti spalnici. Čez kakšno uro sva se tudi midva odpravila tja.

Sedla sva na rob njene postelje in pričela s sproščanjem. Soba je bila v trenutku polna luči. Združila sva moč najinih misli in se oba usmerila v vezje spomske kartice. V trenutku se je razmagnetila – kot pred nekaj urami, ko je Jesse vodil svojo mamo proti bolnišnici. Vendar pa je tokrat bilo drugače. Frekvenca kartice je tako močno upadla, da je gospa Roy izgubila zavest. Bila sva premočna. Kartica pa je nekako pregorela. Ker ni več napajala telesa, na katerega je bila priklopljena, je izgubila svojo funkcijo. Telo je še vedno opravljalo življenjske funkcije – dihanje, srčni utrip,... Vendar pa je pri tem tudi ostalo.

Čutila sva, ko je tkivo, ki je obkrožalo vezje, pričelo obravnavati kartico kot tujek. Celice okoli kartice so se pričele deliti, da bi zaščitile telo. Pričela je nastajati bula, ki je obkrožala kartico.

»Hitro, v bolnišnico!« sem rekla.

»Quebec?«

»Ne, drugam morava. Montreal.« sem ga usmerila. Morala sva oditi dovolj daleč, da ne bi izgledala sumljivo.

Jesse je prvič po dolgem času prijel za volan. Ker je bila vibracija njegove mame prenizka, ni mogla potovati kakorkoli drugače. Čez kakšne pol urice sva bila v bolnišnici. Celu ponoči se je v steklenem pročelju L'Hopital Maisonneure-Rosement

lesketalo zvezdno nebo. Veliko parkirišče pa je dopuščalo veliko prostora za družinski Chevrolet, s katerim sva prišla.

Jesse je že vnaprej pripravil dokumente in razmagnetil tudi njeno kartico zdravstvenega zavarovanja.

»Zakaj pa to?«

»Boš videla,« je še rekel, ko je dvignil telo, ki sva ga z upanjem odnesla v notranjost bolnišnice.

33. OPERACIJA

Znova sva prijavila nujen primer. Začuda, so tokrat bili manj zaskrbljeni.

»Oh, saj je samo tumor,« je rekla prijazna sestra. »Imate njeno kartico zdravstvenega zavarovanja?«

»Imam, pa se bojim, da je razmagnetena,« je rekel Jesse.

»Pa poglejmo.« sestra je vložila kartico v terminal. »Res je. Bi mi mogoče vi lahko povedali nekaj osnovnih podatkov, gospod...«

»Jesse Roy. Njen sin sem. In seveda vam lahko povem podatke. Ime: Justine Roy, Naslov: Rue da Champlain,...«

Ko je zrecitiral vse podatke, je sestra vprašala: »In ima kartico?«

»Kako? Aja, mislite spominsko kartico? Ne, nima,« se je hitro zlagal. »Že od nekdanj je bila proti temu. Ko je dobila tole bulo, so jo še posebno nagovarjali naj si jo da vstaviti. Ampak saj veste, nekateri starejši se ne privadijo novostim. Tako kot moja mama ne.«

»Tukaj v bazi pa piše...« je začela sestra.

»Ja, ja, to je napaka.« jo je popravil Jesse. »To je bil zgolj zdravnikov nasvet. Pa ga je zavrnila. Nima spominske kartice. Zato je tudi bula tako napredovala. Prosim, odstranite jo.«

Sestra je izbrisala podatek. »No, prav. Bom sporočila zdravnikom.«

Zdaj lahko samo čakava, je pomislil Jesse.

Začutila sem slutnjo. Kaj pa rentgen? Sem pomislila.

Si pa zelo izobražena za punco iz devetnajstega stoletja, se je pošalil.

Marsičemu moram biti kos, sem mu vrnila. Sploh pa sem znana po tem, da zelo hitro sprejemam podatke iz okolja. Še ena izmed stvari, ki sem se jo bila primorana naučiti, če ti želim pomagati tukaj.

Potem pa mi pomagaj, da ga ne bodo izvedli, je pomislil.

Sedla sva na eno izmed čakalnih klopic. Vedela sva, kaj morava storiti. Zaprla sva oči in zapustila telesi. Pustila sva jih sedeti v zravnem in dostojnem položaju; če bi kdorkoli prišel mimo, bi si najbrž mislil, da sva samo malo zaprla oči oziroma rahlo zadremala med čakanjem.

Odšla sva v operacijsko sobo.

»Skalpel, sestra,« je rekel vodilni zdravnik. »Še vedno ne morem verjeti, kako je to mogoče, da ta presneta stvar tako hitro raste,« je zamomljajal pri sebi. »Takšnega tumorja še nisem videl.«

»Kaj pa, če gre vseeno za tujek znotraj telesa?« ga je vprašala sestra.

»Morda bi vseeno naredili rentgen...« je še predlagala.

»Ni časa! Preden bomo uspeli vzpostaviti diagnozo, lahko tumor preraste ves vrat! Raje mi pomagajte!«

Gospa Roy je ležala na trebuhu, medtem, ko so navzoči ob postelji s pomočjo elektronskih naprav merili, do kod lahko odrežejo.

»Pripravljeni?« je vprašal zdravnik. »Zdaj se moramo vprašati, če verjamemo v Boga ali ne. Svetujem vam, da ste – ne glede na vašo veroizpoved – ta trenutek do njega kar se da ponižni. To je edino, kar nam lahko pomaga, če želimo rešiti to gospo...«

Kako lepa razlaga, sem pomislila. Navsezadnje naše metode niti niso tako zelo različne. Pri obeh gre za neke vrste pozitivna sporočila...

Vendar pri tebi še nisem opazil prisotnosti pincet ali nožev... je dodal Jesse.

Vem. Pa vseeno. Lepo je videti, da se trudijo.

Trud dostikrat ni dovolj, me je spomnil. Kaj, ko bi tudi midva priskočila na pomoč?

Ampak...

Saj vem, da ne smeva vplivati na njo, je pomislil. Lahko pa vplivava na njih, je rekel in pokazal ljudi, ki so se gnetli okoli postelje.

Prav imaš, sem priznala.

Zbrala sva se in pričela z delom. Predstavljala sem si močen val svetlobe, ki je posijal v sobo. Kot gosta juha, se je bleščeča megla razširila po vsem prostoru. Obkrožila je posteljo in pričela napajati zdravnika in njegove asistente.

Vse je mogoče, sem pomislila. Naenkrat so vsi skupaj vdihnili nov tok elektrike in zaznala sem, da so sprejeli moje sporočilo.

Zdravnik je prerezal še zadnje vezi, ki so bilo povezovale k telesu. Nato je hitro vzel nekakšno napravo, ki je služila povečevanju. Na ekranu poleg postelje so opazovali obnašanje celic po posegu. Čez vse skupaj so poškopili tudi nekakšno tekočino, ki je izgledala kot razkužilo. Midva pa sva še kar vztrajala s pretokom. Po nekajminutnem opazovanju, je zdravnik naznanil:

»Mislim, da si lahko oddahnemo. Operacija je uspela.«

Vsi navzoči so globoko izdihnil in spontano zaploskali. Tudi midva sva se počasi pripravila na odhod. Glede na to, da nama bo zdravnik najbrž vsak čas prišel povedat, da je operacija uspela, bi najbrž bilo dobro, da ga počakava v svojih telesih.

Ko sva se znova osredotočila nase in ne na svetlo reko, ki je še vedno obkrožala posteljo, sem opazila, da je telo na postelji postalo svetlejšo, kot prej. Obdajala ga je močnejša vibracija. Poleg njene postelje je stal eden od Vodilnih, ki je dvignil njeno dušo nad telo. Merilni stroj se je pričel oglašati z značilnim piskom, da gospa Roy ni več pri zavesti. Takoj sva bila pri njiju dveh.

»Ne skrbita,« naju je pomiril Vodilni, »gre samo za tako močno čiščenje duše in telesa. Justine je potrebno temeljito prečistiti. Lahko mi pomagata. Vi pa se kar prepustite,« ji je dal navodila.

Zdravniki so poskočili k napravam in pričeli z oživljanjem.

Mi pa smo usmerili val svetlobe še skozi njeno telo in prečistili eterične rane, ki jih je zadala operacija. Središča, ki so prvotno bila zadolžena za to, da z energijo napajajo njeno telo, smo ponovno aktivirali. Ujetost, ki jo je prej dušila, je tokrat izpuhtela. Njeni živčni vozli in energijski centri pa so ponovno oživel in pridobili svojo funkcijo.

Vodilni je ponovno spustil Justinino dušo v njeno prečiščeno telo.

Hvala za pomoč, sem pomislila.

Nikoli se ne boj prositi zanjo, me je opozoril Vodilni. Na tej strani planeta vladajo nižje frekvence, zato je delo z energijo oteženo. Nič sramotnega ni, če prosiš za sodelovanje.

Vem. Prav. Od sedaj naprej bom na to bolj pozorna, sem mu odgovorila. Imel je prav: zares sem želela vse narediti sama. Skorajda nekoliko na silo.

Merilni aparat je oddajal enakomeren zvok, ki je naznanjal, da je gospa pri zavesti. Odprla je oči in vprašala: »Je vse v redu z Jessejem?«

Prisotni so se zasmeli in še enkrat globoko izdihnil. Zdravnik je olajšano pristopil: »Vprašanje je bilo, ali je vse v redu z vami, ampak tudi to očitno ni več tako pomembno. Spočijte si.«

Z Jessejem sva se materializirala pri najinih telesih in se priklopila nanju. V sedečem položaju sva ponovno odprla oči in se spogledala. Bila sva vesela, ker nam je uspelo, čeprav je bilo znova težje, kot sva pričakovala. Objela sem ga.

»Je že v redu, golobčka,« naju je pozdravil zdravnik. »Operacija je uspela. Že čez nekaj minut jo boste lahko videli in tudi govorili z njo! Spraševala je po vas.«

Nasmehnila sva se in vstala. Odpravila sva se do operacijske sobe. Pred vrati me je pogledal.

»Ti kar pojdi, pogovoriti se morata.«

»Ne, želim si, da greš z mano,« me je prosil. »Če ne bi bilo tebe, bi moja mama še vedno bila robot.«

Vzdihnila sem in čutila, da se ne morem upreti njegovi prošnji. »Prav, seveda. Z veseljem.«

34. POGOVOR

»Mama!« je vzkliknil Jesse, ko je videl, da je njegova mama ne samo pri življenju, temveč celo sedi v postelji in s pričakovanjem čaka sina.

»Jesse moj!« je rekla gospa Roy v francoščini. Tokrat sem prvič v njenem glasu prepoznala iskreno ljubezen. Brez meja in ujetosti.

»Kaj se je zgodilo, Jesse?« ga je vprašala.

»Ne vem, če lahko tukaj govorimo o podrobnostih, mama,« je rekel Jesse. »Pomembno je le to, da si zdrava.«

»In ti? Je s teboj vse v redu, Jesse? Tako me je skrbelo zate. Vsi so govorili, da si mrtev. Jaz pa sem čutila... Nekakšno otopelost, ki je ne znam razložiti... Čutila sem močno skrb in strah. Bila sem jezna, ker sem očitno nekaj naredila narobe, ker si odšel kar tako, brez slovesa... Imela sem občutek, da sem tokrat izgubila oba, tebe in Eugena... In žalovala sem za obema. Vendar pa je vse to prekrival debel led. Kot da bi se hkrati kopala v ledenem jezeru, iz katerega nimam izhoda. Njegovo površje je bilo popolnoma otopelo. Niti govoriti nisem zmogla, niti upravljati svojega telesa. Del mene je le opazoval, kaj se dogaja...«

Ob tej pretresljivi zgodbi sem ugotovila, kaj čutijo ostali ljudje, ki so se odločili za to vrsto suženjstva. In – glede na to, kako moderna je postala vsa stvar – sem spoznala, da imamo še veliko dela...

Jesse jo je ponovno objel.

»Ti tega samo nikomur ne povej, prav?« ji je zašepetal. »V resnici si imela v sebi spominsko kartico, okoli katere je zrasla bula... Ampak ta podatek, o kartici, je že izbrisan iz kartoteke. Sestri sem povedal, da imaš tumor in to je vse. Ne boj se, ampak zdi se mi, da smo izvedli nekaj nezakonitega. Morala sva te rešiti.«

Gospa Roy je povezala dogodke, ki se jih je spominjala in oblile so jo solze.

»Oh, Jesse, ti moj junak. Ne bi ti bilo treba...« ponovno ga je objela. Spomnila se je tudi postopka in našega čiščenja. Tudi mene je ošinila s pogledom. »In ti... že sedaj te čutim, kot mojo hčerko. Najlepša hvala tudi tebi!« ponudila mi je roko in pridružila sem se objemu.

Vstopil je zdravnik.

»No, gospa Roy se mora spočiti,« je sproščeno rekel. Čutila sem, da je še vedno ponosen, da jim je operacija tako imenitno uspela.

»Prav, mama. Se vidiva jutri?« je vprašal Jesse.

»Prav. Pridita me obiskat, čimprej!« je veselo vzkliknila.

»Če bo šlo takole naprej, bo že jutri zrela za to, da gre domov,« se je nasmehnil zdravnik. »Gospa Roy ima prav – kar pridita jutri.«

Ko sva se poslednjič poslovila od nje, naju je še enkrat s hvaležnostjo pogledala.

»Zares najlepša hvala obema. Ker sta me...« oba sva ošinila zdravnika in jo s pogledom opozorila, da nismo več sami, »Ker sta me pripeljala.«

»V bodoče pa bi si mogoče lahko omislili spominsko kartico, gospa Roy? Da boste še bolj zdravi?« jo je vprašal zdravnik.

»Najlepša hvala,« je z odporom rekla Jessejeva mama, »Ampak te novotarije zares niso zame!«

35. JESSICA

Ko se je naslednji dan gospa Justine vrnila domov, je bila kot prerrojena. Jesseja je nenehno spraševala, kako mu je uspelo in kaj sva pravzaprav naredila. Po nekajurnem pregovarjanju ji je Jesse počasi pričel govoriti o tem, kar sem ga učila. Njegova mama pa je z zanimanjem vsrkala vsako kapljico znanja, ki ga je prejela od sina. Kmalu je Jesse ugotovil, da ne bi bilo napak, če bi jo seznanili z Ravijem in Ino.

»Navsezadnje je tudi Aaron del skupine,« sem mu pritrčila, »pa je starejši od Justine.«

Justine je tako pripravila kovčke in kmalu smo odšli v New York. Ker nam je ostalo kar nekaj denarja od očetovega zavarovanja, ga je kar razdelila med nas tri.

»Vztrajam,« je brezkompromisno rekla. »Če ne bi bilo vaju, tudi mene ne bi bilo – vsaj ne v tej obliki,« se je nasmehnila. »Tako ali tako bosta potrebovala denar za vajine projekte.«

Tukaj je imela prav. Denar sva zares potrebovala. Še eden izmed dokazov, da sva bila na pravi poti: nenehna podpora vesolja. Na vseh ravneh – tudi na finančni.

Ko sem se ponovno miselno povezala z Ravijem in mu pokazala, kaj se je zgodilo, ni mogel biti srečnejši. Medtem časom se jim je pridružil tudi Rodney in po prvem tednu abstinenčne krize je odlično napredoval. Odkril je popolnoma nov in naraven smisel obstoja. Brez dodatnih prepovedanih substanc.

Gospa Roy se je odlično ujela v novem okolju. Ker je bila edina, katere telo ni bilo mlado in pomlajeno, je sprva izgledala kot mama vsem, ki so živeli v hiši.

»Zdaj si v varnih rokah, mama,« ji je rekel Jesse. »Kmalu se vrneva.«

Ko sva se poslovila od njih, sva vedela, kateri del sestavljanke še manjka: pripeljati Jessico in Tima. Za slednjega naju ni toliko skrbelo, kot za Jessico. Če je postopek res tako zapleten, kot sva ga doživela pri gospe Roy, bo zares veliko dela...

Ampak zdaj vsaj veva, kaj lahko pričakujeva. Lažje se bo pripraviti, me je potolažil.

Tu imaš prav, sem spravljivo pomislila.

In res. Ko sva se lotila Jessice, sva vse stvari pripravila vnaprej. Njene dokumente, izbrala sva bolnišnico, pretehtala sva vse možnosti. Hkrati pa sva prosila Vodilne za njihovo pomoč. In sva jo tudi dobila.

Postopek odklopa Jessice smo izvedli po enem tednu resnih priprav. Vse skupaj pa je bilo veliko enostavneje, kot pri Justine. Skupaj z Vodilnimi nas je bilo pet in vse je teklo kot po maslu. Tudi Jesse se je že privadil laganja ob sprejemnem pultu. K svoji zgodbi je dodal še nekaj slikovitih začimb, da bi še lažje poudaril dramatičnost zgodbe. Hkrati pa je s svojim šarmom začaral tako sestre, kot zdravnico. Njena kartoteka je v trenutku bila popravljena – kot da spominske kartice nikoli ni bilo tam.

Ob lahkotnosti, s katero se je pogovarjal s sestrami, sem občutila tudi malo grenkobe...

Ljubosumna..? se je v mislih pošalil Jesse.

Ne, seveda ne, sem pomislila. Čeprav vem, da počneva pravo stvar, se mi zdi, da preveč lažeš, to je vse.

No, prav, bom malo manj dramatičen, je resno zaključil.

Jessica je bila rešena veliko prej in z manj truda. Vodilni so skoraj vse delo opravili namesto naju in občutila sem olajšanje ob dejstvu, da še vedno lahko rešimo ljudi, ki so se za to odločili. Enostavno niso mogli vedeti, v kaj se spuščajo.

»Oprostita prosim, za moje obnašanje,« je rekla Jessica, ko smo ostali sami. »V resnici si zares zelo želim biti del skupine, če jo boš res ponovno sestavil. In verjamem, da ti bo uspelo. Samo vedi, da me je zares zelo bolelo, ko smo razpadli...« v očeh so se ji ob bolečem spominu nabrale solze.

»Tako rada sem nastopala z vami, fantje. In tako lepo mi je bilo z Rodneyem... Ko pa te ni bilo, sem čutila, da je nekaj narobe. Rodney se je zaprl vase in dobila sem občutek, da te ima še bolj rad, kot mene. Postala sem jezna in ljubosumna. Ko sem mu to tudi povedala, mi je zabrusil: 'Pa pojdi, če ti kaj ni všeč!'. Ker sem že tako bila jezna in razočarana, ker ne bomo več igrali skupaj, me je ta izjava še bolj prizadela. Sovražila sem te, Jesse. Čutila sem, da je Rodney zaradi tebe odšel...«

Zdaj je že pošteno jokala. V tistem trenutku sem sicer čutila, da bi bilo dobro, če bi svoja čustva usmerila v bolj pozitivni tok misli. Pa vendar je morala izreči to, zaradi česar se je odločila za ujetništvo.

»In potem mi je mami predlagala *to* rešitev,« je rekla in z gnusom pokazala na brošuro, ki so jo zdravniki imeli na mizi. »Bila je zadovoljna in srečna, čeprav jima z očetom že nekaj let ni več šlo, kot bi si želela. Imel je razmerje in obe sva to vedeli. Vendar pa se je njeno obnašanje močno spremenilo, ko si je dala vstaviti spominsko kartico. Nič več ni bila jezna na očeta, jaz pa kar naprej. Še mene je morala krotiti. Ko sva tudi z Rodneyem šla narazen, pa mi je bilo preveč težko. Čisto nihče več me ni razumel, nihče ni bil na moji strani. Očetu ni bilo mar, mama pa je tudi živela v svojem lepem svetu. *Če tako lahko rešiš vse svoje probleme, pa naj bo, sem si mislila.* Ko sem šla v ordinacijo, sem podpisala neke papirje, za katere mi ni moglo biti manj mar. Mislila sem samo na to, kako se bom rešila bolečine.«

Z Jessejem sva poslušala in nisva mogla verjeti, kako podobni sta v resnici zgodbi Justine in Jessice. Če se ne bi odločali za vsa ta negativna čustva, vse to ujetništvo že na začetku ne bi bilo potrebno. Kot da moramo umreti za to, da pričnemo ponovno hrepeneti po življenju. To dejstvo me je spomnilo na mojo upornost, toliko let nazaj. Morala sem biti na robu smrti, da sem bila pripravljena odpustiti Philipu.

»Potem pa se je vse skupaj samo še poslabšalo. Čustva, ki sem jih čutila prej, sem skrčila v svoje srce in bila so kot tempirana bomba. Vse je gorelo v meni, moje srce je bilo težko in majhno. Želela sem se izraziti, a nekako nisem prišla do besede. Kot

da bi moje telo upravljal nekdo drug. Ustnice so se smejale, pa vendar nisem čutila, da bi me smeh notranje izpolnjeval, tako kot včasih. Počela sem stvari, ki jih počnejo ostali: hodila sem v kino, brala revije, družila sem se s prijateljicami. Pa vendar sem pod fasado bila nesrečna. Kot še nikoli doslej...«

Ko se je umirila, sem začutila, da bi naju rada nekaj vprašala.

»Jesse,« je plašno začela. »Ali... Ali bo Rodney tudi del skupine..?«

Nasmehnil se ji je. »Bi imela kaj proti, če bi bil?«

Znova je povabila pogled. »V bistvu... Ne.« Bila je iskrena. Čutila sem, da ga zares ljubi, kljub vsemu, kar sta doživela.

»Pa je ... Mislil... Ali mogoče več... Ima punco?«

»Ne da bi vedel. Kolikor mi je znano, je po tem, ko sta šla narazen živel precej bedno življenje. Predal se je mamilom in vedno znova nadomeščal tisto, kar mu je v resnici predstavljalo veselje. Občutek imam, da je na nek način ravnal podobno, kot ti.«

Čeprav jo je zaskrbelo ob informacijah, ki jih je izvedela, je hkrati pomislila: *torej me zares ljubi!*

Zažarela je. Pritisnila je gumb ob postelji in poklicala zdravnika.

»Zapomni si, to je skrivnost,« ji je še hitro rekel Jesse, »Tega, kar smo izvedli, ne sme nihče izvedeti, če nočeš zaiti v težave.«

»Brez skrbi,« je odvrnila.

Odprla so se vrata in vstopil je zdravnik. »Prosim, če me sedaj spustite ven,« je hitro rekla Jessica. »Zdrava sem, vidite?«

»Vidim, vidim,« je osuplo rekel zdravnik. »Pred odhodom vas moram še opomniti, da imate možnost za boljše zdravje...«

»To možnost si kar nekam zataknite,« je pogumno rekla Jessica, ko jo je sestra odpela od aparatov. Vzela je svoje stvari in prepričano rekla: »Gremo, družba!«

36. NAVDIH

Na poti v New York sva pobrala še Tima, ki je priletel iz Anglije. Z Jessico sta se prešerno objela, kot da se nista videla že celo večnost. Po eni strani je to bilo res: Jessica je dobesedno bila prerojena.

V New Yorku smo se pridružili skupini, ki sta jo trenirala Ravi in Ina. Nisva mogla verjeti svojim očem. Justine je bila že sedaj videti za polovico let mlajša.

»Prava morala,« se je nasmehnila. »In čudoviti prijatelji!«

Ko sta se pridružila tudi Tim in Jessica, je skupina dobila nov zagon. Jessica je po začetnem pozdravu takoj padla Rodneyu v objem in med mešanico poljubov in ljubečega božanja smo lahko slišali samo pridušene vzklike: »Oprosti,« in pa »Ne - ti oprosti meni!«.

Medtem, ko sta bila Ravi in Ina zaposlena s pripravami skupine, ki so potekale po natančnih Jessejevih navodilih, pa sva midva imela nalogo, da za novo zasedbo napiševa besedila in glasbo.

Jesse je natančno vedel, kaj nas čaka, zato je tudi njegov načrt bil zelo jasno izdelan. Ta načrt pa je vključeval veliko druženj, sprehodov in sproščanj, med katerimi naj bi pridobila glavne informacije o tem, kakšna bodo besedila pesmi. Hkrati pa me je tudi učil peti. Sama sem sicer rada pela, vendar nikoli nisem razmišljala o tem, kot o svoji karieri. Brezčasna me je učila drugih stvari. Ni mi bilo čisto jasno, zakaj me ni učila tudi petja, ko vendar vedela, kaj me čaka.

»Mogoče pa je bilo usojeno, da te učim jaz,« se je nasmehnil Jesse.

Znova sem ostala brez besed – samo on je v resnici vedel, kaj nama je usojeno. Po nekaterih poskusih petja na pop-rock način sem že skoraj pričela obupovati. V mojih časih so peli popolnoma drugače. Takšnemu petju danes pravijo operno petje. In meni je bilo všeč. To, kar me je učil Jesse, pa... Ko je zapel on, je še nekako zvenelo; ko pa sem poskusila jaz... Pa mi nikakor ni bilo všeč.

Nekega dne sva sedela na travnatem griču, ki je gledal na s soncem osvetljeni New York. Ravno kar sva bila znova na tem, da odnehava z vajo petja, ker mi ni šlo. Želela sem peti na svoj način.

»Kaj pa, če bi vedela, kaj te čaka? Kaj, če bi lahko *začutila*, kar sem začutil jaz?« me je enkrat vprašal, ko sem znova bila mnenja, da petje ni zame.

»To sem tudi sama že pomislila,« sem mu rekla, »ampak saj veš, Brezčasna mi ne dovoli izvedeti.«

»Pa si jo sploh že vprašala za dovoljenje..?« je pomenljivo vprašal.

Tega pa res še nisem poskusila. Kako preprosto. Bilo mi je kar malo nerodno, da se sama nisem spomnila te rešitve.

»Ko opazuješ druge, dostikrat takoj vidiš, v čem je njihova težava. Saj veš, ko pa gre za naše probleme, dostikrat ne vidimo rešitve, ki je tik pred nosom,« me je potolažil.

Zaprla sem oči in pomislila na Brezčasno. Takoj sem zaslišala njen smeh.

Najprej te moram pohvaliti, je rekla.

Ne potrebujem pohvale, ker mi ne gre, sem skoraj žalostno pomislila.

Ne govorim o petju, me je prekinila. Govorim o tem, da ste osvobodili dva človeka, kar ni uspelo še nikomur do sedaj. Obstajajo ljudje in organizacije, ki točno vedo, kako škodljive so lahko takšne kartice, kot sta jih imeli Justine in Jessica. In ne samo, da so jih do sedaj vedno znova uspeli utišati; tudi njihovi poskusi, da bi uspešno izvedli odstranitev kartice, so se do sedaj vedno končali s smrtjo. Od vaju bi se lahko marsikaj naučili...

Odlično, najlepša hvala, sem se poskusila vživeti v temo, ki jo je nastavila Brezčasna. Ne rečem, zares sem bila vesela, pa vendar sem želela priti stvarjem do dna... Nastopanju, premagovanju množične evforije,... in tudi petju. Znova sem zaslišala Brezčasnin smeh.

Ti si pa kot Superman, ki je ravnokar rešil svet, sedaj ga pa resnično skrbi, kateri sendvič naj si izbere za malico!

Me veseli, da te moja skrb zabava, sem ji odgovorila. Znova sem zbrala kar vso ponižnost, kar sem je premogla in se pripravila na vprašanje.

Brezčasna... Lahko prosim izvem, kaj mi je namenjeno? Mi lahko Jesse to pokaže? Če bom začutila tisto, kar je takrat začutil on, mi bo morda lažje...

Resno je nadaljevala: do tega podatka pa obstaja zelo naporna pot, ki bo terjala veliko premagovanja. Morala boš odstraniti vse ovire in najprej premagati sebe. Šele potem boš lahko priča temu, kar sem pokazala Jesseju. Tudi on si želi, da bi ti ta val energije lahko predal naprej. Vendar bo za to potreben zelo zapleten postopek. Ko boš pripravljena, ga boš začutila!

Njen glas je izzvenel v prazno in zajela me je tišina. Brezčasnin glas je izginil in me znova pustil v negotovosti.

Jesse je ravno tako odprl oči in se smehljajal.

»Si ti uspel kaj izvedeti?« sem ga vprašala. Počutila sem se kot sošolka, ki ga po težavni uri matematike sprašuje, če ja vsaj on uspel kaj razumeti.

»Da in ne,« mi je skrivnostno odgovoril. »Brezčasna ima prav. Ko boš pripravljena, boš vedela.«

Vstal je. »Čutim, da potrebuješ nekaj časa zase,« je še rekel in odšel.

Ostala sem sama na hribu in opazovala mesto. Hkrati se mi je zdelo tako veliko in hkrati tako majhno, v primerjavi z vsem, kar sem do sedaj doživela... Čutila sem, da sem ne glede na to, koliko si želim, in kako iščem resnico o življenju, vedno na začetku raziskovanja. Ko me je obžarilo sonce, ki je znova pokukalo izza oblakov, sem dobila idejo, da bi o tem lahko napisala pesem.

»Jesse?« sem se ozrla. Svoj navdih sem želela deliti z njim. Pa ga ni več bilo ob meni. Očitno je zares začutil, da potrebujem biti sama. Hkrati pa je ob meni pustil list papirja in svinčnik.

Vedel je.

Vzela sem ju in pričela pisati...

HAPPY

I wanna see the truth that is flying above my head,
I wanna know, who sings to me that future that is lying ahead is always bright,
I wanna be the strongest in Your fight of light,
I wanna be one with You.

(Chorus)

I wanna be happy, happy, happy – ever after,
Happy, happy, happy with You, only You.
Happy, happy, happy, every second!
Let me fly there to You,
Up here with You.

I wanna know, why all the world is hiding in my soul,
I wanna be the one who will always bring Your love to all,
I wanna dance with You and always fly right next to You,
I wanna be one with You.

(Chorus)

37. ORGANIZACIJA

V naslednjem mesecu so sledile priprave, za katere je bil znova odgovoren Jesse. Ko smo se pogovarjali o imenu novo nastale skupine – vanjo so sprejeli tudi mene – so bili znova precej enotni.

»Jesse Roy,« je rekel Rodney. »Pod tem imenom smo poznani in naš frontman je še vedno isti. Ime skupine tako ali tako ni avtorsko zaščiteno – saj je vendar tvoje!«

Tukaj je Rodney imel prav in vsi smo ga podprli. Le Jesse je še vedno skromno skomignil z rameni: »Če še vedno vsi tako mislite... pa naj bo. Ampak na vprašanja v intervjujih pa bomo odslej odgovarjali vsi!« je strogo dodal.

Spomnila sem se temačne sobe s tiskovne konference in zmrazilo me je.

Jesse je opazil moje misli in se mi približal.

»Ne skrbi, tokrat bo drugače. Tokrat bo čisto drugače!«

Pomiril me je. Hkrati pa mi je bilo lepo opazovati tudi ostale, prostovoljne in tako imenovane »nevidne« člane skupine. Justine in Aaron sta prevzela vlogo organizatorjev nastopov. Že ko sta objavila spletno stran z našim imenom in prve novice v zvezi z našimi nastopi, je gledanost takoj narasla. Pomislila sem na Brezčasno in na Vodilne.

To je gotovo vaše maslo, sem bila prepričana.

Hkrati pa smo se organizirali tudi pri glasbi – tukaj nam je Justinin denar prišel zelo prav. Enostavno smo glasbo, besedila in sole vadili kar lepo v miru Daviesovega stanovanja. Ko pa smo potrebovali posnetke, smo najeli studio in stvari posneli v najkrajšem možnem času. Jesse je dostikrat rekel, da so stvari tokrat mnogo preprostejše, kot so bile, ko so bili pod Sam.I.Am-ovo zaščito. Vsa pomembnost, ego in napihovanje ... Vse to je odpadlo.

»Ste se pa vsaj veliko naučili,« sem ga zagovarjala.

»Seveda smo se,« mi je pritrdil. »In da dokažemo naše spoštovanje, sem za to, da ga povabimo na svoj prvi nastop. Ste za?«

Vsi skupaj so se takoj strinjali. V resnici so ga imeli radi. In zares so bili hvaležni za vse, kar jih je naučil. Tokrat bodo lahko morda z njim vzpostavili bolj prijateljski odnos...

Tudi kar se tiče videospotov je bila stvar precej preprosta. Hannah je odkrila nekaj zanimivih programov, s pomočjo katerih smo kar sami urejali in ustvarjali svoje videospote. Potrebovali nismo tako rekoč nikogar in ničesar: Videi so bili večinoma posneti v naravi. Tudi posebnih efektov je bilo v njih zelo veliko. S to razliko, da nismo več potrebovali modrih zaslonov, kombinezonov in pik na obrazih. Tako ali

tako smo prav vse – od letenja, teleportiranja in razkranja – izvedli sami. K sreči smo živeli v dobi, ki je jemala takšne efekte za same po sebi umevne.

»Takšne stvari bi lahko vključili tudi v naše nastope. Ljudje bi tako ali tako mislili, da gre za odrske trike!« je predlagal Tim.

Vsi smo se takoj strinjali.

Tudi pesmi smo razvili zelo hitro. Z Jessejem sva naredila osnutke, kot smo se dogovorili. Veliko sva se pogovarjala o tem, kaj naj bi skupina predstavljala in kako bi kar najlepše predstavila sporočila, ki jih morajo slišati mladi.

»Si že kdaj poslušala ljubezensko pesem in jo v glavi pela nekemu drugemu, kot bi človek pričakoval?« me je nekega dne vprašal Jesse.

»Kaj misliš s tem?«

»Hja, na primer, da bi jo pela sebi. Ali pa vesolju, energiji, bogu, kakorkoli pač hočeš to poimenovati. Ali ne bi bilo super, če bi vsi lahko dojemali pesmi na ta način? Tako že iz ene pesmi dobiš cel spekter čustev, celo mavrico!«

Strinjala sem se. In tako sva gradila na tem.

Eni pesmi sva celo zanalašč dala ime Raznolikost in v njej ciljalo na različne aspekte dožemanja pesmi... Tudi ostalim je bil naš na novo nastali koncept skupine zelo všeč.

38. PODJETJE IN ZADNJE VAJE

Zanimivo je tudi to, da je Jesse – za to, da je izšel naš prvi singel smo potrebovali založniško hišo – v resnici ustanovil svoje podjetje.

»Tako kot sem pred leti obljubil očetu,« se je nostalgичno spomnil. In znova nam je prav njegov denar prišel prav pri ustanovitvi Jessejevega založniškega podjetja.

Kot sem ti obljubil, papa: pisarniški material, računalnik, stroški ustanovitve, ... upam, da si ponosen name. Pa čeprav ponos ni ravno koristno čustvo... je pomislil Jesse, ko je nastajala njegova prva pisarna.

Zakaj pa ne vzpostaviš stika z njim? sem pomislila, ko sem začutila frekvenco njegovih misli.

Vidiš, na to pa sploh nisem pomislil, se je nasmehnil.

Včasih lahko nekdo drug vidi stvari, ki so...

... Prav pred tvojim nosom, vem. Hvala ti, Keisha. Bom Vprašal Vodilne. Prav zanima me, kako je z njim.

Tako so priprave nemoteno tekle in zdelo se je, da je čisto vsak naš korak voden in popolnoma podprt s strani vesolja. Sama pa še vedno nisem vedela, kaj je tisto, kar me čaka na odru. Sem pa vsakič, ko sem pomislila na Jessejeve nastope, videla v glavi močan val evforije, ki se je zgrinjal nad skupino. Po vsakem nastopu so bili presrečni, naslednji dan pa so znova umirali od depresije. Pa čeprav sem jih ščitila. Zares me je zanimalo, kako bo šlo sedaj...

Naši cd-ji so se že začeli prodajati in seveda je prodaja naraščala iz dneva v dan. Dobivali smo vedno več naročil, vedno večjega števila glasbenih trgovin, dokler nismo presegli prometa nekdanje prodaje te skupine.

Znova je zanimanje za nas bliskovito naraslo, občutila pa sem zanimiv preobrat v vibraciji energij: niti en rumeni časopis nas ni poklical. Večinoma je šlo za resne intervjuje v glasbenih revijah ali pa v televizijskih prispevkih, ki so skozi leta uspešno ohranjali kredibilnost. Tudi tokrat sem vedela, da gre za *njih*. Brezčasna ne bi nikoli dovolila, da bi naša sporočila kdo napačno interpretiral. Nisem se mogla načuditi preciznosti vesolja. In zaščiti Vodilnih. Na tak način nismo potrebovali nikakršnih telesnih stražarjev.

Mesec je mineval in počasi se je približeval dan našega prvega nastopa. Z zaslužkom prodanih cd-jev in ostalih artiklov, za katere sta bila zadolžena Aaron in Justine, smo že zdavnaj zaslužili dovolj za pokritje začetnih stroškov. Ostalo smo si enakopravno razdelili.

»Tako ali tako ni govora o pogodbah, kot jih je imel naš bivši manager,« se je nasmehnila Jessica. »Kako naj se goljufamo, če pa si beremo misli?« zasmejali smo

se, hkrati pa smo se zavedali, da moramo biti na tako močni frekvenci obstoja še posebno močni in pozorni na svoje misli – vsako sekundo.

Med vajami za nastope smo se strinjali, da ne potrebujemo nobenih plesalcev na odru. Tako ali tako bodo 'posebni efekti' popolnoma zadostovali. Hkrati pa smo nameravali dodati tudi nekaj kung-fu vložkov... Med dogovori, kako bo vse skupaj potekalo in med samimi vajami, smo se neizmerno zabavali.

Zelo hitro – po mojem mnenju celo prehitro – pa se je približal dan nastopa. Na svoj zadnji dan, preden stopim na oder, sem se še posebno veliko posvečala meditaciji in sprostitvi. Čeprav so nam do sedaj Vodilni stali ob strani, sem tisti dan še posebno prosila za pomoč. Hkrati pa se nisem zavedala, da je veselje na ta dan zame pripravilo poseben izziv...

39. ZADNJI DAN PRED NASTOPOM

Ker sem se toliko posvečala klicanju Vodilnih, ki bi mi lahko pomagali, me nekako ni presenetilo, da sem že v zgodnjem dopoldnevu kmalu bila deležna kar velikega obiska. Prispeli so Vodilni, ki so me iniciirali v postopek teleportiranja, prišla pa je tudi Brezčasna in Harriet. Vsi so sedli v krog in se sproščali z menoj. Bila sem zelo vesela, ker je ob meni tako veliko število bitij, ki jih imam rada in počutila sem se zelo domače. Prva je spregovorila Brezčasna.

»Zagotovo se sprašuješ, zakaj nas je tako veliko...«

»Ker sem vas klicala..?« sem bila negotova.

»Prišli smo blagosloviti tvoje poslanstvo na tem svetu. Prav kmalu ti bo v najširšem pomenu besede jasno, o čem govorim. Prišli smo te tudi pripraviti na prelomnico, ki te čaka. Hkrati pa se nam je zdelo pametno, da tvojo obleko za teleportiranje malo prikrojimo. Saj veš, času in modi primerno...«

Nakazala mi je, naj vstanem. Obkrožili so me Vodilni in me še enkrat vodili skozi postopek iniciacije v teleportiranje. Moje krilo se je nekoliko skrajšalo, spodaj pa so bile komajda vidne modne hlačne nogavice, ki so mi segale do polovice meč. Rumena čipka, iz katere so bile, se je odlično dopolnjevala z rumenim materialom, ki se je vil preko sodobnega in oprijetega zgornjega dela obleke. Moj videz je Brezčasna dopolnila tudi z rahlo svetlečimi balerinkami in nekaterimi modnimi dodatki v laseh, ki so spominjali na majhne bele cvetlice. Ko so končali, sem se pogledala v ogledalo na steni.

»Uau, nisem vedela, da je to mogoče. Hvala,« sem rekla. Izgledala sem, kot da bi pobegnila iz kakšne zelo priznane modne revije.

»Vse je mogoče,« je rekla Brezčasna. »V vsem tem času, kolikor sem te učila, bi tudi to že lahko vedela,« me je še pokarala.

»Saj vem. Hvala.«

Tedaj pa je k meni pristopila Harriet. »Ponosna sem nate, punčka moja. Kako sem srečna, da sem te smela zaščititi pred toliko leti! Poglej se sedaj!« objeli sva se.

»Hvala ti za vse, Harriet,« sem ji rekla. »Rada te imam.«

»Tudi jaz imam tebe,« mi je šepnila. »In vedi, prav nič slabega te ne čaka. Tvoja prihodnost je absolutno svetla. Zapomni si to.«

»Prav. Bom.«

Nekaj časa smo še sedeli v tišini. Nato pa je njihova prisotnost počasi pričela izginjati. V nekaj minutah je od njih ostala le svetloba, ki se je mešala s svežino moje prezračene sobe. Ko sem pogledala na uro, sem ugotovila, da sem že pozna na vaje.

Sklenila sem, da vsem pokažem moj novi modni slog. Lahko bi sicer oblekla kaj drugega, vendar ostalih oblačil nisem zmogla razgraditi tako, da bi jih lahko teleportirala skupaj s telesom. Obleka, ki mi jo je izbrala Brezčasna, pa mi je to omogočala. Ko sem vstopila v dnevno sobo, kjer je Rodney že vse pripravil za vajo, so vsi zazijali od presenečenja. Vključno z Jessejem. Mene pa je to kar zabavalo. Še nikoli me ni nihče tako pozdravil.

»Keisha, izgledaš ... Uau.« je bila sposobna reči Jessica. »Tudi jaz hočem imeti nekaj podobnega!«

»Noro, res...« je rekel Tim za bobni.

»Ampak moja Jess je še vedno lepša,« si je opomogel Rodney in objel svojo punco. Le Jesse je ostal brez besed.

»No, družčina, bomo vadili?« je hitro rekel.

Vadili smo z užitkom in veseljem. Čutili smo, da bo jutrišnji nastop resnično nekaj posebnega. Justine je poročala, da so vse karte na stadionu že razprodane. Hkrati pa odrska ekipa že zaključuje z delom. Tokrat je bilo drugače kot takrat, ko se je glasbena skupina morala voziti skupaj z njimi. Takrat je šlo za neštete ure voženj, prerekanj, noči brez spanca,... Tokrat pa bomo lahko počakali doma vse do zadnje minute pred nastopom. Nato pa se bomo teleportirali na oder.

Po končanih vajah si je vsak vzel še nekaj časa zase. Odšli smo vsak po svoje, da bi se pripravili na naslednji dan. Nekateri so se šli sprehodit, drugi so ostali v sobi. Jesse je takoj po vaji zapustil prostor. Pustila sem ga, da gre. Bil je nekako zamišljen.

Po kakšni uri sem ga videla sedeti na tleh balkona. Nasproti njega pa je sedel še nekdo, ki ga nisem prepoznala. Za njima se je razprostiral čudovit razgled na večerni New York in sonce je pričelo zahajati. Ko sem se približala, sem slišala nekaj zadnjih besed, ki sta si jih izrekla.

»Vem, kaj si mislil, sine. Vse ti oprostim. Ti oprusti meni, ker včasih nisem vedel, kako naj bom še boljši oče.«

»Bil si super, papa,« je rekel Jesse, »kar se pa negotovosti tiče, pa pač nisi imel znanja, to je vse.«

Ker nisem želela prisluškovati, sem se nalahno odkašljala. Opazila sta me in me povabila naprej.

»O, pozdravljena, mlada dama. To je pa zagotovo Keisha, o kateri sem slišal že toliko lepih stvari,« me je pozdravil.

»Za ostalo sicer ne vem, ampak ime je pa pravo,« sem odgovorila in mu podala roko.

»V bistvu ravnokar odhajam,« je dodal in pomenljivo pogledal Jesseja. »Sem pa zares vesel, da sem te spoznal, Keisha.«

»Tudi meni je bilo v čast,« sem odgovorila.

Vstali smo in objela sta se. Ko sta se poslovila, se je gospod Roy obrnil proti meni in mi nerodno pomahal. Kmalu zatem je izginil v svetlobi, ki je prevzela njegovo telo...

40. VEČER ZA RAZODETJA

Nekaj časa sva stala na balkonu. Zahajajoče sonce je s svojo rdečkasto svetlobo ožarjalo oddaljene stavbe New Yorka, ki so že pričele kljubovati njegovi svetlobi z majhnimi lučkami, ki so se prižigale znotraj oken stavb. Odšla sem do steklene ograje, ki je ločevala balkon od prostranosti mesta. Jesse se mi je približal in me za hrbtom prijel za ramena. Naenkrat sem se v njegovi družbi počutila zares domače. Zdelo se mi je, kot da ga *poznam*. In to dlje, kot bi si mislila. Veliko dlje.

Občutila sem prijetnost njegove prisotnosti, ki me je prežela po vsem telesu. Zares sem začutila njegovo moč, ki me bo izpolnjevala, dokler bom obstajala. Čutila sem, da niti ni več tako pomembno, kaj me čaka naslednji dan. Vse moje misli so se strnile v eno željo: obrniti svoj obraz proti njegovemu, da bi ga lahko ponovno preučila.

Pa se obrni, če si upaš, je pomislil.

Obrnila sem se in pričakal me je njegov nasmejani obraz.

»Jesse...« sem plašno začela. Vedela sem, da sem se v preteklem letu do njega vedla samovšečno in nekoliko večvredno tudi takrat, ko si tega ni zaslužil. In da ga bom morala za to, kar si želim, najbrž prositi. Besede pa so stekle z mojega jezika lažje, kot sem pričakovala.

»Bi me lahko prosim poljubil..?«

»Mislil sem, da me ne boš nikoli vprašala,« je olajšano rekel.

Počasi je si je približal moj obraz, ki sem ga v celoti sprostila. Naelektreno ozračje poznega poletja je v pričakovanju zastalo. Tik preden se je dotaknil mojih ustnic, se je povezal z mojimi mislimi... Zaslišala sem njegov mehki glas.

Ljubljena moja, sedaj ti podarjam videnje najine preteklosti, mi je odzvenelo v glavi, ko sem začutila nežen pritisk njegovih sočnih ustnic ob moje. Naenkrat sem se zčila z njim močan pretok misli. Zajel naju je vrtinec, ki naju je prenesel v svetel kraj, kjer sva utripala samo kot frekvenci, kot duši. Videla sem ga, kako se poslavlja od mene, ker očitno nameravam opraviti nekakšen prehod...

»Spustite me že dol,« rečem. »Dovolj mi je tega opazovanja, kako ljudje sledijo lastni zaslepljenosti. Komaj čakam, da se jim pridružim in pokažem, kako se stvari streže!«

»Pazi na svojo samovšečnost,« mi rečeš, »Mogoče ni tako preprosto, kot izgleda...«

Pogledam na Vodilne in prhnem: »Že v redu, vi me samo spustite dol, prav?« hitro povzamem. Hkrati pa znova začutim potrebo, da se še enkrat ozrem k

duši, ki me spremlja in mi pomaga pri takšnih akcijah že tisočletja... »Se vidiva čez 120 let, dragi moj,« lahko rečem.

»Saj veš, v moji dimenziji bo to kot pobilsekunde...« mi odgovoriš.

»Vem. Pa vseeno.«

Poslednjič te objamem in s teboj igrivo zavrtim v najini skupni in tako dobro poznani vibraciji plesa. »Komaj čakam, da te spet vidim,« še rečem, preden začne moja vibracija padati in se prilagajati majhnemu telesu znotraj materine maternice...

Še vedno sva meditirala v poljubu, ko sem naenkrat znova priletela v sedanjost. Umaknila sem ustnice in svetlobni tok se je prekinil. Globoko sem zajela zrak.

»Si v redu?« me je nežno vprašal.

»Ja...« sem zadihano rekla. »V bistvu sem odlično.«

Približal se mi je. »Smem nadaljevati..?«

Tudi sama sem znova primaknila svoj obraz. »Da, prosim,« sem željno rekla.

Znova sem slišala njegov glas...

To pa je najina sedanjost in najina prihodnost, ljubljena moja...

Čeprav sva izgubila spomin, kroživa drug okoli drugega in se naposled le srečava. Učim te velikih resnic, ki sva jih oba že poznala, hkrati pa se od tebe lahko naučim ponižnosti. Končno dobiva nalogo, ki nama je bila dana že od vsega začetka. Premikati meje dožemanja življenja stotim, tisočim, milijonim ljudem...

V svetlobi, ki se skrči v moje telo, se materializiram sredi odra. Čutim popoln mir in tišino. Z nogama nežno pristanem na tleh. Na moji levi strani me že čakaš ti in pridružiš se ti pred mikrofonom. Ko se približam srebrni napravi, opazim nepregledno množico ljudi, ki tiho čaka na naše pesmi. Ko lahko pridram še bliže, opazim vodilne, ki so ostalim nevidni. Zavedam se, da smo popolnoma varni, ker imamo brezmejno podporo vesolja. Boljših telesnih stražarjev ne bi mogli imeti. Hkrati pa vsa svetlobna bitja usmerjajo energijo svetlobe v vse, ki so prišli na naš nastop. Nasmehnem se in se zahvalim za tako precizen načrt, ki mi je bil podan. Moje ustnice zadrhtijo, ko nežno rečem v morje ljudi:

»Happy.«

Ljudstvo vzvalovi v popolni harmoniji. Skupina začne igrati pesem, ki sem jo napisala s pomočjo vesolja, ti pa se ob meni smejiš in moje petje spremljaš s kitaro. Ko pojem, v resnici poje tudi moje srce... Srečna sva. *Tukaj* sva. Tako je bilo usojeno. *To* je prava ljubezen...

Ko me je morje svetlobe znova prestavilo nazaj na balkon, se nisem več ustrašila. Še bolj sem se predala Jessejevim mehkim ustnicam in se z rokama zakopala v njegove zlate lase... Medtem ko me je objemal, sem čutila njegovo popolno moč in predanost hkrati. Ko sem ga končno pustila do diha, me je nasmejano vprašal:

»In sedaj? Verjameš v svetlo prihodnost?«

»Veš, da verjamem,« sem rekla, preden sem se znova prepustila mehki njegovi poljubov.